

Giới thiệu Mộc Ngọc Thành Ước

Mộc Ngọc Thành Ước của tác giả Diệp Mê là câu chuyện về định mệnh và duyên kiếp giữa hai người bạn họ, liệu có được như ý ???

Sáu năm trước, trên núi Mi Sơn, nàng và ta đã có một cuộc sống hạnh phúc không lo nghĩ, tình yêu sâu đậm như vậy liệu có thể rạn nứt được sao ??? Thế mà hai năm sau, hắn vô tình để quên nàng ở trên núi mà trở thành một anh hùng có tiếng trong giang hồ, bỏ nàng ở lại một mình mà hận...

Không ngờ sau bốn năm từ cái ngày hắn trở thành anh hùng đó, mỹ nhân của hắn gặp nạn. Hay tin trên núi Mi Sơn có một vị thần y có thể cứu chữa được nàng, hắn vội lên và tìm người. Một cuộc tình ngang trái bắt đầu từ đó!!

Bạn đang đọc truyện *Mộc Ngọc Thành Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tiết tử

“Nhị tổng quản Phi Thúy son trang Sứ Hoài xin được cầu kiến Mộc tiên sinh.”

Thanh âm sang sảng vang lên từ bên ngoài hàng rào trúc, người ở trong phòng vẫn không dừng tay, chiếc bút lông sói lướt trên giấy Tuyên Thành như mây trôi nước chảy. Bên kỷ trà, một que hương chậm chậm cháy, dung nhan như ẩn như hiện trong khói mờ, phảng phất như một vị trích tiên[1].

[1] trích tiên: tiên mắc họa, tiên giáng trần.

Mấy người ngoài cửa nhìn nhau vài bận, người dẫn đầu cất cao giọng, kêu lên lần nữa: “Nhị tổng quản Phi Thúy son trang Sứ Hoài, đặc biệt đến để bái phỏng Mộc tiên sinh.”

Đầu bút lông khẽ giờ lên, một bài “Thu thiên tác” vừa được hơn phân nửa, chữ viết cứng cáp góc cạnh, giống như đã trải qua bao tang thương.

Ở bên ngoài, một tùy tùng đã không nhẫn nại được nữa, nhú mào: “Lẽ nào hôm nay Mộc tiên sinh đã ra ngoài, cho nên không có ai ở trong phòng cả?”

Sứ Hoài, người dẫn đầu lắc đầu nói: “Người xem cổng trúc chưa khóa, trong phòng có khói nhẹ tỏa ra, rõ ràng là có người, sao có thể đi ra ngoài cho được?”

“Vậy sao không có ai đáp lời hết?”

Sứ Hoài suy nghĩ, bước lên đẩy cửa, vừa đi vừa thử dò hỏi: “Mộc tiên sinh có ở nhà không?”

Đột nhiên, chiếc bút lông sói khựng lại, một chữ ‘Mi’ vừa lúc liền nét, người trong phòng kinh ngạc nhìn chăm chăm nét chữ mình vừa viết, thất hồn lạc phách.

Sứ Hoài đi tới trước nhà tranh, vươn tay gõ cửa, cao giọng nói: “Chủ nhân có ở trong không?”

Cửa phòng đột nhiên tự mở, sau màn trúc, một bóng đen tro tro đứng đấy.

Sứ Hoài vội vã dừng bước, cung kính nói: “Nhị tổng quản Phi Thúy son trang Sứ Hoài xin bái kiến Mộc tiên sinh.”

Bốn bề yên tĩnh, đám người đứng ngoài ngay cả thở cũng không dám ra tiếng, nhưng thấy người đứng sau rèm vẫn không nhúc nhích, giống như hoàn toàn không nghe thấy lời nói của ông.

“Là như vậy.” Sứ Hoài sớm nghe tiếng về vị Mộc tiên sinh tính tình cổ quái này, cho nên nói đơn giản ngắn gọn: “Tiểu thư nhà tại hạ thân nhiễm bệnh nặng, danh y khắp chốn đều thúc thủ vô sách. Sau có cao nhân chỉ điểm, biết được Mộc tiên sinh ở Mi Sơn y thuật thông thần, lại là người hiền lành lương thiện, cho nên trang chủ nhà tại hạ đặc biệt phái tại hạ đến đây mời ngài, mong rằng Mộc tiên sinh thứ lỗi vì đã mạo muội.”

“Phi Thúy son trang?” Cuối cùng người nọ cũng có chút phản ứng, giọng nói trầm thấp khàn khàn, cũng là giọng của một nữ tử.

Sứ Hoài ngẩn ra, đáp: “Vâng.” Tại sao lại là nữ? Chẳng lẽ Mộc tiên sinh không có ở nhà?

“Ai bị bệnh?”

Ông ta đã nói rõ ràng như vậy, mà nàng vẫn hỏi lại là ai bị bệnh. Trong lòng Sứ Hoài dâng lên cảm giác vô lực, nhưng vẫn một mực cung kính đáp: “Là tiểu thư nhà tại hạ, Cố Minh Yên.”

“Cố Minh Yên.” Người nọ chậm rãi lặp lại, cái tên khiến nhiều nhân sĩ giang hồ kinh diễm ngưỡng mộ được phát ra từ miệng nàng, cũng vì âm thanh trầm

khàn mà mất đi về sáng rực vốn có.

Trong lòng Sứ Hoài đang thấp thỏm, thì lại nghe người nọ hỏi: “Nàng có phải là hôn thê của Công tử Vô Song?”

Thì ra nàng cũng hiểu đại khái về chuyện trong giang hồ. Sứ Hoài liền vội vàng gật đầu nói: “Đúng là.” Nếu không phải do trận bệnh đột ngột đổ đến, thì tiểu thư nhà ông và Công tử Vô Song đã sớm thành hôn rồi.

“Tốt.” Người nọ nói: “Trở về nói cho trang chủ các người, muốn ta trị bệnh cho Cố đại tiểu thư không khó, thế nhưng cần phải có một điều kiện.”

Sứ Hoài kinh ngạc: “Nhưng người chúng tôi muốn mời là Mộc tiên sinh.”

“Ta chính là Mộc tiên sinh.”

Hả?

Rèm trúc bỗng được vén lên, một nữ nhân mặc trường bào màu đen xuất hiện trước mắt mọi người. Khi nhìn thấy nàng, Sứ Hoài lại càng kinh sợ -- trên đời này lại có nữ nhân gầy như vậy!

Nàng không cao lắm, nhưng có lẽ là do quá gầy, nên thoát nhìn tựa một cây gậy trúc. Mái tóc đen dài, hợp làm một vớ trường bào, càng khiến da thịt của nàng trở nên vô cùng tái nhợt.

Đây không phải là trắng bệch do bệnh trạng, cũng không phải là loại trắng nõn do không bị phơi nắng, mà là một loại trắng khó mà xác định được.

Mặt nàng trắng như tờ giấy, trên đó khảm đôi mắt to tròn, đen như mực, khi nhìn người, ánh nhìn lạnh lẽo, không hề có chút ấm áp nào.

Nữ tử này rất gầy, cũng... rất đẹp.

Đúng vậy, là đẹp. Thật kỳ quái, gương mặt gầy như vậy, đôi mắt trắng đen hai màu trầm tĩnh không chút sắc thái, tất cả lại tạo nên một vẻ đẹp khiến người ta phải ngừng thở. Lần đầu tiên nhìn nàng, trái tim như bị bóp chặt, lần thứ hai nhìn nàng, sẽ không dám nhìn thẳng nữa, mà chỉ có thể cúi đầu.

“Ta chính là Mộc tiên sinh.” Nữ tử mặc trường bào đen lặp lại lần nữa. Nhìn dáng dấp nàng, hẳn là mới hơn hai mươi tuổi, nhưng nghe giọng nói, lại giống như một bà lão đã qua nửa đời người.

Sứ Hoài phải mất một thời gian lâu mới tiêu hóa được sự thật khiếp sợ này, mở miệng hỏi: “Vậy... Mộc tiên sinh... có điều kiện gì?” Gọi một nữ tử là tiên sinh, loại cảm giác này rất không tự nhiên.

Mộc tiên sinh đi tới bên cửa sổ, tư thế bước đi của nàng cũng rất quái lạ, khiến Sứ Hoài liên tưởng đến hình ảnh những khớp xương phải miễn cưỡng di động dưới lớp y phục kia, có khi nào bị gió cuốn qua thì sẽ vỡ vụn ra hay không?

“Để Công tử Vô Song tự mình đến cầu ta. Ta sẽ đi cứu vị hôn thê của hắn.”

Hả?

Bạn đang đọc truyện *Mộc Ngọc Thành Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

“Cái gì? Nàng muốn công tử tự mình đi cầu mới chịu cứu muội muội ta?” Trong đại đường của Phi Thúy sơn trang, thiếu trang chủ Cố Vũ Thành giương cao giọng, gương mặt hiện lên vẻ không vui.

Khi biết vị Mộc tiên sinh ấy là nữ đã là ngoài dự đoán, nhưng việc nữ nhân ấy cư nhiên đề xuất loại vấn đề khó khăn này, lại càng khiến hắn phẫn nộ.

Phi Thúy sơn trang, Thất Mê đảo cùng Thanh Nghiên đài vốn được xưng là ba thánh địa lớn của võ lâm, có địa vị hết sức quan trọng trên giang hồ. Không giống Thất Mê đảo và Thanh Nghiên đài không màng thế sự, phàm là có chuyện gì lớn lao, Phi Thúy sơn trang đều tham gia một chân, cho nên một vài năm gần đây có xu hướng thống lĩnh võ lâm, hai thế lực hắc bạch trên giang hồ đều phải kính trọng ba phần. Mộc tiên sinh này lại không biết tốt xấu, phái Nhị quân gia đi cầu vẫn chưa thấy đủ, lại còn muốn Công tử Vô Song đi cầu nàng!

Cố Vũ Thành đi tới đi lui trong nội đường, “Ghe tởm, nàng cho rằng mình là ai chứ? Chẳng qua chỉ là một ẩn sĩ không có danh tiếng gì, dĩ nhiên lại dám đòi Công tử Vô Song đi cầu mình!”

Sứ Hoài nói: “Nhưng Diệp công tử nói, bây giờ ngoại trừ Mộc tiên sinh, không ai có thể chữa khỏi bệnh cho đại tiểu thư cả.”

Cố Vũ Thành dậm chân: “Không biết Diệp Mộ Phong nói thật hay là giả nữa. Đáng chết, nếu Tiết Thắng có ở đây thì tốt rồi...”

“Tiết thần y đã qua đời năm trước.” Sứ Hoài nhỏ giọng nhắc nhở thiếu chủ về sự thật bất hạnh này.

Cố Vũ Thành cực kỳ buồn bực, cầm lấy chén trà trên kỷ nhấp môi.

“Thiếu trang chủ, lời nói của Diệp công tử không có khả năng là giả được. Bất kể như thế nào, bây giờ bệnh của tiểu thư cũng đã thành như vậy, nói gì thì nói chúng ta cũng phải thử xem mới được.”

“Ta biết là phải thử, nhưng vấn đề là, là...” Cố Vũ Thành lặp lại vài chữ là, rốt cục cũng đi vào mấu chốt, “Đề Vô Ngân đi cầu năng, đề Công tử đi cầu xin sự giúp đỡ của người khác, người có thể tưởng tượng được không?”

Sứ Hoài trầm mặc.

Công tử -- một cách xưng hô rất phổ biến. Nhưng mà, để cho người trong võ lâm gọi là ‘Công tử’, thì chỉ có một người.

Thế ngoại Thanh Nghiên đài, Vô Song Công tử.

‘Công tử Vô Song’, đây là xưng hô của người đời đối với chàng. Chàng họ Thủy, tên Vô Ngân, nhưng mà cái tên này lại không có ai dám nhắc tới. Không những vì thân phận chàng cao quý, mà còn vì phong thái của chính chàng, siêu phàm thoát tục, tuyệt thế vô song, hoàn toàn xứng đáng với hai chữ ‘Công tử’.

Để một người như vậy đi cầu xin sự giúp đỡ từ người khác? Dù bất cứ ai nói ra, đều sẽ bị mọi người cho là kẻ điên.

Cho nên Cố Vũ Thành cảm thấy đau đầu, vô cùng đau đầu.

{Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại www.gacsach.com - gác nhỏ cho người yêu sách.}

“Bất kể thế nào, chúng ta cũng phải thử xem...” Sứ Hoài thấp giọng nói.

Một lần thử này, lại không tốn chút sức nào đã thành công.

Công tử sau khi nghe thấy điều kiện vô lý của Mộc tiên sinh, vẫn cười tao nhã: “Đã như vậy, ta liền đi một chuyến đến Mi Sơn thì tốt rồi.”

“Nhưng Công tử...” Sứ Hoài cúi thấp đầu, cảm thấy rất là xấu hổ.

“Ông lo lắng ta không thể lên được đó?” Công tử vẫn cười, “Đừng lo, Liễu Diệp sẽ đi cùng ta.” Liễu Diệp là tùy tòng bên cạnh chàng, võ công cao cường, hiện nay đang xếp trong bảng hai mươi cao thủ. Nhưng hắn lại cam tâm tình nguyện ở bên cạnh Công tử, làm người hầu của chàng.

Đối với việc này không ai tỏ vẻ kinh ngạc gì, bởi vì người hấn thần phục là Công tử, cũng bởi vì – Công tử không biết võ công, hơn nữa – hai chân chàng đã bị phế, cần phải có người chăm sóc.

Một vị Công tử không biết võ công, thân thể lại tàn tật, lại được người trên giang hồ nhất mực tôn kính, không thể không nói đó là một kỳ tích.

Phía sau kỳ tích này, dĩ nhiên là có rất nhiều chuyện cũ, những chuyện xưa cũ có liên quan đến Công tử, kể đến ba ngày ba đêm cũng không hết.

Mới lên lưng chừng núi, mây mù đã vờn quanh, phóng tầm mắt thấy một màu xanh lam, trong mũi quần quanh hương trúc.

Căn nhà với ba gian phòng thanh nhã vắng lặng, không có bất kỳ âm thanh nào.

Bên ngoài hàng rào trúc, Công tử đánh giá cảnh trí trước mắt, nhẹ giọng khen: “Thanh mà không hàn, u mà quên tục[2], quả là nơi rất tốt để ẩn cư.”

[2]: thanh đậm mà không cơ hàn, yên tĩnh mà không thô tục.

Phía sau Liễu Diệp không chút biểu cảm nói: “Hơi hoang vu.”

Công tử thờ dãi: “Liễu Diệp, người thật sát phong cảnh.” Chàng lăn bánh xe lăn về phía trước cửa, gõ ba tiếng, sau đó dừng lại.

Bên trong phòng truyền ra một âm thanh già nua, hỏi: “Là Công tử Vô Song đấy sao?”

“Đúng là. Nhận lời mời mà đến, hy vọng chủ nhân vui lòng gặp mặt.”

“Chỉ được một mình người đi vào mà thôi.”

Liễu Diệp lạnh lùng nói: “Công tử ở đâu, ta liền ở đó!”

“Hửm?” Người trong phòng thân nhiên nói, “Vậy thì, không cần vào cũng được.”

Liễu Diệp nhủ mầy, rốt cuộc là vị Mộc tiên sinh này nghĩ gì? Yêu cầu nhiều như vậy, chẳng lẽ là muốn gây khó dễ cho người ta hay sao?

Công tử cười, “Được.”

Liễu Diệp cả kinh, “Công tử!”

Công tử khoát tay với hắn, ý bảo đừng lo, sau đó đẩy cửa đi vào.

Vì không mở cửa sổ, cho nên trong phòng hơi tối, thứ đầu tiên chàng nhìn thấy, đó là một thanh kiếm.

Thanh kiếm đó được đặt trên một cái giá bằng gỗ mun, vỏ kiếm đã rất cũ, chuôi kiếm đã bị mài mòn trắng tróc hơn phân nửa, dường như nó đã được dùng rất nhiều năm. Không hiểu vì sao, khi nhìn thấy thanh kiếm này, chàng cảm thấy hô hấp mình như ngừng lại. Chàng nhìn thanh kiếm chăm chú, định vươn tay ra sờ thử, ngay lúc này, một giọng nói bỗng nhiên vang lên, “Người thích thanh kiếm này?”

Chàng xoay bánh xe lăn, đằng sau cách đó không xa, một nữ nhân mặc hắc bào lẳng lặng đứng đó. Dưới nguồn ánh sáng có mấy phần u ám, nàng tựa một u linh, tuy rằng hư ảo, nhưng cũng rất chân thật.

Đáy mắt chàng chợt lóe lên kinh ngạc, chàng mặt không đổi sắc nói: “Đây là một thanh kiếm tốt.”

Mộc tiên sinh nhìn chàng chòng chọc, ánh mắt sáng ngời: “Ồ, tốt ở chỗ nào?”

“Thanh kiếm này dài ba thước bảy tấc, mặc dù chưa ra khỏi vỏ, thế lại cực thịnh, hàn khí bức người, là một thanh kiếm có sát khí rất nặng. Kiếm như vậy, rất hiếm người có khả năng chế ngự nó, mà cho dù có chế ngự được, cũng rất nguy hiểm, chỉ cần vô ý, ngược lại sẽ bị sát ý của kiếm hại thân. Nhưng dù là như vậy, thì nó vẫn là một thanh kiếm tốt ngàn năm khó gặp.”

Mộc tiên sinh trầm mặc, rất lâu sau mới cất lời: “Người giang hồ nói Công tử không biết võ.”

Chàng khẽ mỉm cười: “Ta không biết võ công.” Không biết, cũng không đồng nghĩa với việc không hiểu.

Mộc tiên sinh lại trầm mặc, qua một lát sau, nàng nhủ mầy: “Vì sao ngươi không thử cầm lấy kiếm mà nhìn xem tí mĩ một chút?”

Trong lời nói của nàng tựa hồ ẩn chứa huyền cơ, Công tử theo lời lấy kiếm xuống khỏi giá. Chàng rút kiếm ra, sau đó, giật mình –

Thanh kiếm này, chỉ còn thừa lại một phần ba mũi kiếm. Không biết vì sao, nơi bị gãy cực kỳ trơn nhẵn.

Công tử cười khỏ một tiếng, “Lần sau tại hạ sẽ nhớ, nhìn mũi kiếm xong mới học người ta đi bình luận kiếm.”

Mộc tiên sinh cũng không thừa cơ mà cười nhạo, chỉ thân nhiên nói: “Thanh kiếm này gọi là ‘Thải Tang Từ’.”

“Tên hay.” Chàng nhìn đoạn kiếm trong tay, lại nói: “Kiếm tốt.” Chàng cầm nó lại vào vỏ, thả về chỗ cũ.

“Công tử Vô Song --” Mộc tiên sinh nhìn chàng, trên mặt không có biểu tình gì, nhưng trong ánh nhìn lại lóe lên tâm tình cực kỳ phức tạp.

“Mộc tiên sinh có gì dặn dò?”

Tầm mắt nàng chuyển qua trên đùi chàng, “Bốn năm trước, có tin đồn rằng kho tàng Cao thị lại xuất hiện ở nhân gian, người trong giang hồ tranh đoạt tằm bản đồ dẫn đến bảo tàng đến chết đi sống lại. Trên đỉnh núi, người vì ngăn cản Dạ tam thiếu có võ công bậc nhất và Vũ Phi Nhân giết hại lẫn nhau, dùng hai chưởng tách hai người ra, cũng chứng thực tin đồn về bảo tàng là giả, cuối cùng lại dẹp được loạn. Nhưng người lại bị trọng thương, khiến hai chân bị phế.”

Chàng lẳng lặng nghe, cũng không xen vào.

“Thanh Nghiên đài là một trong ba thánh địa lớn của võ lâm, lựa chọn đệ tử cực kỳ nghiêm khắc, trong mười năm qua, cũng chỉ có người và Thánh nữ Thủy Dung lộ diện. Thủy Dung gả cho hoàng đế làm phi, bởi vậy người trở thành người duy nhất đại diện cho Thanh Nghiên đài trong chốn giang hồ. Người vừa xuất đạo đã hóa giải một kiếp nạn, người giang hồ biết ơn người, tôn xưng người làm Công tử, mà bốn năm nay, hành động việc làm của người, quả thực cũng không phụ hai chữ ‘Vô Song’ này.”

Công tử khẽ mỉm cười đáp: “Không ngờ Mộc tiên sinh lại hiểu biết về tại hạ nhiều như vậy.”

“Người có biết Già Lạc lang quân?”

“Đương nhiên, hắn là một kỳ nhân.” Nói đến hắn, ngay cả Công tử cũng tán thưởng tự tận đáy lòng.

Mộc tiên sinh nói: “Không sai, hắn là một kỳ nhân, xuất thân vương hầu lại khinh thường phú quý, không màng lễ phép lại từ bi độ lượng. Hắn tiêu tán cả gia sản để cứu vớt dân chúng, đến nỗi chính mình cũng nghèo rớt mồng tơi sống nơi đầu đường xó chợ. Người trong giang hồ không biết nỗi khổ tâm của hắn, cười nhạo nói rằng hắn là một kẻ phá gia, xa hoa lãng phí. Dù cho bị người đời hiểu lầm, hắn cũng không thêm biện giải, vẫn cười đến tươi rói, rộng

lượng tao nhã, khiến mỗi người nhìn thấy hẳn đều cảm thấy thoải mái đến tận đáy lòng.”

Gặp nàng khen ngợi Già Lạc lang quân như vậy, ngược lại khiến chàng có chút tò mò: Xem ra nữ nhân này mặc dù lạnh như băng, nhưng trong mắt lại ẩn giấu nhiều tâm sự. Nàng chỉ tên chàng tự mình đến cầu nàng, lại nói đến nhiều chuyện không liên quan như vậy, rốt cuộc là có ý gì?

Một tiên sinh dừng lại nhìn chàng: “Công tử thử nghĩ xem vì sao đột nhiên ta lại nhắc đến hắn?” Không đợi chàng trả lời, nàng bỗng nhiên cười, nụ cười này, khiến cả người nàng trở nên biến hóa cực lớn, tà khí không nói nên lời, oán hận không thể hiểu được, trong đôi mắt tối đen như mực, lại hiện lên càng nhiều tia sáng khó giải thích.

Nàng duỗi tay nắm chặt cổ áo chàng, đến gần chàng, bốn mắt nhìn nhau, nhẹ giương đôi môi mọng, gần từng chữ: “Ta sẽ thử nhìn xem, ngươi muốn mua danh cầu lợi đến lúc nào nữa!”

Nàng buông tay, Công tử ngã người về phía ghế dựa sau lưng, sắc mặt khế biến.

Trước giờ chưa có người nào dám nói chuyện như vậy với chàng cả!

Mua danh cầu lợi? Lần đầu tiên có người đánh giá về chàng như vậy.

Nhưng chàng nhìn nàng, trong lòng lại không hề cảm thấy tức giận, chỉ có một cảm giác chấn động không tên, như thủy triều lan khắp toàn thân. Vừa rồi khi đối diện với đôi mắt nàng, từ trong con ngươi thăm thẳm ấy chàng thấy được đôi mắt của chính mình, trong tích tắc ấy, rất nhiều hình ảnh lướt qua chớp nhoáng, còn chưa đoán được đây là cái gì, thì đã biến mất không còn chút dấu vết.

Kỳ lạ, chẳng lẽ chàng từng đắc tội với nàng sao? Rõ ràng đây là lần đầu họ gặp nhau, vì sao trên mặt nàng lại tràn đầy hận ý như vậy?

Một tiên sinh xoay người, lạnh lẽo nói: “Bên kia có nửa bài thơ, nếu ngươi trả lời đúng, ta sẽ đi theo ngươi.”

Công tử chuyển động xe lăn đi qua, trên bàn có một tờ giấy Tuyên thành, đặt dưới đá chặn giấy bằng thạch anh, bút tích trên đó bén nhọn như đao, mỗi nét chữ đều mang theo nồng đậm đau thương, lại giống như băng lạnh ngàn năm, lạnh đến khó mà hòa tan được.

Chàng không nhịn được quay đầu nhìn Một tiên sinh lần nữa, thấy nàng lẳng lặng đứng bên cửa sổ, không biết đang suy nghĩ gì, ánh sáng mờ ảo vây lấy bóng lưng gầy yếu của nàng, phảng phất như một người cô độc trên trần đời.

Nữ tử này, vốn trời sinh đã cổ quái, hay là bởi vì có chuyện đã xảy ra, cho nên mới thay đổi thành bộ dáng như hiện tại? Lại nhìn nửa bài thơ trên giấy, chữ chữ đau đớn hai mắt chàng.

“Duật bi thần phong úc bi lâm, hình như thủy, ảnh diệc tương tùy. Lược ngân dĩ thôn tàn hồng tụy, thẳng kỷ bút, văn tình mi.” Đây là ‘Thu Thiên Tác’.

Chàng nâng bút, không cần nghĩ ngợi đã điền nửa phần khuyết còn lại. Khi dùng bút mới cảm thấy kinh ngạc, những câu chữ giống như đã sớm ẩn giấu trong trí nhớ của chàng, đến khi gặp cơ hội này liền tự động xuất hiện ra.

Một bàn tay vươn đến, cầm lấy tờ giấy. Chàng nhìn chăm chú vào bàn tay, có chút xuất thần. Nữ tử này thực gầy. Phàm là người gầy yếu, chỉ có hai dạng nguyên nhân: Một là thân thể không tốt, hai là tâm tình không tốt.

Như vậy, rốt cuộc nàng là thân thể không tốt, hay là tâm tình không tốt?

“Bất từ thiên nhai cộng quân tụy, thì tuy mộ, khước hữu vân bôi. Thử sinh nhược vĩnh như sơ kiến, hoán thiên cổ, mạc tương thôi...” Giọng nói của Một tiên sinh vốn đã khàn khàn, khi đọc nửa bài thơ còn khuyết nợ, thì âm thanh gần như đã là nghẹn ngào, nàng buông lỏng tay, tờ giấy rơi xuống, cả người dường như trở nên ngẩn ngơ.

Công tử cảm thấy kỳ lạ, cúi người nhặt tờ giấy lên, tầm mắt không có tiêu cự của Một tiên sinh nhìn phía xa xa, thì thào: “Thần phong[3]... thần phong...”

[3]: Gió mai/ gió sớm.

“Một tiên sinh?”

Một tiên sinh run lên, ngơ ngác quay người lại, nhìn chàng, trong ánh mắt có cả thiên ngôn vạn ngữ, như một trận pháo hoa, rực rỡ tươi đẹp trong phút chốc.

Mà sau đó, lại trở về tỉnh mạch.

“Ta đi với ngươi.” Một tiên sinh nói. “Ta sẽ đi với ngươi đến Phi Thúy sơn trang.”

Rèm gấm buông xuống, trong lò Long Hương tiên lượn lờ. Trên chiếc giường tám thước bằng ngà voi, gối sừng tê giác khảm ngọc. Một nữ tử ôm chân mà nằm, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt vàng như nến.

Khuê phòng của tiểu thư Cổ gia, tinh xảo đến mức phải khiến cho người ta phải lưu luyến.

Cũng khó trách, thử hỏi trong thiên hạ hôm nay ai nổi tiếng là có nhiều bạc nhất? Tiền gia đầu tiên, Liễu gia thứ hai, thứ ba cũng chính là Phi Thúy sơn trang này. Liễu gia từ sau khi thiếu chủ Liễu Thư Mi mất đã trở nên dần sa sút, Phi Thúy sơn trang lại như mặt trời ban trưa, thanh thế đang mạnh, rất có xu thế sẽ đuổi kịp Tiền gia.

Mà Cổ Minh Yên, chính là phi thúy trong Phi Thúy.

Sau khi nhìn thấy nàng, Mộc tiên sinh đã có chút rõ ràng, vì sao trên giang hồ lại có nhiều người say mê nàng đến vậy.

Nàng chẳng hề tuyệt mỹ, đẹp hơn nàng còn có khối người, ví dụ như trưởng nữ Tiền gia, có danh xưng đệ nhất mỹ nhân Tiền Minh Châu. Nhưng mà nếu để Tiền Minh Châu và nàng đứng cùng một chỗ, đầu tiên mọi người có lẽ sẽ cho là Tiền Minh Châu xinh đẹp tuyệt luân, nhưng chờ bọn họ thấy Cổ Minh Yên rồi, thì sẽ không cách nào thay đổi tâm mắt được nữa. Đó là một vẻ đẹp mỹ hoặc, khiến cho mỗi người nam nhân nhìn thấy nàng đều không thể tự chủ được mà trầm luân, giống như đang bị khát mà nhìn thấy rượu độc, biết rõ uống vào sẽ chết, nhưng vẫn không nhịn được mà uống cạn.

Báu vật. Mộc tiên sinh nghĩ, chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung về nữ tử này – báu vật.

Cổ Vũ Thành thấy nàng bần thần nhìn muội muội mình, liền sốt ruột nhắc nhở: “Mộc tiên sinh, rốt cuộc là xá muội đã bị bệnh gì vậy?”

Mộc tiên sinh quay đầu lại, không phải nhìn hấn, mà là vị Công tử ở phía sau. Nàng lấy một cái bọc nhỏ màu đen từ trong người, mở ra đặt lên bàn, bên trong có hơn trăm cây ngân châm dùng để châm cứu đã được sắp xếp chỉnh tề.

Nàng nhìn chàng bảo: “Bộ ngân châm này cũng có danh tự.”

“Ồ?”

“Gọi là Kim Lũ Khúc.”

Chàng ôn hòa cười, “Thì ra Mộc tiên sinh rất thích đặt tên cho đồ vật của mình, hơn nữa thường lấy câu chữ trong thi từ ra để đặt.”

Môi Mộc tiên sinh nhấp nháy, xem ra là định nói gì đó, nhưng rồi lại nhịn xuống. Nàng đi tới bên giường, vừa rút châm vừa nói: “Toàn bộ các nguoi lui ra ngoài đi.”

Cổ Vũ Thành sững sốt, “Ồ bên cạnh nhìn xem cũng không được sao?”

“Khi ta chữa bệnh thì không thích có người khác ở bên cạnh.”

“Nhưng...”

Mộc tiên sinh ngoái đầu nhìn lại, ánh nhìn lạnh như băng, “Ta và nguoi, chỉ một người ở lại. Nguoi chọn đi.”

Cổ Vũ Thành nhất thời cảm thấy chán nản, vung tay áo nổi giận đứng đứng bước ra ngoài. Mọi người không dám lại chọc thân y không vui, cũng nhao nhao rời đi.

“Nữ nhân này thật kiêu ngạo!” Trong thiên sảnh, Cổ Vũ Thành tức đến nghẹn người, “Nếu không phải vì bệnh của Minh Yên, nếu không phải nể mặt nàng là đại phu... Tốt nhất là nàng có thể chữa khỏi bệnh cho Minh Yên, nếu không, hừ hừ!”

Mọi người trầm mặc, rất thức thời không dám tiếp lời.

Cổ Vũ Thành tới lui mấy bước, thỉnh thoảng quay đầu nói với công tử: “Vô Ngân, ầm ức cho nguoi rồi!”

Hả? Chàng ngẩng đầu.

“Nhất định nữ nhân này đã làm khó nguoi rất nhiều phải không? Làm thế nào mà nguoi có thể mời nàng ta về đây được vậy?” Nếu như nói nàng bảo Vô Ngân quỳ xuống dập đầu cầu nàng, hấn cũng sẽ không cảm thấy kinh ngạc.

Chàng khẽ mỉm cười: “Không có.”

“Không có?” Cổ Vũ Thành không dám tin tưởng.

“Nàng chỉ bảo ta làm xong phần còn lại của một bài ‘Thu Thiên Tác’, sau đó liền theo ra đến đây.” Thật ra tình hình lúc đó tương đối lúng túng, nhưng mà chàng cũng không kể ra. Không quan hệ tới thể diện hoặc danh dự, chỉ vì không muốn kể ra mà thôi.

Làm thơ? Cái gì chứ, thì ra cũng chỉ là ngưỡng mộ tài hoa văn thái của Vô Ngân, cho nên mới thừa cơ tiếp cận. Cổ Vũ Thành cười lạnh: “Thì ra chỉ là một kẻ sùng bái nguoi. Thế nên mới bày trò như vậy.” Công tử Vô Song, người cũng như ngọc. Lúc trước sau khi tin muội muội và Vô Ngân đính hôn truyền ra, không biết có bao nhiêu nữ tử đã khóc đến đứt ruột đứt gan, hận vì sao chính mình lại không có được may mắn như Cổ Minh Yên. Dù là như vậy, vẫn có khối kẻ không chịu chết tâm, vị Mộc tiên sinh này, hành vi quái dị, hấn nhất định phải trông coi chặt chẽ, kéo không thì muội muội mình phải chịu thiệt thòi mất.

Công tử cũng không phản bác lại lời hấn, có chút suy nghĩ nhìn cánh cửa đang khép hờ, qua rất lâu chàng bỗng nhiên nói: “Người đâu.”

Một người hầu ứng lời.

“Người đi một chuyến đến thành Liễu Vũ, nói cúc thu đang nở rộ, cung thỉnh Diệp đại công tử đến đây ngắm cúc.”

Cố Vũ Thành không hiểu hỏi: “Sao tự xưng lại mời Diệp Mộ Phong đến đây làm gì?”

“Chỉ là muốn xác nhận một sự việc mà thôi.” Cũng không nhiều lời, chàng chuyển động bánh xe lăn rời khỏi phòng. Hai canh giờ sau, Mộc tiên sinh mới mở cửa phòng, nói với thị nữ đang đứng chờ ở bên ngoài: “Các người có thể đi vào.”

Bọn thị nữ vội vàng vào trong dọn dẹp, Cố Vũ Thành cũng đi vào theo, thấy muội muội vẫn còn hôn mê bất tỉnh, liền nóng nảy, “Sao Minh Yên vẫn còn chưa tỉnh lại?”

Mộc tiên sinh vừa chậm rãi rửa tay trong chậu nước thị nữ vừa mới bê lên, vừa nói: “Chuyện bình thường.”

“Muội ấy bị bệnh gì vậy?”

“Ta nói người cũng sẽ không hiểu.”

Cố Vũ Thành tức giận nói: “Người cứ nói cho ta, có cái gì mà ta không có khả năng hiểu được chứ?”

“Có.” Mộc tiên sinh đáp, “Nếu như người không tin nhiệm ta, có thể mời cao nhân khác.”

Cố Vũ Thành phẫn nộ vung tay áo rời đi.

Bọn thị nữ mở to hai mắt, nữ tử này... thật mạnh mẽ! Trước giờ không có người nào dám va chạm thiếu trang chủ, và trước giờ cũng chưa có ai va chạm với thiếu trang chủ mà lại có thể bình an vô sự như vậy cả. Tính cách thiếu trang chủ khác người, trên giang hồ vốn đã có tiếng.

Mộc tiên sinh rửa tay xong, hỏi: “Khăn đâu?”

Thị nữ vội vàng đưa khăn nóng lại, “Mộc tiên sinh, phòng của ngài đã được chuẩn bị xong, đề nô tỳ đưa ngài đi nghỉ ngơi một lát nhé?”

“Không cần.”

Không cần?

“Ta sẽ ở lại đây, không cần chuẩn bị phòng khác.”

Thị nữ nghe nói vậy, trong lòng cảm thấy vô cùng cảm động. Vị thần y này mặc dù tính tình có chút cổ quái, người thì nhìn qua cũng có chút lạnh lùng, nhưng nàng tận chức như vậy, muốn ngày đêm ở cạnh để trông nom tiểu thư, riêng điểm này thôi, thì đã tốt hơn so với những đại phu trước kia rồi.

Lúc này bèn vội vàng đi báo cho thiếu trang chủ, Cố Vũ Thành nghe thấy vậy cũng ngẩn ra, cuối cùng không bình tĩnh phát phát tay: “Nàng ta thích thế nào thì làm thế ấy, kệ nàng đi!” Nữ nhân này thực phiền toái, đau cả đầu hấn. Tốt nhất là nàng đừng gây ra sơ suất gì, nếu như nàng dám trị Minh Yên đến chết, hấn liền cho nàng biết tay! Nhưng hiện tại vì có việc cầu nàng, cho nên hấn vẫn nên nhẫn nhịn.

Cứ như vậy, Mộc tiên sinh liền ở lại trong khuê phòng Cố Minh Yên.

Đêm, ánh trăng như nước.

Bỗng nhiên có tiếng đàn truyền ra từ Minh Yên lâu, tiếng đàn như mây bay nước chảy truyền vào tai khiến ai ai cũng ngây người.

Tiếng đàn như một tinh linh nghịch ngợm, nhẹ nhàng nhảy múa dưới ánh trăng, vừa phiêu dật vừa vui vẻ, rồi tiếng đàn như biến thành một thiếu nữ u sầu, trong ngày mưa dựa vào lan can nhìn ra xa, lo âu chờ đợi tình lang của mình, dù tự đáy lòng biết rằng người ấy mãi mãi sẽ không đến. Cuối cùng âm luật lại biến chuyển, thành một quý phụ đậm mặc cao quý, nhẹ nhàng tinh tế ngồi trước gương trang điểm, sau đó tự nhủ: Quên đi, quên hết đi...

Đoạn cuối, giai điệu trở nên thương cảm lại phiền muộn, tựa như một ký ức không ai nguyện nhớ lại nữa, rốt cục tiếng đàn cũng ngừng lại, đất trời lặng yên, mọi người đều nín thở, tim như ngừng đập khi nghe tiếng đàn, cho tới giờ khắc này mới trở nên lo lắng.

Cố Vũ Thành thở dài một hơi: “Đây không phải là tiếng đàn của Minh Yên.”

Liễu Diệp nói: “Chỉ sợ đại tiểu thư còn chưa đạt được trình độ cao như vậy.”

Cố Vũ Thành nhíu mày, “Chẳng lẽ là Mộc tiên sinh đó?”

“Hẳn là.” Trừ nàng, còn ai dám đụng vào đàn của đại tiểu thư chứ.

Quả nhiên, Cố Vũ Thành bắt đầu phát điên, “Nữ nhân này! Lại dám tự tiện động vào đàn của Minh Yên, nàng ta có được giáo đường hay không chứ? Chẳng lẽ không biết rằng nếu chưa được sự cho phép của chủ nhân thì chớ nên động vào đồ người khác hay sao?”

Phía sau có một thị nữ thấp giọng nhắc nhở: “Nhưng thiếu trang chủ đã từng bảo, Mộc tiên sinh muốn làm gì thì làm cái đó, mặc kệ nàng mà.”

“Hả? Ta từng nói như vậy sao?” Ách, hình như hắn đã nói như thế thì phải... Nhưng dù hắn có nói thì cũng không cho phép nàng làm xằng làm bậy như vậy, giờ thì tốt rồi, nước đổ khó hốt, “Vô Ngân, ngươi nói xem có phải nữ nhân này rất...” Vừa mới định tìm em rể tương lai để kể khổ, lại phát hiện đối phương sớm đã không thấy bóng, “Hả? Vô Ngân đâu rồi?”

Liễu Diệp bộ dáng phục tùng, cup mi nói, “Công tử đi rồi.”

“Đi lúc nào?”

“Tiếng đàn kết thúc liền đi.”

“Sao ngươi không đi theo hắn? Hắn đi đâu?”

Liễu Diệp ngoắc ngoắc về phía tiểu lâu.

Thôi chết! Hắn đến nơi đó! Cố Vũ Thành nổi lên cảnh giác, hắn đi đến đó đương nhiên sẽ không phải là gặp muội muội, vì muội muội vẫn còn hôn mê bất tỉnh, như vậy đáp án chỉ có một – hắn đi gặp Mộc tiên sinh.

Không được, không thể để cho hai người bọn họ ở riêng với nhau được, Mộc tiên sinh kia vốn có ý đồ mà! Vì muội muội, hắn nhất định phải bóp chết bất kỳ khả năng nào mới manh nha. Thế là Cố Vũ Thành lập tức đi về phía Minh Yên lâu.

Đàn xong một khúc, Mộc tiên sinh khẽ nâng tay vuốt dây đàn, thờ dài nói: “Thực là một cây đàn tốt.”

“Đúng vậy, tiểu thư nhà chúng nô tỳ cũng quý cây đàn này lắm!” Thị nữ đứng hầu hạ ở một tiếp lời.

Mộc tiên sinh thân nhiên cười: “Tiểu thư nhà các ngoại trừ đánh đàn thì còn biết gì nữa?”

“Tiểu thư còn biết làm thơ về tranh, chơi cờ múa kiếm. Cô ấy biết rất nhiều thứ.”

“Như vậy có thể nói đúng là một vị tài nữ rồi.” Không hiểu vì sao, ý cười trên khóe môi Mộc tiên sinh càng thêm đậm, thâm sâu khó lường.

Thị nữ thờ dài nói: “Đáng tiếc tiểu thư tuy rằng thông minh, nhưng vẫn thua kém Công tử, mỗi lần chơi cờ đều thua ngài ấy...”

Mộc tiên sinh như rồng mây, có vẻ rất kinh ngạc, “Công tử thích chơi cờ?”

“Công tử thích nhất là chơi cờ, tài đánh cờ của rất cao, căn bản không có ai có thể làm đối thủ của ngài ấy, cho nên ngài ấy đành phải thường xuyên chịu cảnh đánh cờ một mình.”

“Thật là khiến người ta ngoài ý muốn...” Mộc tiên sinh cúi đầu, thấp giọng tự nói.

Chợt nghe thị nữ kêu lên một tiếng: “A, công tử!”

Nàng ngẩng đầu, liền nhìn thấy chàng đứng ngoài cửa, thần thái trong ánh mắt sáng sáng tối tối, dường như muốn nhìn thấu nàng.

Mộc tiên sinh cười, vẫn ngồi không nhúc nhích, “Công tử đến là để nghe ta đánh đàn?”

Công tử nhìn nàng, thật lâu sau mới mở miệng, “Một khúc vừa rồi là?”

“Phượng hoàng thai thượng ức xuy tiêu.” Mộc tiên sinh nhìn vào mắt chàng, vô cùng bình tĩnh nói, “Ta viết từ, ngoại từ[4] phổ khúc, vốn là cảm tiêu hợp tấu.”

[4] Ngoại từ: để gọi chồng trước mặt người khác, tương tự khi chồng gọi về vợ trước mặt người ta thì gọi là ‘nội từ’.

“Ngoại từ?” Chàng có chút kinh ngạc, “Tiên sinh...”

Mộc tiên sinh như rồng mây, “Sao? Không tin? Nhìn ta không giống một nữ nhân đã thành thân sao?”

Mái tóc dài của nàng rủ trên vai, căn bản không hề được búi lại, tuổi tuy rằng không nhỏ nhưng thật sự không thể nhìn ra đã là một nữ tử đã thành gia.

“Vậy tôn phu hiện đang ở đâu?”

Trong mắt Mộc tiên sinh dậy lên nhiều biến hóa, đôi mắt như muốn khóc khiến chàng cảm thấy như mình đã hỏi một câu rất ngu xuẩn. Nhưng mà, thất lễ chỉ là trong phút chốc, khi nàng nhìn chàng lần nữa, trên mặt đã không còn bất kỳ biểu tình hứng thú nào nữa, “Hắn bỏ đi, không cần ta nữa.”

Nhìn thấy bộ dáng khiếp sợ của chàng, nàng lại cười, cười thật sự đáng yêu, “Sao? Không tin? Ta nhìn qua không giống một nữ nhân bị người vút bỏ sao?”

Chàng im lặng.

Một tiên sinh quay đầu hỏi thị nữ ở phía sau, “Tiểu thư nhà các người có biết thổi tiêu không?”

“Tiểu thư không thường thổi cho lắm.”

“Lấy tiêu cô ấy ra cho ta.”

“Dạ? Vâng ạ.” Thị nữ không dám trái lời, ngoan ngoãn lấy một chiếc hộp dài từ trong ngăn tủ ra.

Mở nắp hộp ra, dưới ánh đèn, ống tiêu ngọc bích xanh biếc, chiếu lên khiến da thịt bàn tay cũng trở thành một màu xanh.

“Tiêu tốt!” Một tiên sinh tán thưởng, nói với thị nữ: “Cầm đến đưa cho công tử.”

Công tử giật mình: “Ta không biết thổi tiêu.”

“Người chưa thử ra, sao lại nói không biết?”

Tiêu được đưa đến trước mặt, chàng hơi do dự một lát, vươn tay cầm lấy.

“Vì sao người không thử thổi xem?”

Chàng đưa tiêu lên bờ môi, thử thổi một hơi, “U--”

Tiếng tiêu chưa dứt, tiếng đàn đã lên.

Một tiên sinh khuấy động dây đàn, mười ngón tay như bay, gương mặt điềm tĩnh, dáng vẻ khi đánh đàn cực kỳ xinh đẹp. Khúc vừa được nghe khi này, không biết là vì đã được nghe qua một lần, hay là vì nguyên nhân gì khác, chàng kinh ngạc phát hiện mình hoàn toàn có thể đuổi kịp tiết tấu của nàng, những ngón tay dường như có được ý thức của chính chúng nó, đề vào từng chiếc lỗ của cây tiêu, một loại cảm giác quen thuộc không tên lại nảy lên.

Một khúc vừa kết thúc, dọa thị nữ đứng sau lưng Một tiên sinh, cũng dọa cả Cố Vũ Thành vừa đuổi theo đến.

“Người... người biết thổi tiêu?” Hắn nhìn Công tử, cảm như sắp rơi xuống đất.

Chàng cười khỏ một tiếng, “Ta cũng là hôm nay mới phát hiện, mình có loại thiên phú này.”

Một tiên sinh đứng dậy khỏi ghế, bước đến bên cửa sổ, ánh trăng chiếu vào càn khôn khiến đôi mắt nàng thêm phần xinh đẹp.

Sáu năm, trượng phu của nàng rời khỏi nàng, đã sáu năm...

Một khúc ‘Phượng hoàng thai thượng ước xuy tiêu’ này, khiến tất cả nỗi lòng của nàng dậy sóng, thật lâu không thể bình tĩnh lại.

“Một tiên sinh?” Tiếng hỏi dịu dàng như nước, vốn là âm sắc trong ký ức, nhưng giọng điệu và ngữ khí lại hoàn toàn bất đồng.

Nàng nhin không được nhắm mắt lại, đến khi mở ra thì dưới đáy mắt lại ngấn lệ.

“Ra đi!”

Cố Vũ Thành ngạc nhiên, “Cái gì?”

“Ta mệt mỏi, mọi người ra cả đi.” Nàng phẩy tay áo, ý bảo đuổi khách, từ đầu đến cuối vẫn không chịu xoay người lại.

Quả nhiên, ngữ khí lạnh như băng ấy lại kích thích Cố Vũ Thành, hắn lập tức đẩy Công tử xoay người rồi đi, miệng cắn giận nói: “Thật là gặp quỷ rồi, nàng ta còn coi đây là địa bàn của mình nữa chứ!”

Dưới ánh trăng, có thể nhìn thấy rõ cửa dưới lầu bị đẩy ra, Cố Vũ Thành đẩy Công tử ngang qua vườn hoa, biến mất dưới cổng vòm.

Nhìn bóng lưng hai người, vẻ buồn bã trên gương mặt nàng càng thêm đậm, nàng thấp giọng lầm bầm: “Thần phong... thần phong...”

Duật bi thần phong úc bi lâm, hình như thủy, ảnh diệp tương tùy[5].

[5]: Gió sớm vút qua rừng trúc râm, hình như nước, bóng cũng đi theo.

Mà hôm nay, chuyện xưa đã bị lãng quên. Một vầng trăng cong cong, tâm sự không người hay biết.

Bạn đang đọc truyện *Mộc Ngọc Thành Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Liên tiếp ba ngày, Cổ Minh Yên vẫn chưa tỉnh lại, mà Mộc tiên sinh vẫn tỏ thái độ vân đạm phong khinh, mọi người đều biết tính tình nàng cổ quái, cho nên cũng không dám hỏi nhiều. Thân y mà, đều kiểu ngạo như vậy cả. Hơn nữa tuy rằng tiểu thư chưa tỉnh dậy, nhưng tình hình cũng không tiếp tục chuyển biến xấu, với người của Phi Thúy sơn trang mà nói, đây là một hiện tượng tốt.

Một ngày, Mộc tiên sinh từ phòng Minh Yên đi ra, thì nhìn thấy Công tử đang ngồi trong thiên sảnh, nàng giật mình, lập tức dừng bước, tinh thần hốt hoảng nhìn chàng.

Ánh mặt trời chiếu vào từ song cửa, lông mày và cánh môi của chàng đều bị nhuộm thành một màu vàng, toàn thân toát lên hơi thở văn nhã, cao cao tại thượng, không nhiễm bụi trần.

Liễu Diệp cau mày, khẽ ho một tiếng. Công tử thoát khỏi trầm tư, ngẩng đầu mỉm cười nhìn nàng.

Nàng từng vô lễ vũ nhục chàng, chàng lại không hề để ở trong lòng dù chỉ là một chút. Nam nhân này... nếu như không phải là dạng người cực kỳ giả dối, thì chính là một kẻ được dạy dỗ tốt đến mức có thể sánh với thánh nhân.

Nghĩ đến đây, Mộc tiên sinh bước nhanh về phía chàng, cúi đầu xuống nhìn, thì ra vừa rồi tầm mắt của chàng là đang ngưng đọng tại bàn cờ còn đang dang dở trên kỷ trà.

Trên mặt Mộc tiên sinh nảy sinh một chút biến hóa, nhìn chằm chằm chàng hỏi: “Người không thấy chơi cờ là việc lãng phí cuộc sống nhất trên đời này hay sao?”

Công tử bật cười, “Sao lại thế được? Ván cờ hay thay đổi, giống như đời người. Nhưng mà làm chủ ván cờ, chắc chắn sẽ dễ dàng hơn làm chủ đời người nhiều.”

Mộc tiên sinh nhìn bàn cờ vài lần, nói: “Nghe nói tài đánh cờ của người rất cao, trong thiên hạ đã không có mấy ai vượt qua được người sao?”

Lần này đến lượt Liễu Diệp thay chàng hỏi đáp, “Đó là đương nhiên.”

Mộc tiên sinh nghe vậy cười đến lạnh lẽo, chống vào ghế dựa ngồi xuống, “Đến, ta chơi với người.”

Liễu Diệp muốn quát lên bảo nàng ngưng lại, công tử đã nhanh chân hơn nói, “Cầu còn không được. Cô là khách, mời chọn quân trắng.”

Công tử hạ cờ rất nhanh, Mộc tiên sinh lại hoàn toàn ngược lại, mỗi nước cờ đều phải suy xét rất lâu. Lúc đầu Liễu Diệp rất khinh thường, nữ nhân này thật không biết tự lượng sức mình, lại dám so tài chơi cờ với Công tử, nhưng qua một lúc lâu, hẳn càng xem lại càng kinh ngạc. Nước đi của Mộc tiên sinh rất bình thường, nhìn qua thì không hề có lực sát thương, nhưng càng về sau, mỗi bước đều thể hiện ra một loại uy lực rất lớn, vòng vòng đan xen, khí thế bức người.

Mặt trời ngã về Tây, ván cờ kéo dài hơn hai canh giờ, tốc độ của Công tử cũng trở nên chậm dần, chàng ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt như mặt ngọc của Mộc tiên sinh, sợ hãi than: “Cao minh, vô cùng cao minh...”

“Người còn chưa thua, ván cờ này vẫn có thể tiếp tục.”

Công tử cười, “Muốn thắng ta? Không dễ vậy.” Chàng vẫn luôn duy trì biểu hiện khiêm tốn, duy chỉ có mỗi câu nói này, lại hơi lộ ra chút ngạo khí.

Nhưng mà Mộc tiên sinh nghe xong, mắt lại sáng lên, tựa hồ có chút thích thú.

Mặt trời đã lặn, bọn thị nữ đi tới đốt đèn, cũng không dám gọi hai người đang đắm chìm trong ván cờ này ra ăn cơm. Cứ như vậy, lại qua ba canh giờ, ánh trăng nhô lên cao, Mộc tiên sinh bỗng nhiên nói: “Mệt mỏi quá.”

Công tử thở dài một hơi, trên mặt cũng hiện lên vẻ uể oải: “Tuy rằng mệt mỏi, nhưng thật sự đáng giá. Rất lâu rồi ta chưa vui vẻ như vậy.”

Mộc tiên sinh nhìn chàng chăm chú, thân nhiên hỏi, “Người không có bằng hữu gì sao?”

Công tử giật mình, giữa hai hàng chân mày lộ ra vẻ cô độc.

Bị nàng nói trúng rồi. Cho dù chàng vang danh khắp thiên hạ, cho dù được người khác ngưỡng mộ, nhưng trên cao không chịu nổi lạnh. Ai dám làm bằng

hữu với chàng chứ? Ai dám cùng chàng làm bằng hữu đây?

Mộc tiên sinh vỗ bàn cờ nói, “Thôi đi.”

“Sao vậy? Còn chưa kết thúc.”

“Ngày mai tiếp tục, bây giờ ta đói rồi.”

Nghe nàng nói như vậy, Công tử mới nhớ ra hai người còn chưa ăn cơm chiều, quả nhiên bụng đói đến kêu vang, vừa định vỗ tay gọi người, Mộc tiên sinh đã nói, “Khuya quá rồi, bọn hạ nhân đều đã ngủ hết.”

Chàng hổ thẹn nói: “Cũng phải, không nên làm phiền họ nữa.”

“Nếu như ngươi không để ý --” Mộc tiên sinh hơi ngừng lại, đẩy mắt hiện lên vẻ bối rối, “Ta đi làm chút thức ăn, được không?”

“Cô?” Không thể trách chàng thất lễ, chàng thật sự rất ngoài ý muốn.

Mộc tiên sinh đứng lên, “Đừng quên, ta là nữ nhân. Nữ nhân thì sẽ phải biết nấu ăn.” Nói xong liền xoay người rời đi.

Trên hành lang treo những chiếc đèn lồng, ánh trắng rọi xuống, kéo dài bóng nàng ra. Chàng nhìn theo bóng lưng ấy, trong lòng bỗng cảm thấy có chút dường như đã từng quen biết.

“Nếu một nữ nhân chịu xuống bếp nấu cơm cho một nam nhân ăn, điều này đại biểu cho cái gì?” Chàng lầm bầm một câu.

Bất ngờ phía sau vang lên câu trả lời: “Nếu nữ nhân này là Mộc tiên sinh, như vậy thì nó chẳng đại biểu cho cái gì cả.”

Công tử quay đầu lại, nhìn Liễu Diệp ở phía sau mình vẫn tận tâm với cương vị, sò mũi cười khỏ, “Vô phương, hình như là ta hơi tự mình đa tình rồi.”

Liễu Diệp nhìn hướng nàng rời đi, lo lắng nói: “Cho dù nói thế nào đi nữa, nữ nhân này... thật khiến người ta phải kinh ngạc.”

Không lâu sau, Mộc tiên sinh quay lại, người còn chưa đến, mùi thơm đã đến trước.

Thật thơm! Công tử và Liễu Diệp nhìn nhau, chợt cảm thấy rất muốn ăn. Có thể nhận ra nữ nhân này chẳng những chơi cờ tốt, mà ngay cả nấu ăn cũng thật tài.

Mộc tiên sinh mang hai món ăn một món canh lên bàn, Liễu Diệp đẩy Công tử đến, tầm mắt hai người nhìn thấy thịt thỏ xào tỏi và cá kho đậu bốc vô thì đều giật mình.

Thấy sắc mặt hai người biến đổi, Mộc tiên sinh nhíu mày, “Sao vậy?”

Liễu Diệp trầm giọng nói, “Trước giờ Công tử không ăn được tỏi, cũng không thể ăn cay, ăn cay sẽ nôn.”

Sắc mặt Mộc tiên sinh nhất thời trở nên trắng bệch, giống như vừa nghe được tin một dữ vậy.

Công tử liếc Liễu Diệp một cái, có chút trách cứ tính nhau miệng của hắn, vội vàng cầm đũa lên bảo: “Không sao, ăn một chút cũng không ngại gì.” Chàng còn chưa đưa đũa đến đĩa, Mộc tiên sinh đột nhiên hất thức ăn trên bàn xuống, chỉ nghe thấy những tiếng loảng xoảng, cơm canh chén bát đều bị rơi xuống đất vỡ tan.

Công tử giật mình, Liễu Diệp cũng giật mình – không ngờ tính cách của nàng lại dễ giận như vậy.

Ánh mắt Mộc tiên sinh nhìn chàng rất cổ quái, rất u oán, cũng rất thê lương.

Trong lòng Công tử căng thẳng, vội vàng nói, “Mộc tiên sinh, không phải ta cố ý...”

Liễu Diệp thờ dãi: “Tuy rằng Công tử không thể ăn tỏi và ớt, nhưng mà ta có thể, cứ hất đồ đi như vậy, thật đáng tiếc. Mấy món này nhìn qua trông thật ngon miệng.”

Mộc tiên sinh đứng hồi lâu, mới thở sâu, khi đối mặt chàng thì đã khôi phục lại trấn định: “Bây giờ ngươi thích ăn cái gì?”

Công tử để ý đến hai từ ‘bây giờ’, trong lòng hiện lên nghi ngờ, chàng trầm ngâm trong khoảnh khắc, ngẩng đầu đáp: “Vừa rồi đã phá hư ý tốt của Mộc tiên sinh, bây giờ có thể để hạ bệ tỏ lòng áy náy của mình sao?”

“Nghĩa là?” Mộc tiên sinh còn chưa hiểu, Liễu Diệp đã kịp phản ứng, lộ ra biểu tình kinh ngạc nhìn về phía chàng.

Công tử khẽ mỉm cười, “Lần này, hãy để ta xuống bếp cảm tạ vì hai người đã cùng ta trải qua đêm nay đi.”

Hắn muốn xuống bếp?!

Lần này, đến phiên Mộc tiên sinh không dám tin tưởng.

“Thật ra không chỉ nữ nhân, vẫn có một vài nam nhân cũng sẽ biết nấu ăn.” Chẳng lẩn xe xoay người rời đi, Liễu Diệp lập tức theo sát phía sau, một tác cũng không rời.

Hành lang dài u tĩnh, gió thoảng nhẹ, ánh trăng xuyên qua song cửa sổ chiếu vào mắt Mộc tiên sinh, có mấy phần ướt át. Bỗng nhiên thân thể nàng chấn động, bịt chặt miệng, tơ máu men theo khe hở nhỏ giọt, đợi cảm giác đau nhói trong lồng ngực hơi bình ổn, nàng mới mở lòng bàn tay mình ra, máu tụ trên bàn tay đã thành màu đen.

Vẫn... không kịp sao? Chỉ mấy ngày, mấy tháng, đều không thể kiên trì được sao?

Không, không tin! Mộc tiên sinh ngẩng đầu nhìn trời, từng câu từng chữ nặng nề vang lên: “Ta không tin, ta không tin sẽ bại bởi ông! Ông trời, ông muốn ta chết, ta cứ không chết đấy, không dễ dàng gì ta đợi được đến cơ hội này, nếu thua vào lúc này, ta chết không nhắm mắt!”

Đúng, nàng chờ đợi cơ hội này rất lâu.

Đợi tròn sáu năm

Xe ngựa chậm rãi dừng trước cửa son, đánh xe nhún người một cái, nhẹ nhàng đứng trước mặt người gác cửa, đưa tay vào ngực lấy ra một tấm thiệp nói: “Đại công tử Diệp Mộ Phong của Vũ Liễu thành đặc biệt đến bái phỏng.”

Thị vệ trước cửa vội vàng thối lui, cung nghênh xe ngựa đi vào, bốn con ngựa trắng kéo xe được huấn luyện nghiêm chỉnh, ngoan ngoãn đi theo người dẫn đường về phía trước, đến cửa trước tiền sảnh, không đợi người hét to ra lệnh, đã tự mình dừng lại.

Cố Vũ Thành cười bước ra đón, “Cuối cùng cũng đến, hoa cúc đã sắp tàn rồi đấy nhé!”

Cửa xe mở ra, hai tiểu đồng đỡ một nam tử mặc y phục trắng chậm rãi bước xuống, sắc mặt y tái nhợt, lại còn ho khan, nhưng xem ra tinh thần lại không tệ, hơn nữa trong đôi mắt đen nhánh của y, lại tràn ngập sự cơ trí.

Người này là bệnh công tử Diệp Mộ Phong tiếng tăm lừng lẫy, khi y mười tuổi, các đại phu kết luận y không sống quá mười lăm, khi y mười lăm, bọn họ lại kết luận y không thể sống quá hai mươi. Nhưng bây giờ y đã gần đến ba mươi, vẫn quật cường mà sống, sinh mạng cực kỳ ương ngạnh, trở thành một truyền kỳ trong giang hồ.

“Được hai vị Vô Song Công tử và Cố công tử mời, tại hạ sao dám không đến?” Diệp Mộ Phong cười nhẹ, dưới sự giúp đỡ của hai tiểu đồng, đi vào tiền sảnh.

Cố Vũ Thành vui vẻ nói, “Áy vậy lại càng tốt, gió thu vừa mới về, cá sạo[6] với rau nhút[7] đang hồi dồi dào béo khỏe, kết hợp với thủ nghệ của Công tử, đây chính là cực phẩm trong thiên hạ!”

[6] Cá sạo:

[7] Rau nhút:

“Công tử thiên tư thông tuệ, làm gì cũng đều xuất sắc cả!”

Cố Vũ Thành nghe đến đây liền buồn phiền, thở dài: “Đúng vậy, vốn ta còn nghĩ con người chẳng có ai là hoàn mỹ cả, ít nhất hẳn cũng không biết thối tiêu, ai ngờ hôm trước hẳn mới lần đầu đụng vào tiêu, liền thối được cả một khúc ‘Phượng hoàng thai thượng ực xuy tiêu’, người nói xem có đáng giận không cơ chứ? Có người chỉ vì để học thành thạo một môn nghề mà hao hết tâm tư sức lực, kẻ có thiên phú dị bẩm thì không học cũng tự thông hiểu.”

Diệp Mộ Phong kinh ngạc hỏi: “Công tử biết thối tiêu?”

“Không ngờ phải không?” Cố Vũ Thành cười khổ, “Là do cái vị Mộc tiên sinh kia xui khiến...”

“Hả, các người mời được Mộc tiên sinh đến đây?”

“Nói đến chuyện này, ta đang có chuyện muốn hỏi người, sao người biết được Mộc tiên sinh này y thuật cao minh vậy?”

Diệp Mộ Phong đáp: “Nhắc tới cũng là kỳ ngộ thôi, sáu năm trước ta đi ngang qua Mi Sơn thì bệnh cũ phát tác, mạng sống đến hồi hấp hối, không ngờ trên núi lại có một vị thể ngoại cao nhân đang ẩn cư, được hắn cứu giúp, mới bảo trụ được cái mạng này. Nhưng tính cách hắn quái dị, sau đó ta cho người mang lễ vật đến tạ ơn, đều bị hắn từ chối ở ngoài cửa. Cho nên khi nghe nói Cố đại tiểu thư bị bệnh lạ, thì người đầu tiên ta nghĩ đến chính là hắn.”

Cố Vũ Thành nhíu mày, lẩm bẩm: “Thật không nhìn ra được... tác phong làm việc của nữ nhân này nơi nơi quý dị, bảo nàng có lòng từ bi như vậy, thật đúng là khó tin...”

Diệp Mộ Phong nhướng mày: “Cái gì? Nữ nhân?”

“Mộc tiên sinh không phải nữ nhân sao? Ngươi nói xem, một nữ nhân đang êm đẹp lại đi lấy cái tên này, không quý dị thì là gì?”

Diệp Mộ Phong vô cùng kinh ngạc nhìn hắn, nói: “Nhưng – Mộc tiên sinh đâu phải là nữ nhân!”

“Cái gì? Ngươi xác định?” Cổ Vũ Thành lập tức nhảy dựng lên khỏi ghế.

Diệp Mộ Phong thờ dãi, không chút dao động trả lời: “Mộc tiên sinh sở dĩ tên là Mộc tiên sinh, là bởi vì trên mặt hắn có mang một cái mặt nạ bằng gỗ. Tuy rằng ta không nhìn thấy mặt của hắn, nhưng thân mình hay tay chân, giọng nói của hắn, đều rõ ràng là một nam nhân, hơn nữa nếu như ta không nhầm, hẳn nhất định là một cao thủ nhất đẳng tuyệt thế.”

Cổ Vũ Thành cau mày, qua rất lâu, âm trầm nói, “Nếu như vậy, chúng ta tất yếu phải mời vị ‘Mộc tiên sinh’ này đến nói chuyện mới được.”

Ánh sáng chiếu vào nước, một tầng sóng nổi lên, ánh vào tờ giấy, sáng ngời.

Công tử nhìn chữ trên giấy, tán thưởng: “Tại hạ vẫn cho rằng chữ viết của cô sắc như đao, không nghĩ đến cô còn có thể viết được kiểu chữ khải[8] của Vệ phu nhân[9] nữa.”

[8]: một trong những kiểu chữ của thư pháp Trung Hoa - Wiki

[9]: một nữ Thư pháp gia thời Đông Tấn, người lập ra quy tắc cho chữ khải - Wiki

Mộc tiên sinh khẽ cong khóe miệng, tay bút hạ xuống, lại hoàn thành một kiểu chữ khác.

“Thực tổ thiếp của Mễ Nam Cung[10].” Chàng nói.

[10]: thư họa gia của Bắc Tống.

Ánh mắt Mộc tiên sinh lay động, lại thêm một kiểu chữ khác nữa.

“Cửu thành cung của u Dương Tuân[11].”

[11]: thư pháp gia thời nhà Đường.

Mộc tiên sinh nổi hứng, mỗi kiểu chữ nàng viết, chàng đều có thể đọc được tên tuổi, mỗi kiểu chữ là mỗi câu trả lời, không sai một chút. Cuối cùng, bờ môi Mộc tiên sinh khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng viết ba chữ ‘Thái Tang Tử’. Công tử sững sờ nhìn nó, qua rất lâu mới thờ dãi một tiếng nói: “Đây là chữ của tại hạ. Nếu như không phải tận mắt thấy cô viết, ta đây còn tưởng là chính mình viết đây.”

Mộc tiên sinh tay cầm bút lông nghiêng đầu nhìn chàng. Nhiều ngày gần nhau như vậy, đây là lần đầu tiên Công tử nhìn thấy vẻ mặt ôn hòa này của nàng, không biết vì sao, trong lòng hơi động, “Thực là khó có thể tin, người ta mời về không những là một thần y, mà còn là một vị tài nữ nữa.”

“Ngươi không cảm thấy ta là đang khoe khoang mình hay sao?”

“Nếu như cô đang khoe khoang, sao lại có thể trước nay không có tiếng tăm gì chứ?”

“Có lẽ, đó là do ta khinh thường việc mua danh cầu lợi như ngươi đấy thôi.” Tuy rằng nói như vậy, nhưng ngữ khí của nàng sắc mùi trêu ghẹo.

Công tử nghe vậy không khỏi cười khỏ, “Ta từng đắc tội với cô sao? Vì sao lần nào cũng châm biếm ta vậy?”

Mộc tiên sinh nhìn chàng, bỗng nhiên nghiêm túc hỏi, “Công tử, ngươi có vui vẻ không?”

Công tử hơi ngẩn ra, Mộc tiên sinh nhìn chằm chằm chàng, một đôi con ngươi như nước mùa thu sâu không thấy đáy: “Ngươi thích cuộc sống như hiện tại sao?”

“Lời này có thâm ý khác, nhất thời ta không biết phải trả lời thế nào cả.”

Mộc tiên sinh than nhẹ: “Thẳng thắn như vậy, lại khiến người đặt câu hỏi làm ta phải ngại ngùng.”

Thế là hai người cùng cười. Từ ngày chơi cờ đó về sau, quan hệ của chàng và nàng có chút biến đổi, Công tử phát hiện học thức của Mộc tiên sinh cực kỳ uyên bác, cầm kỳ thư họa, y thuật bốc số hay tử vi không gì không thông, có thể nói, ngoại trừ việc nàng không biết võ công ra, cơ hồ không còn chuyện nào mà nàng không biết.

Sao trên đời lại có người thông minh nhường ấy? Trong quá trình bị thuyết phục bởi tài năng của nàng, chàng cũng dậy lên lòng cảm thông với nàng. Qua những ngày chung sống này, hai người như bạn tốt đã quen nhau nhiều năm, cùng nhau đọc sách xem tranh luận cò, từ thiên văn cho đến địa lý, cái gì cũng nói, phát hiện càng nhiều, thiện cảm đối với nàng ngày càng tăng. Tựa như trên trời biết chàng cô đơn, cho nên mới sắp xếp một người như vậy đến bên cạnh mình, chàng thật may mắn!

Mộc tiên sinh lấy một tờ giấy Tuyên thành, nét bút bắt đầu tùy ý lướt lên, vừa vẽ vừa nói: “Thật ra có một vấn đề mà ta đã muốn biết từ rất lâu trước đó, không biết Công tử có nguyện ý lý giải nghi ngờ trong lòng ta?”

“Mộc tiên sinh, mời nói.”

“Giang hồ nhiều danh viện như vậy, vì sao người duy nhất lại chọn có Cổ Minh Yên làm thê tử?” Mộc tiên sinh ngừng đầu, biểu tình hồ hững, nhưng đôi mắt lại sáng ngời, “Người yêu nàng ta sao?”

Vấn đề của nàng tuy rằng là ngoài ý muốn, nhưng Công tử lại không thấy đường đột, chàng nghiêm túc suy nghĩ một lát, rồi đáp: “Ta cảm thấy trên người nàng có một vài điểm đặc biệt, rất hấp dẫn ta.”

“Ồ?”

“Không biết vì sao, lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng thì, cả người giống như rơi vào trong một giấc mộng, cảnh trong mộng rất dịu dàng, ấm áp, có những cảnh ta một mực tìm kiếm, mà vẫn không thể tìm thấy. Nàng rất kiều ngạo, cũng rất tùy hứng, tất cả mọi người đều bảo tính cách của nàng khó chiều, nhưng trong mắt ta, lại cảm thấy rất dễ thương, ngay cả bộ dáng khi nàng đập vỡ bình hoa, ta cũng thấy đẹp... Ta nghĩ, có lẽ đây chính là động tâm, cho nên ta lựa chọn nàng.”

Công tử nói xong, nhìn về phía Mộc tiên sinh, phát hiện mắt nàng trở nên càng thêm đen láy và sáng ngời, nhưng cũng càng thêm thâm trầm.

“Còn gì nữa? Ta muốn nghe chi tiết, có thể kể ta nghe sao?”

Công tử phát hiện khi nàng nói chuyện mềm mại như vậy, chàng liền không có cách nào từ chối bất kỳ yêu cầu nào của nàng.

“Thật ra cũng không cần quá nhiều lý do. Trong khoảng thời gian đầu khi hai chân ta bị tàn phế, ta đã suy sút rất lâu, từ chối bất kỳ ai đến gần mình. Có một ngày ta ra khỏi phòng, nàng đứng trong đình viên, dưới tán mai phù, hoàn toàn không có vẻ tùy hứng ngày thường, ánh mắt rất dịu dàng, cũng rất bi thương. Nàng nói với ta: “Nếu như chàng không chịu đối xử tốt với mình một chút, như vậy, hãy để ta đối xử tốt với chàng đi.” Công tử nói đến chỗ này liền cười nhẹ, lại nói tiếp: “Con người ta đôi khi rất dễ dàng cảm động. Lực ảnh hưởng của câu nói ấy đối với ta là rất lớn, ta không có chút may mắn chống cự nào với nó cả.”

Mộc tiên sinh gục đầu xuống, chàng không thấy được biểu tình của nàng, chỉ có thể nhìn thấy bàn tay cầm bút của nàng run rẩy, cuối cùng bút lông trượt khỏi tay, rơi xuống đất.

“Mộc tiên sinh?”

Mộc tiên sinh cả người chấn động, đột nhiên ngừng đầu, “Cái gì?”

“Cô – sao vậy?”

“Công tử...” Mộc tiên sinh gọi chàng, đợi đến khi chàng nhìn mình, tầm mắt của nàng lại né đi, “Nếu như, ta nói là nếu như, ta trị không hết được bệnh của Cổ tiểu thư, cứu không được nàng ta, người... có hận ta hay không?”

Công tử hơi kinh ngạc, “Vì sao?”

“Người hãy trả lời ta, có hận là không?”

Công tử than nhẹ đáp, “Như vậy, xem số mạng đi. Thiên mệnh không thể cưỡng cầu, ta sao có thể trách cô được? Cô đã cố hết sức lực rồi.”

“Vậy nếu như... ta không cố hết sức thì sao?” Giọng nói của Mộc tiên sinh trở nên rất cổ quái.

Công tử ngẩn ngơ, kinh ngạc nhìn nàng chằm chằm, thấy trên gương mặt trắng nõn của nàng hiện lên rất nhiều thần sắc phức tạp, vừa như thăm dò, vừa như nghiêm túc, vừa như thống khổ lại vừa như tà ác.

Nàng không phải nữ nhân bình thường! Công tử bỗng nhiên ý thức được điều này.

Ngay từ đầu khi nàng xuất hiện, đã mang theo ba phần khinh thường và không có ý tốt, sau khi đến Phi Thúy sơn trang thì việc làm các lúc càng vô cùng quỷ dị, thiện ác khó phân. Chẳng lẽ nàng căn bản không muốn cứu Minh Yên sao? Chẳng lẽ nàng đến đây vốn đã không có ý tốt gì sao? Nhất thời, trong đầu óc chàng hiện lên muôn vàn ý nghĩ.

Vào lúc này, một giọng nói phá vỡ tĩnh lặng: “Công tử, Mộc tiên sinh, thiếu trang chủ cho mời hai vị đến tiền sảnh một chuyến, có chuyện cần thương lượng ạ.”

Công tử quay đầu lại, thấy một gia phó chấp tay đứng bên ngoài đình, Mộc tiên sinh lập tức khôi phục thành bộ dáng đăm đăm, dẫn đầu đi ra ngoài.

Một trận gió thoảng qua, thổi bay giấy trên bàn, có một tờ bay đến rơi xuống bên chân chàng, trên giấy, là một bài thơ ‘Thần Phong’.

“Đuật bỉ thần phong, úc bỉ bắc lâm. Vị kiến quân tử, ưu tâm khâm khâm. Như hà như hà? Vong ngã thực đa! Sơn hữu bao lịch, thấp hữu lục bác. Vị kiến quân tử, ưu tâm mỹ nhạc. Như hà như hà? Vong ngã thực đa! Sơn hữu bao lệ, thấp hữu thụ tùy. Vị kiến quân tử, ưu tâm như tụy. Như hà như hà?”

Vong ngã thực đa!”

Mộc tiên sinh vừa bước vào tiền sảnh đã cảm giác được khác thường. Khi Liễu Diệp đẩy công tử vào trong, sau bình phong truyền đến tiếng ho khan nhẹ nhàng, Cố Vũ Thành cùng một người nữa chậm rãi bước ra, nhìn nàng chăm chăm, lạnh lẽo rét buốt người.

Mộc tiên sinh nhìn thấy Diệp Mộ Phong, sắc mặt nhất thời biến đổi.

“Sao? Diệp huynh, vị này có đúng là Mộc tiên sinh?”

Diệp Mộ Phong nhìn nàng không chớp mắt, cả người giống như ngậy ngẩn. Cố Vũ Thành đợi mãi vẫn chưa thấy y hồi đáp, liền hỏi lại lần nữa. Một màn quỷ dị này rơi vào mắt Công tử, trái tim chìm nổi trôi giạt, không biết là nên vui nên buồn.

Lúc trước mời Diệp Mộ Phong đến đây, là bởi vì trong lòng chàng có sự nghi ngờ với Mộc tiên sinh, cho nên muốn xác nhận một chút, nhưng mà mấy ngày nay sống chung, tuy có xung đột, nhưng chàng kính tài, lại thương nàng yếu đuối, một nữ nhân nếu bị trượng phu vứt bỏ, tính cách kỳ quái cũng là chuyện có thể tha thứ được, bất tri bất giác, đã hình thành thói quen xem nàng là bạn.

Thói quen này thật đáng sợ, đến đột ngột, không hề có báo trước.

Mộc tiên sinh bỗng nhiên xoay người, Cố Vũ Thành liếc mắt, nhất thời có rất nhiều thị vệ đóng cửa lại, chặn đường đi của nàng.

“Muốn đi sao? Mộc tiên sinh – à, không phải, có lẽ ta nên hỏi cô một câu – đến tốt cùng cô là ai?” Cố Vũ Thành đi đến trước mặt nàng, gương mặt tái lên vì giận, “Nếu như không nói thật, đừng trách ta không khách khí.”

Mộc tiên sinh không nhìn hắn, quay đầu nhìn Công tử, ánh mắt lóe lên tựa hồ như có chuyện muốn nói, nhưng vẫn không nói ra.

Công tử than nhẹ một tiếng, dịu dàng hỏi: “Nói cho ta, nàng là ai?”

“Ta...” Nàng gục đầu xuống, thân thể run rẩy, hết như lá thu sắp rơi rụng, cơ hồ là không thể đứng nổi, khi nâng đầu lên lại, ánh mắt nóng rực, như muốn xuyên thấu lòng người. Công tử chạm phải ánh mắt như vậy, trong lòng bỗng nhiên đau xót.

Đột nhiên nàng bắt lấy tay Công tử, vội vã nói: “Nói cho ta! Nói cho ta...”

“Nói cho cô cái gì?”

“Ngươi – ngươi --” Trong mắt nàng nổi lên hơi nước, biểu tình dần trở nên vô cùng bi thương, “Thân là người nối nghiệp của Thanh Nghiên đài, một trong ba thánh địa lớn của võ lâm, người đời ngưỡng mộ tôn xưng Công tử, vừa có người yêu như hoa như ngọc, gia thế hiển hách, chàng sẽ yêu ta sao? Sẽ yêu ta sao? Sẽ yêu ta sao?”

Nàng hỏi liên tiếp ba lần, người trong phòng nghe được mà kinh ngạc.

Cố Vũ Thành cau mày rậm, nhất thời giận dữ, “Ta đã biết nữ nhân này tiếp cận Công tử là có ý đồ riêng, vốn đã sớm có tính toán tranh đoạt cùng muội muội ta mà, sao lại có thể loại nữ nhân mặt dày mày dạn, nói những lời không biết xấu hổ như ngươi chứ?”

Giữa tràng nắng của hắn, sắc mặt Công tử tái nhợt, nhìn thẳng Mộc tiên sinh, lại không thể nói nên lời.

Thế là nước mắt rốt cục không nén được nữa, tí tách rơi xuống, Mộc tiên sinh nửa quỳ trước xe lăn của chàng, ngẩng đầu nhìn chàng, nghẹn ngào hỏi: “Không thể sao? Nói cho ta biết, không thể sao?”

“Vi sao...” Rốt cục Công tử cũng lên tiếng, giọng nói vô cùng mờ mịt: “Vi sao? Ta cho rằng cô...”

Bỗng nhiên cửa tiền sảnh được mở ra từ bên ngoài, Sử Hoài vội vàng chạy vào, nhìn thấy cảnh tượng bên trong thì hơi giật mình, nhưng lập tức nói, “Công tử, đại tiểu thư đã tỉnh, luôn nói muốn gặp ngài!”

Cố Minh Yên tỉnh?!

Thật là sống trước chưa ngừng sống sau đã tới, mọi người lại cả kinh.

Công tử đang chần chờ, trên tay lại truyền đến một trận đau đớn, Mộc tiên sinh vốn đang nắm chặt tay chàng, giờ ngay cả móng tay đều như cắm vào thịt chàng.

“Đừng mà...” Nàng cầu xin, “Đừng đi...”

Cố Vũ Thành bước tới hất tay nàng ra, Mộc tiên sinh không biết võ công, cả người ngã lên mặt đất, tóc tai rối loạn, chật vật khó nén.

“Minh Yên muốn gặp ngươi kìa.” Cố Vũ Thành nhìn Công tử chăm chú, nhắc nhở chàng ai mới là người chàng cần quan tâm.

Ánh mắt Mộc tiên sinh trở nên phát lạnh, biểu tình trở nên rét buốt, nàng cắn môi dưới, lạnh lùng nói, “Nếu như bây giờ ngươi đi ra khỏi cánh cửa này, sau này hãy xem như chưa từng gặp ta đi.”

Cố Vũ Thành giễu cợt, “Cô dám uy hiếp sao? Cô cho rằng cô là ai chứ?”

“Ta là ai?” Mộc tiên sinh chậm rãi Công tử chậm rãi, gần từng chữ, “Người nói xem, ta là ai?”

Sử Hoài gấp gáp nói, “Công tử, đại tiểu thư vẫn đang đợi kìa, thần sắc cô ấy rất không ổn, có lẽ sẽ hôn mê lần nữa vào bất cứ lúc nào!”

Công tử nghe vậy lập tức xoay người không chút do dự, lặn xe đi ra ngoài, trong lòng lại rối bời. Một cảm giác hoảng loạn chưa từng có trước đó lan khắp toàn thân, chàng căn bản không thể nghĩ được, cũng không thể biết được, hành vi lúc này của mình là đúng hay sai.

Nữ tử này, vì sao vừa gặp phải nữ tử này, tất cả bình tĩnh và kiềm chế của chàng đều tan rã như lính bại trận?

Mộc tiên sinh nhìn bóng lưng chàng, sâu trong ánh mắt như có thứ gì đó chợt vỡ tan từng mảnh.

Cố Vũ Thành không chút lưu tình châm chọc: “Bây giờ thì cô nên chết tâm đi chứ nhỉ? Cô cũng không soi gương xem lại bộ dáng của mình thử đi, người không ra người, quý không ra quý, lại dám tranh đoạt với muội muội ta, hừ, không biết tự lượng sức mình!”

Người không ra người, quý không ra quý? Mộc tiên sinh nghe thấy câu nói này xong, lại cười rộ lên, vừa cười vừa đứng dậy, bộ dáng rất đáng sợ.

Cố Vũ Thành không khỏi lui về sau một bước, “Này, cô đừng có giả vờ điên dại đấy...”

Vào lúc này, Diệp Mộ Phong hôn đổ trên trời bỗng nhiên cả kinh kêu lên: “Ta nhớ ra rồi! Cô là nàng! Cô chính là nàng ấy!”

Cố Vũ Thành vội vàng quay đầu: “Cô ta là ai?”

Mộc tiên sinh ngừng cười, không biểu tình gì nhìn y, ánh mắt của Diệp Mộ Phong dần trở nên đau thương tiếc nuối, cũng rất khó hiểu, y trầm giọng nói: “Từ biệt bảy năm, mỗi khi hồi tưởng lại phong thái ngày xưa của cô nương, không ai có thể bì được. Người trong thiên hạ khiến ta thần phục chỉ có ba người, một là Hiên Viên lão nhân của Thanh Nghiên đài, một là hiệp khách phiêu bạt Quan Đông Già Lạc, một người khác chính là cô nương. Nhưng nay sao nàng có thể tiêu tụy gầy yếu đến nhường này?”

Trong mắt Mộc tiên sinh dậy lên một chút mê ly.

Cố Vũ Thành thấy đại công tử của Vũ Liễu thành lại tôn sùng nữ nhân này như vậy, không khỏi ngạc nhiên hỏi: “Rốt cục cô ta là ai?”

“Bảy ngày tại Hồng lâu, thử tài tài tử thiên hạ, một khúc Phụng hoàng, tả hết sắc thái nhân gian, chấn kinh người đi đường.” Diệp Mộ Phong chậm rãi nói: “Bây giờ người còn chưa nghĩ ra được nàng là ai sao?”

Cố Vũ Thành nhất thời trợn to mắt, cực kỳ hoảng sợ: “Tiền... Tuy... Ngọc?!”

Dù thế nào hần cũng không ngờ được, Mộc tiên sinh tính cách quái dị mình gây trở ngại đứng trước mặt mình này, lại là người có danh xưng thiên hạ đệ nhất tài nữ năm đó, Tiền Tuy Ngọc!

Bạn đang đọc truyện *Mộc Ngọc Thành Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Tiền Tuy Ngọc, chữ đầu tiên – Tiền.

Nàng là Nhị tiểu thư, là báu vật may mắn của thiên hạ đệ nhất thủ phủ Tiền trang, sinh ra đã ngậm chia khóa vàng, cao cao tại thượng, không biết khó khăn nhân gian là gì.

Chữ thứ hai – Tuy.

Xuất chúng nổi bật, danh đệ nhất tài nữ lan xa, học phú chất đầy năm xe, đã gặp qua là không thể quên được, bề ngoài nhìn văn nhân mặc sĩ thiên hạ.

Chữ thứ ba – Ngọc.

Thà làm ngọc vỡ, chứ không làm ngói lành. Tính cách cương liệt, tư tưởng cực đoan, chiếm được nhiều lời khen ngợi lẫn gây nên rất nhiều tranh cãi.

Tổ hợp ba chữ này, vốn là viên minh châu long ẩn nhất khuê tú kinh đô, mười lăm tuổi danh chấn thiên hạ, khi mười bảy tuổi đã đạt đến đỉnh cao, tòa

sáng bốn phương, không ai sánh kịp.

Ký ức như tấm rèm được kéo ra, trong gió lờ mờ truyền ra hơi thở náo nhiệt, trên lầu, trong căn phòng ngăn bởi tấm màn gấm đỏ, mặt nước hiện rõ dung nhan, mặt mày thanh thoát, da thịt như ngọc.

“Nhị tiểu thư --” Theo một tiếng gọi yêu kiều, hai thị tỳ vén rèm đi vào. Trong đó có một người ôm một chồng giấy, đặt lên bàn thờ phỉ phò nói: “Đám tài tử này cũng thật có khả năng viết, dưới ngòi bút chữ tuôn cuộn cuộn, lời ra dào dạt, giống như nếu không làm vậy thì không biểu hiện được tài năng của bọn hán vậy, chỉ khổ cho đám thị tỳ bọn em thôi, ôm đến mỏi tay!”

Nàng cầm lấy một bản thơ, quét mắt vài lần, lại mất hứng để về chỗ cũ.

“Sao vậy ạ? Nhị tiểu thư không muốn xem nữa?”

Một thị tỳ khác che miệng cười nói: “Liên tiếp bảy ngày, số thơ giao lên ít nhất cũng gần một nghìn bài, dù viết có tốt đến mấy, xem mãi cũng chán.”

“Đều là loại có hoa mà không có quả cả thôi.” Nàng duỗi tay nâng má, uể oải nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ, lẩm bẩm, “Chẳng lẽ muốn tìm một tài tử chân chính, thì khó như vậy sao?”

“Chẳng hay tài tử theo quan niệm của tiểu thư nghĩa là gì?”

“Rất đơn giản, phải viết hay hơn ta, mới là tài tử chân chính.”

Hai thị tỳ bí mật lè lưỡi, yêu cầu này mà đơn giản á, quá khó khăn thì có!

Vào lúc này, một tiếng cười lạnh lạnh truyền từ ngoài màn vào, hai thị tỳ hiếu kỳ vén màn ra ngoài xem, nhất thời cười ra tiếng, “Nhị tiểu thư, cô mau nhìn kia...”

Bên ngoài màn lầu trên lầu dưới được chia thành hai bộ phận, dưới lầu là đại sảnh dài rộng hơn mười trượng, đặt hai mươi hai chiếc bàn dài, trên bàn để đầy đủ văn phòng tứ bảo[12], các văn nhân tới dự thì khoan chân mà ngồi, nhẹ giọng trò chuyện, bầu không khí cực kỳ tốt đẹp. Bởi vậy khi tiếng cười kia phá lệ đột ngột, mọi người nhao nhao quay đầu, để trông xem là kẻ nào không sợ chết, lại dám lớn tiếng ồn ào trong Hồng lâu văn hội của nhị tiểu thư.

[12]: bút, nghiên, giấy, mực.

Đó là một thiếu niên áo xanh, mi thanh mục tú, linh khí bức người, trong tay cầm một chiếc quạt xếp. Y vừa cười vừa đi tới, “Chắc chắc chắc, quả thực là nghe tên không bằng gặp mặt. Mọi người đều nói mấy ngày này các tài tử đều tụ tập tại Hồng lâu, nhưng ta tới đây nhìn thử lại lại chẳng gặp được ai cả. Đáng tiếc quá là đáng tiếc...”

Lời vừa nói ra, liền đắc tội với tất cả văn nhân ngồi ở đây. Lập tức có mấy người đứng dậy, quát: “Tiểu tử càn rỡ từ đầu đến, miệng lại dám nói lời ngông cuồng như vậy chứ!”

Thiếu niên áo xanh ‘ha’ một tiếng, ngoắc ngón tay về phía màn đỏ trên lầu, “Lâm Uyên, Tiễn Ngư, đem mấy bản thảo của các đại nhân ở đây lấy ra cho ta xem xem”

Hai thị tỳ nghe thấy y bảo, không khỏi mím miệng cười nói thầm: “Mất Tam tiểu thư tính thật, chúng ta trốn sau màn đều bị cô ấy nhìn thấu cả. Lúc về nhà không biết lại bị cô ấy trêu kiểu gì nữa đây.” Lúc này mới đem những bài viết lúc này mang xuống dưới lầu lại.

Tiền Tuy Ngọc lười nhác nhìn, lại không ngăn cản. Đến hôm nay là đã được tám ngày, nàng đang khao khát cầu tài như vậy, lại bị đồng lớn đồng nhỏ văn thơ sáo rỗng khô khan gọi là tác phẩm xuất sắc đó đầy dọa, cũng bắt đầu mong ngóng xảy ra vài chuyện thú vị để giải buồn. Mà vị thiếu niên áo xanh dưới lầu ấy, không phải ai khác, chính là người muội muội tình quá, lại hay thích cái trang làm nam nhi của nàng – Tiền Bảo Nhi.

Tiền Bảo Nhi nhận lấy xấp thơ từ tay hai thị tỳ, lật lật vài tờ. Mọi người thấy nhà hoàn Tiền gia lại cung kính với thiếu niên kiêu ngạo này, lại không rõ lai lịch của y, cho nên liền thức thời, lựa chọn im lặng để theo dõi biến hóa.

“Yên lặng ngồi lâu tây, thử thần trọng, sờ hoài không thấy lại chạm trúng móc câu, gỡ không ra, xé không đứt, không xong rồi, chuyện này mạng nhỏ chắc là toi...” Nàng đọc trang đầu tiên, còn chưa đọc xong, phía dưới đã cười nghiêng ngả.

Trong tiếng cười, một người đỏ mặt đứng lên, lấp ba lấp bắp nói: “Cười, cười, có gì mà buồn cười chứ, đó là do ông đây viết, không được sao? Tội thiếu, có vấn đề với nhau là được rồi!” Tiền Bảo Nhi gật đầu nói: “Không tệ không tệ, văn câu không tệ, chỉ là không ngờ, thì ra các hạ lại là một kẻ trộm.”

“Trộm cái gì mà trộm, ông đây là thâu hương thiết ngọc[13]...”

[13]: trộm hương đoạt ngọc.

Mọi người cười càng dữ hơn. Tám ngày này, các văn nhân tài tử tranh nhau giao bản thơ đến cho Tiền nhị tiểu thư, lại không biết những người khác viết cái gì, chỉ biết là sắc mặt Tiền nhị tiểu thư càng lúc càng khó coi. Giờ phút này thiếu niên áo xanh nọ đem từng bản thơ đọc lên, mới thỏa mãn được lòng

hiếu kỳ của mọi người. Chẳng qua, tài sức vậy mà cũng dám đến dự thi, quả thực không biết nên khen hấn có dũng khí, hay là cảm khái thời thế thay đổi, khó trách Tiền Nhị tiểu thư lại kém vui như vậy.

Tiền Bảo Nhi bắt đầu đọc tờ thứ hai: “Nhị tiểu thư, nữ thần trong mộng của lòng ta, khi sắc hoa nở rộ trước ánh dương hy vọng, khi mưa gió cô đơn bắt đầu ăn mòn thanh xuân, khi chim én bắt đầu trở về phương nam từ phương bắc, mà nàng, vẫn là hào quang giữa bốn nước, là khát khao cháy bỏng tự đáy lòng ta...”

Lâm Uyên, Tiền Ngự nháy mắt ra hiệu nhau – vẫn vẻ quá buồn nôn, khó trách lúc ấy mặt tiểu thư tái mét.

Người viết bài văn này rõ ràng thông minh hơn so với người trước rất nhiều, bởi vì hấn không đứng lên bộc lộ thân phận, để tùy ý cho mọi người phỏng đoán rốt cục là ai đã viết ra bức thư tình mắc ói như vậy.

Trên mặt Tiền Bảo Nhi nở nụ cười chế nhạo, nàng lật đến tờ thứ ba, “Cô nương đắc thiên địa linh tú chi khí da? Bất nhiên, hà dị vu thường chi nhân tại? Hoặc viết, tính hữu cô tịch, tình kham phong lưu, cổ vi văn cách cao chi viễn, nhược tại thiên thượng vật ngoại, văn hành hạc giá, tướng kiến phiêu nhiên chi trạng, thị trần trung tiết tiết mẽ lập, trùng điệp phân nhiều, khuôn xuân ky bán nhự lộn chi bì.”

Đọc đến đoạn này, mọi người mới thu hồi nụ cười, âm thầm gật đầu: Văn hay, từ ngữ văn nhã, hành văn uyển chuyển, không biết là vị cao nhân nào ra tay đây.

Tiền Bảo Nhi cũng khá ngạc nhiên, không ngờ nàng lại đọc được một bài văn tốt như vậy, lúc này một giọng nói thanh nhã réo rắt từ sau tấm màn trên lầu truyền ra: “Tiên sinh đắc thiên địa tú khí da? Bất nhiên, hà dị vu thường chi nhân da? Hoặc viết, thái bạch chi tinh hạ hàng, cổ tự thái bạch, cổ hạ giam hào vi trích tiên, bất kỳ nhiên hồ? Cổ vi thi cách cao chi viễn, nhược tại thiên thượng vật ngoại, thần tiên hội tập, văn hành hạc giá, tướng kiến phiêu nhiên chi trạng, thị trần trung tiết tiết mẽ lập, trùng điệp phân nhiều, khuôn xuân ky bán nhự lộn chi bì.”

Mọi người nghe vậy không khỏi ngửa đầu, giọng nói này bọn họ chẳng hề xa lạ nữa, đó là giọng của Tiền Tụ Ngọc, nữ chủ ra đề thư lần này, chỉ nghe nàng nói xong lời ấy, liền ngừng lại một chút, mới tiếp tục: “Lời ấy được lấy ra từ ‘Hàn lâm học sĩ Lý Công mộ bia’, tác giả Bùi Kính.”

Phía dưới ồ lên, thì ra là đạo văn! Thực xui thay cho kẻ nào đã chép ra, ai không biết Tiền Tụ Ngọc học phú năm xe, trí nhớ cực tốt, muốn lừa dối ngay trước mặt nàng, căn bản là không có khả năng.

Trong tay Tiền Bảo Nhi cầm một xấp giấy, cũng không khỏi thôn thức. Lần này nói là Hồng lâu lấy văn đề kết bạn, thật ra là Nhị tỷ đang thay nàng lựa chọn hôn phu, nhưng kẻ đến đều là bao cô, thật khiến người ta phải phát cáu. Nàng lập tức đem bài làm trả lại cho thị tỷ, lắc đầu thờ dãi: “Chẳng lẽ tài tử trong thiên hạ đã chết hết rồi sao? Điều là hạng người vô năng dung tục muốn mua danh cầu lợi, buồn cười thay cho đám nam tử dung tục này, chỉ có thể xứng với hạng nữ nhân phóng đảng mà thôi!”

“Ngươi giỏi lắm, sao không thử viết một bài mà xem? Đừng nói chuyện không sợ đau hông há!”

“Huynh đài này nói lời ấy sai rồi, chỉ vồn vện ba tác phẩm của ba người, sao có thể đại diện cho cả thư sinh trong thiên hạ được? Ngươi có thể nhìn bài làm của ta một chút...”

“Không tệ không tệ, các hạ dám miệng nói lời ngông cuồng như vậy, chắc hẳn đã đọc qua không ít thứ mà người thường không hiểu, như vậy hãy để tại hạ được mở rộng tầm mắt, cũng có thể có cơ hội học tập các hạ...”

Nhất thời, Tiền Bảo Nhi trở thành mục tiêu công kích, nhóm văn nhân vây quanh nàng thao thao bất tuyệt, tức giận, mắng, trào phúng, khuyên bảo đều có. Nàng đứng thẳng, để mặc bọn họ nói, một đôi mắt đảo tới đảo lui trong đại sảnh.

Đột nhiên, nàng tròn to mắt.

Chỉ thấy góc khuất ở phía tây, trong khi mọi người lòng đầy căm phẫn chỉ trích nàng, thì lại có một người nằm sấp trên kỷ trà ngáy o o.

Sao lại có loại người có thể ngủ vào thời gian này, ở loại địa phương này chứ... Tiền Bảo Nhi chỉ tay, Lâm Uyên lập tức cúi người qua.

“Kẻ kia, lai lịch ra sao?”

Lâm Uyên thoáng nhìn theo tầm mắt nàng, mếu máo: “Hắn á? Đã tới đây sáu ngày liền, ăn châu uống chực, không nói chuyện với ai cả, mỗi ngày hấn đều giao bài lên, chẳng qua nhị tiểu thư cũng không có phản ứng gì cả, chắc cũng chỉ là hạng người tầm thường thôi.”

Ăn châu uống chực? Rất thú vị... Tiền Bảo Nhi hí hóp mắt, xoay người bảo: “Tiền Ngự, bây giờ là giờ nào rồi?”

“Sắp đến giờ Tuất[14] rồi ạ.”

[14]: 17-21h.

“Vậy các ngươi còn chờ gì nữa, Tiền Nhị tiểu thư muốn hỏi phủ, các vị tài tử có thể trở về được rồi, ngày mai lại tới.” Nói đến đây, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, tự đắc bước lên lầu, cười hi ha: “Nhị tiểu thư, nữ thần của ta, ta đến đón nàng về nhà đây --”

Tiền Tụ Ngọc nghe thấy những lời xôn xao dưới lầu, khẽ nhíu mày.

Tiền Bảo Nhi chọn mặt gửi lời: “Tỷ tỷ cũng đừng tỏ ra không vui như vậy, đám ngu ngốc này nếu ngay cả việc muối là nam hay nữ mà cũng nhìn không ra, thì còn có thể trông cậy được vào chuyện bọn họ cao minh đến cỡ nào hay sao?”

Tiền Tụy Ngọc trầm mặc nghĩ vẫn không có cách nào giải được, “Là tài tử thiên hạ đều cậy tài khinh người, không chịu quỳ gối hạ mình đến tham gia cuộc tranh giành hào nhoáng này, hay là do yêu cầu của ta quá cao?”

Tiền Bảo Nhi nhướn mày: “Tỷ tỷ, tỷ cảm thấy muối thế nào?”

“Muối?”

“Muối cũng có thể được xem như một người đầu óc thông minh trăm dặm, không, là ngàn dặm mới có một chữ nhỉ?” Tiền Bảo Nhi mặt không đỏ tự ca ngợi mình, lắc lắc chiếc quạt xếp trong tay, “Nhưng nếu tỷ bảo muối viết mấy thứ văn vẻ nho nhã này, muối chưa chắc đã có thể viết được. Cho nên, chỉ lấy mỗi văn chương để luận người, rất không ổn.”

Tiền Tụy Ngọc cắn ngò, đột nhiên đứng dậy hất đồ xấp giấy trên bàn xuống, sau đó phát tay áo xuống lầu. Tiền Bảo Nhi đối với hành vi của nhị tỷ sớm thấy mà không trách, le lưỡi cùng bước xuống.

Thấy dưới lầu người đã không giải tán đi không ít, thư sinh ở trong góc đuôi lưng, khó khăn lắm mới tỉnh ngủ, cũng đang định dậy rời đi, thì Tiền Bảo Nhi nhún người một cái, từ trên cầu thang nhẹ nhàng nhảy xuống, rơi xuống trước mặt hắn, quạt xếp trong tay đánh ‘bộp’ một tiếng, mở ra, nhắm thẳng mặt hắn mà đánh xuống.

Một chiều này của nàng cực kỳ chuẩn, cũng cực kỳ mau lẹ, vốn không thể tránh được, ai ngờ thư sinh kia rất thoải mái bước về phía trước một bước, ra vẻ như không quan tâm, lại tránh được chiêu một cách hoàn hảo.

Mắt Tiền Bảo Nhi sáng rực lên, cười nói: “Thì ra là một cao thủ, đến nữa!” Quạt xếp trên bay điểm nhẹ, nhận huyết vừa nhanh vừa chuẩn, nhưng nàng nhanh, người ấy so với nàng lại càng nhanh, không hề thấy hắn tránh né, nhưng mỗi chiêu của nàng đều như rơi vào khoảng không, cuối cùng hắn đuổi hai ngón tay bắn nhẹ lên cổ tay nàng, Tiền Bảo Nhi hét to một tiếng, nhảy lùi về sau mấy bước mới trụ lại được, ý cười trên mặt đã rút lui từ lúc này, chỉ còn sót lại rung động cùng kinh ngạc.

Tiền Tụy Ngọc đứng trên cầu thang lắng lắng nhìn một màn này, màu sắc trong đôi mắt dần dần chuyển trầm.

Thư sinh kia không có chút biểu tình gì, xoay người tính rời đi, Tiền Bảo Nhi nhíu mày muốn cản, Tiền Tụy Ngọc liền mở miệng: “Bảo Nhi.”

Một tiếng này lại gọi giật cả hai người.

Thư sinh dừng bước, đột nhiên quay đầu, một đôi mắt sáng như ánh sao, khiến mọi người ở đây đều sững sốt – sao trước kia không ai phát giác, khí thế người này thật bức người!

Tiền Tụy Ngọc vịn cầu thang chậm rãi đi xuống, giọng nói không cao không thấp, lại đủ để mọi người cùng nghe thấy được: “Nơi này lấy văn kết bạn, không phải lấy võ kết bạn, đừng nhầm chỗ.”

“Đúng vậy, Nhị tiểu thư nói phải!” Tiền Bảo Nhi thờ ơ như không nháy mắt mấy cái, hướng về thư sinh nói, “Chẳng qua, vị huynh đài này ngươi xác định mình không đến nhầm chỗ chứ? Cho đến ta chỉ nghe nói chỉ có khoe tài giấu dốt, ngươi lại làm ngược lại, khoe ngăn tránh dài, võ công tốt như vậy không cần, lại đến đây so văn vẻ?”

Thư sinh nhếch mi đáp: “Ai bảo ta tới đây để so văn?”

“Vậy ngươi tới đây để làm gì?”

“Đánh một giấc.”

Tiền Bảo Nhi vừa nghe vậy, rất vui mừng, “Ngươi đâu không ngủ, lại chạy tới đây ngủ chứ?”

Thư sinh vỗ quần áo cũ trên người, giọng nói vô hạn cảm khái: “Ta thân không một xu, không bạc mua gạo không bạc ở trọ, thấy ở đây có cho bánh ngọt ghế ngồi, có chút ít vẫn hơn là không có gì.”

Trong lòng hai nữ tỷ Lâm Uyên, Tiền Ngự nhất thời thầm kêu hồng bét, hẳn đây không phải là tỏ thái độ miệt thị sao? Chỉ sợ nhị tiểu thư sẽ phát hỏa. Quả nhiên, vừa quay đầu lại, đã thấy Tiền Tụy Ngọc mặt mày u ám đến không chịu được. Nàng lạnh lẽo rét buốt nói: “Xin hỏi tôn tính đại danh các hạ?”

Lâm Uyên giọng nhỏ như muỗi: “Hắn tên n Tang.” Mỗi ngày đều do nàng phụ trách đứng ra ghi danh khách đăng ký, tất nhiên là biết được tên của hắn.

“n Tang phải không?” Tiền Tụy Ngọc hơi suy tư, nụ cười lạnh trên bờ môi càng đậm, “Ngày đầu tiên ngươi đưa bản ‘Vô lậu[15]’ thi: ‘Nhằm chán lại nhằm chán, nhằm chán biết bao nhiêu. Hồng lâu tài tử so tài, cảnh xuân tươi đẹp lãng phí thời gian.’ Ngày thứ hai đổi lại là ‘Vô thú[16]’ thi, ngày thứ ba ‘Vô úy[17]’ thi, ngày thứ tư ‘Vô tâm thi’, ngày thứ năm là ‘Vô nại[18]’ thi, ta nhớ không lầm chứ?”

[15], [16], [17], [18]: lần lượt là buồn chán, không thú vị, bạo gan (không sợ), bất đắc dĩ.

Ánh mắt thư sinh lóe lên, cười cười nói: “Không tệ. Người ta đồn rằng Tiền Nhị tiểu thư có trí nhớ siêu phàm, phàm đã đọc qua là không thể quên được,

quả nhiên là thật. Không nghĩ được chỉ vốn vèn mấy bài thơ xoàng vậy cũng có thể nhớ rõ ràng như thế, hơn nữa thứ tự ngày giờ lại không sai một chút, bội phục bội phục.”

“Hôm nay lại là cái gì? Vô lại, vô quý[19], vô có hay là vô ý?” Tiền Tụy Ngọc vươn tay, hai thị tỷ phía sau rút từ trong đồng bản thảo ra một tờ giấy, đó là bài thơ hôm nay n Tang đã giao lên.

[19]: không biết thẹn

Trên giấy chỉ viết một câu: “Khốc nộ ai bi giai bất khả[20].”

[20]: khóc lóc tức giận bị ai đau buồn đều không thể.

Tiền Tụy Ngọc chỉ nhìn thoáng qua, liền đem tờ giấy xé nát, tức giận nói: “Ngươi dám châm chọc ta như thế!”

Lâm Uyên đẩy đẩy Tiền Như: “Nghĩa là sao?”

Tiền Ngư lắc đầu, cũng không hiểu được, không biết vì sao câu nói ấy lại chọc giận Nhị tiểu thư như vậy.

Thế là Lâm Uyên liền tìm kiếm sự giúp đỡ của Tam tiểu thư, Tiền Bảo Nhi đi tới bên cạnh tai nàng thấp giọng nói: “Khốc nộ ai bi, đều chứa một chữ ‘tiểu’ (cười). Còn ‘giai bất khả’, nghĩa là còn thừa lại mỗi chữ ‘khả’.”

Lâm Uyên kêu lên sợ hãi: “Đó không phải là ‘khả tiểu’ (buồn cười) hay sao?”

Tiền Bảo Nhi thở dài: “Hay cho một câu ‘khốc nộ ai bi giai bất khả’, lần này Nhị tỷ giận đến no luôn rồi, nhìn xem kết cục của gã thư sinh cuồng vọng này ra sao.”

Thư sinh cuồng vọng kia cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Tiền Tụy Ngọc, không biết vì sao, đối diện với ánh mắt sâu như nước biển của hắn, Tiền Tụy Ngọc lại vô có cảm thấy một trận hốt hoảng.

Ghê tởm! Người này, lại dám đi châm chọc nàng! Thật sự ghê tởm!

Nàng xoay người, bước lên chiếc bàn gần nhất cầm lấy bút lưu loát viết mấy chữ, sau đó quăng ra, liếc mắt nhìn hắn, trong ánh nhìn chứa đầy sự thị uy.

Tiền Ngư hiểu kỳ cầm lấy, đọc thầm: “n sinh vọng dã nhĩ! Luyện tân bất niệm cừ, tàn văn ngữ trung thương, thao thao tội chiêu trứ, hạo hạo hành khinh cuồng. Chung hữu tự thực quả, úy ảnh tích phù quang. Cùng sơn thủy xuất xứ, độc tha danh vi Tang.”

Đây đây đây đây là cái gì? Hoàn toàn không thể hiểu được!

Bên kia Tiền Bảo Nhi vỗ tay cười lên ha ha, “Bất niệm cừ ác, ác ngữ trung thương, tội ác chiêu trứ, tự thực ác quả, úy ảnh ác tích, cùng sơn ác thủy. Ngươi đưa cho Nhị tỷ ta sáu chữ ‘vô’, tỷ ấy liền trả lại ngươi sáu chữ ‘ác’.”

Tiền Tụy Ngọc lạnh lùng nói: “Không, là bảy chữ!” Nàng viết lần nữa, đề trên bài thơ ba chữ lớn – “Khả ác[21] thi.”

[21]: Ghê tởm

n Tang trầm mặc hồi lâu, mới vỗ vỗ tay, “Hay, hay cho một bài ‘Khả ác thi’! Xưng danh thiên hạ đệ nhất tài nữ, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Tiền Tụy Ngọc liếc nhìn hắn một cái, mặt đầy vẻ khinh thường.

n Tang cười, sang sảng nói: “Ta vốn quả thật là đến đây để ăn châu uống chực, chẳng qua chủ nhân ở đây lại tài năng như thế, cũng làm cho ta nổi lòng ngưỡng mộ. Hồng lâu vẫn thử đúng không? Mời ra đề.”

Tiền Bảo Nhi cắn môi cười hi hi hỏi: “Sao, ngươi muốn khiêu chiến với tỷ tỷ ta?”

“Có chút ít còn hơn là không có gì cả.”

Lại là một chữ ‘không’! Đáng ghét, gã thư sinh này lại dám coi thường nàng! Tiền Tụy Ngọc vung tay áo, tức giận nói: “Được, ta cũng muốn nhìn xem đến tột cùng ngươi có được bao nhiêu bản lĩnh!”

Người trong sảnh còn chưa tan hết, mấy người còn ở lại vừa nghe nói thư sinh này muốn khiêu chiến Nhị tiểu thư, lập tức đứng lại, ngồi xuống cạnh nhau xem trò hay. Lâm Uyên, Tiền Như vội vàng mang ra hai chiếc bàn dài bằng thanh ngọc, cho hai người ngồi tỷ thí. Đang bày bàn cờ, thì n Tang bỗng nhiên nói: “Hãy khoan.”

Tiền Tụy Ngọc quay người hỏi: “Sao? Ngươi muốn nhận thua?”

n Tang khẽ mỉm cười, “So cả cầm kỳ thi họa luôn sao?”

“Đương nhiên.”

“Ta bỏ qua ván cờ này.”

Tiền Tụ Ngọc ngẩn ra, “Người nói cái gì?”

n Tang than nhẹ một tiếng, đáp: “Ta bình sinh có ba chuyện tuyệt đối không dám đụng. Một là xuống bếp, hai là giữ trẻ con, thứ ba chính là chơi cờ.”

Tiền Bảo Nhi bật cười ‘Ha’ một tiếng, “Xuống bếp thì đúng rồi, có câu gọi là ‘quân tử xa nhà bếp’ đấy thôi, trẻ con cũng có thể lý giải, người sợ phiền toái, nhưng mà sao chơi cờ người cũng chán ghét chứ?”

“Chơi cờ là việc làm nhàm chán và lãng phí trí óc nhất trên đời này.” n Tang nói như một chuyện đương nhiên.

Tiền Tụ Ngọc trừng mắt nhìn hấn, trầm giọng nói: “Được, cất bàn cờ đi, bày đàn lên.”

n Tang chặn lại: “Khoan đã.”

“Người lại muốn bỏ cuộc?” Tiền Tụ Ngọc không nhịn được lửa giận, tên này, chẳng lẽ chỉ muốn đùa bốn nàng thôi sao?

“Đương nhiên không phải, ta chỉ cảm thấy cô gảy một khúc rồi đến lượt ta gảy một khúc, như vậy rất không ý nghĩa, không bằng cô đánh đàn ta thổi tiêu hợp tấu một khúc có được không?”

“Như vậy làm sao có thể phân chia cao thấp?”

n Tang nhẹ kéo khoe miệng cười nhẹ một tiếng, “Rất đơn giản, cô nương gảy trước, nếu ta không đuổi kịp khúc luật của cô, thì ta thua, mà nếu ta đuổi kịp, ta lại là người thắng.”

Cuồng vọng! Tiền Tụ Ngọc hừ lạnh một tiếng, phẩy tay áo ngồi xuống, ngón tay nhẹ lướt qua trên dây đàn, những âm thanh linh hoạt kỳ ảo bắt đầu thoát ra.

Tiếng đàn của Tiền Nhị tiểu thư, vốn có tiếng trong chốn kinh đô, không biết có bao nhiêu quan lại quyền quý muốn nghe một khúc của nàng, mà lại không có cửa để vào. Mấy người ngồi đó được nghe tiếng đàn của nàng, sớm đã kìm không được sự vui mừng trong lòng. Thử sinh ơi thử sinh, người tìm nàng tỷ thí, không phải là muốn chết sao?

Đầu ngón tay giương nhẹ, tiếng đàn như thức tỉnh, mờ mịt là tiếng nước suối róc rách, tiết tấu lúc nhanh lúc chậm, khó mà nắm bắt được, rõ ràng là có tình làm khó hấn, để hấn không thể đuổi kịp khúc luật của nàng. Ngờ đâu n Tang chỉ đặt tiêu chạm ngực, lắng lắng nghe, không nóng nảy cũng không gấp gáp, khiến người ta không biết được hấn đang suy nghĩ cái gì.

Mắt thấy Tiền Tụ Ngọc gảy ngày càng nhanh, tiếng đàn càng lúc càng gấp, thì một tiếng tiêu u u vang lên, như có xu thế chặt đứt dòng nước chảy xiết, lại như một kiếm đâm vào tác thứ bảy[22] của con rắn độc đang bơi, chỉ nghe thấy ‘bọt’ một tiếng, sợi dây trên chiếc đàn Phụng Hoàng đã đứt, Tiền Tụ Ngọc tuy rút tay đúng lúc, nhưng đã giật mình đến trắng bệch cả mặt.

[22]: Ở tác thứ 7 của con rắn là tim của nó, nếu đánh vào nơi này, thì nó sẽ chết ngay.

n Tang tay xoa ống tiêu khẽ mỉm cười: “Đa tạ, Nhị tiểu thư.”

Đến lúc này thì Tiền Bảo Nhi cũng thu hồi vẻ đùa cợt, bắt đầu ngẫm sinh cảnh giác. Tiếng đàn Nhị tỷ như lưới vồng, vốn tuyệt đối sẽ không có ai có khả năng thắng tỷ ấy, thế mà hấn lại có thể tìm ra sơ hở duy nhất trong tầng tầng lớp lớp ấy, dùng một kích khiến tinh thần nàng bị loạn, đứt cả dây đàn, thử sinh này, trình độ âm luật đã là bất phàm, nhưng tâm cơ sâu thẳm như thế lại càng khiến người ta cảm thấy đáng sợ! Rốt cục hấn có lại lịch như thế nào?

Tiền Tụ Ngọc nhìn sợi dây đàn bị đứt, đờ đẫn một lát, cuối cùng mới cắn môi nói: “Tốt, rất tốt. Thì ra đó là cách người đuổi theo!”

n Tang cười đến vô cùng nho nhã, “Chỉ cần đuổi theo là được, quá trình à... không quan trọng.”

Tiền Tụ Ngọc đẩy đàn đứng dậy, trầm ngâm hồi lâu, mới quay đầu bảo Lâm Uyên: “Đem bức tranh ta về hôm trước đến đây.”

“Dạ.” Lâm Uyên đáp lời rồi đi.

“Sắc trời đã tối, phần thi tranh không bằng hai người cùng về đi, được chứ?”

n Tang nghe vậy cũng có lý, bèn đáp: “Tất cả nghe theo Nhị tiểu thư.”

Lúc này Lâm Uyên đã lấy bức tranh từ trên lầu xuống, Tiền Tụ Ngọc chậm rãi trải nó lên án, mọi người nhường đến xem, chỉ thấy những chấm mực giữa một mảnh hồng hồng, căn bản không thể nhìn ra là vẽ cái gì, chỉ thấy tầng tầng màu sắc ấy trải ra, nhìn rất đẹp.

“Người có thể nhìn ra ta đã vẽ cái gì không?”

n Tang cầm nó đi một vòng, sờ cảm trầm tư. Tiền Tụ Ngọc thấy hấn như thế, không khỏi có chút đắc ý, cười lạnh nói: “Đề thi của ta chính là bức tranh này, nếu như người không thể nhìn ra, thì người sẽ là người thua.”

“Này có gì khó?” n Tang ngẩng đầu, mắt sáng ngời, “Thứ Nhị tiểu thư về là -- lạc hà dữ cô vụ tề phi, thu thủy cộng trường thiên nhất sắc[23].”

[23] Tạm dịch: Ráng chiều với cánh vệt trời cô đơn cùng bay, nước thu trộn lẫn bầu trời xa một sắc. Hai câu thơ nằm trong bài Đăng vương các tực của Vương Bột. Wiki + Sài Môn thi đàn.

Chung quanh dậy lên một tràng tiếng ồ. Nếu hần không nói ra, hần mọi người ai cũng không biết bức tranh này về cái gì, nhưng sau khi hần nói toạc ra, nhìn kỹ lại, mới thấy đó thật sự là vẽ ráng chiều đăng chân trời, mà cái chấm nhỏ ấy, tự nhiên là cánh vệt trời bay xa. Về khó hiểu như vậy, mà hần cũng nhìn ra!

Lại nhìn Tiền Tụy Ngọc, khuôn mặt từ trắng chuyển sang đỏ, rồi từ đỏ chuyển về trắng, biểu tình rất cổ quái, vừa như phẫn nộ lại vừa như vui mừng phức tạp đến cực điểm.

n Tang nhếch mày hỏi: “Ta đoán có đúng không? Hừm?” Một chữ hừm cuối cùng ấy, cơ hồ là phát ra bằng âm mũi, mềm mại đến dị thường, tựa như tình nhân đang ní non với nhau vậy.

Tiền Tụy Ngọc nâng mắt nhìn hần, đôi mắt đen như mực, giống như có nước tích ở trên ấy.

“Như vậy...” Nàng mở miệng, âm thanh khàn khàn, “Mời chàng hãy đề từ cho nó.”

n Tang như bị đôi mắt ấy khiến cho giật mình một chút, mới sửa lại thái độ lỗ mãng, hần vừa đọc vừa viết, mỗi con chữ đều được viết rất chậm, “Tà huy mạch mạch lạc hà phi, hình như thủy, ảnh diệp tương tùy. Lược ngân vi thốn phương hồng tụy, thặng kỷ bút, văn tình mi. Bất hận thiên nhai cộng khanh tụy, thì tụy mộ, khước hữu vân bôi. Nhân sinh nhược vĩnh như sơ kiến, hoán thiên cô, mạc tương thời.”

“Hoán thiên cô... Mạc tương thời...” Tầm mắt Tiền Tụy Ngọc dời từ bức trang sang bàn tay cầm bút, rồi chậm rãi đi lên trên, đến một chiếc cảm kiên nghị, rồi bất chợt chạm vào một đôi mắt sáng như sao băng, vừa nhìn thấy, liền khó mà dời ánh nhìn đi được.

“n Tang...” Lần thứ hai tên của hần được phát ra từ miệng nàng, liền trở thành một dấu vết trong số mệnh, từ nay về sau, chân trời góc bể, biển cả thương đau, vô luận thế sự biến chuyển như thế nào, nàng biết mình sẽ không thể quên được, không thể quên được cái tên này, cũng sẽ không thể quên được người này.

“Chàng thặng.” Tiền Tụy Ngọc nói từng chữ từng chữ một, “Ta nhận thua.”

Mọi người nhất tề đứng dậy, hoan hô vì lần này rốt cục thiên hạ đệ nhất tài nữ cũng đã nhận thua nam nhi, lại không có người này nhìn thấy trong ánh mắt đương sự, đã trở nên hốt hoảng mơ màng biết bao nhiêu, dường như rằng đang hối hận, vì mình đã phạm phải một sai lầm cực lớn.

Nhất thời háo thắng, tranh chấp dẫn đến một mối nghiệt duyên. Nếu năm đó nàng biết được kết cục bản thân không thể chịu đựng nổi như vậy, thì có thể nào đã không kiêu ngạo nhường ấy mà tổ chức cuộc tỷ thí ở Hồng lâu như vậy không?

Bảy năm sau, khi Tiền Tụy Ngọc đứng trong đại sảnh của Phi Thúy son trang, đối diện với ánh mắt tìm tòi tiếc thương của Diệp Mộ Phong, đối diện với sắc mặt kinh ngạc thất thố của Cố Vũ Thành, khi mà mọi chuyện từng làm đã trở thành quá khứ, tan theo mây khói, nàng tự hỏi mình -- nếu như cho nàng một cơ hội bắt đầu lại từ đầu, có thể nào nàng vẫn tùy hứng như xưa, tựa như thiêu thân lao đầu vào lửa một lần nữa hay không?

Trong mắt nàng, lệ đọng đầy!

Nàng xoay người, không nói một lời chạy khỏi đại sảnh, mà lần này, Cố Vũ Thành vì quá kinh ngạc cũng đã quên không ngăn lại.

Nàng chạy qua núi đá non bộ, hồ nước hành lang, nàng biết mình đang điên cuồng mà chạy, lại không biết phải chạy về nơi nào. Trời đất mênh mông, thế giới rộng lớn như thế, vì sao lại không có chốn cho nàng dung thân?

Chân trái và phải một khối đá bạch ngọc tự dung nhô ra giữa đường, nhất thời cả người ngã nhào xuống đất, nàng vịn lan can ở một bên, thống khổ khóc.

Chàng không phải là chàng.

Nàng đã nghĩ rằng, Thủy Vô Ngân không phải là n Tang.

n Tang xem việc chơi cờ là việc nhằm chán nhất thiên hạ, mà Công tử lại thích chơi cờ; n Tang không cay không vui, mà Công tử ăn cay liền nôn; n Tang kiêu ngạo âm trầm, mà Công tử nho nhã như ngọc...Bọn họ có nhiều điểm khác nhau đến vậy, mà quan trọng nhất là, n Tang yêu nàng, chàng là người duy nhất trên đời này yêu nàng, mà Công tử, thì không.

Tiền Tụy Ngọc cắn răng vịn lan can đứng lên, trước nhìn mơ hồ, hai mắt đầm lệ, nàng lờ mờ nhìn thấy Phi Thúy son trang sắc xuân dạt dào, cảnh như tranh vẽ, nhà giàu có phú quý như vậy, cuộc sống an nhàn như vậy, vốn thuộc về Vô Song công tử, chứ có thể nào lại là của một n Tang nghèo rớt mồng tơi cho được?

“Ha! Ha ha! Ha ha ha...” Bỗng nhiên nàng cất tiếng cười to, dọa mấy người hầu đi ngang qua, chỉ dám đứng xa xa ngay đầu hành lang nhìn nàng không biết phải làm sao.

“Nếu trời có mắt thì có sao lại để ta cô độc như vậy? Nếu thần có linh nê gì lại khiến ta trôi nam đất bắc đây?” Vừa dứt hai câu, nàng che ngực khom người, bọn người hầu thấy tình thế không ổn, liền vội tiến tới hỏi thăm, lại thấy miệng nàng trào ra máu tươi, từng giọt từng giọt rơi xuống mặt đá bạch ngọc, lập tức hết lớn: “Mộc tiên sinh? Mộc tiên sinh, ngài sao vậy?”

Tiền Tuy Ngọc ngẩng đầu, trên gương mặt nhuốm màu tro tàn, nàng nhìn rằng mây đỏ dâng chân trời, rét buốt nói: “Thì ra... là không thể tranh nổi với ông, ông trời à, ta tranh không nổi với ông, ta nhận thua...” Lời còn chưa dứt, người đã ngã ‘phịch’ xuống đất.

Người hầu vội đỡ nàng dậy, chỉ thấy, hai mắt nàng đã nhắm nghiền, hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Mộc Ngọc Thành Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Màn gấm được nhẹ nhàng vén lên, hai thị tỳ buông tay đứng bên cạnh bình ngọc, tuy không nói chuyện, nhưng trên mặt lại không giấu được vẻ vui mừng, chỉ vì đại tiểu thư của các nàng, sau khi hôn mê kéo dài đến nửa tháng, rốt cục cũng đã tỉnh lại.

“Có phải là ta đã biến dạng rồi hay không?” Cố Minh Yên nằm tựa vào trên giường, nhìn Công tử hơi cười cười. Tuy nàng bệnh nặng một hồi, sắc mặt tiêu tụy, nhưng trong nụ cười vẫn không mất đi sự quyến rũ, ánh mắt nhu hòa như sắp chảy ra nước, mặc cho ai nhìn thấy cũng sẽ không thể nào đem một mỹ nhân như vậy liên hệ một chỗ với chữ xấu cho được.

Công tử đáp: “Sao vậy?”

“Bộ dáng chàng nhìn ra, sao lại kỳ lạ như vậy? Trông cứ như tâm tư đang rất hốt hoảng vậy.”

Công tử hơi ngần ra, đang không biết nên hỏi đáp thế nào, thì Cố Minh Yên đã cười ‘phì’ một tiếng, “Có phải là chàng vẫn chưa tin tưởng ta đã tỉnh lại, cho nên mới ngần ngại như vậy có đúng không? Đồ ngốc, ta không bỏ được chàng, ta biết chàng đang chờ ta tỉnh lại, cho nên ta đã liều mạng mở mắt, rốt cục cũng đã thành công!”

Công tử bị nàng trêu chọc, hơi sùng ái giúp nàng vén tóc trên trán sang một bên, Cố Minh Yên thuận thế bắt lấy tay chàng, làm nũng: “Chàng nói thử xem, có phải là chàng rất lo cho ta phải không? Có phải là lo đến ăn không ngon ngủ không yên, lo đến nỗi sắp điên mất luôn phải không? Nếu như chàng dám nói không phải, ta cắn chết chàng!”

Công tử cười bảo: “Nghe nàng nói chuyện như vậy, ta tin là nàng đã khỏe lại rồi.”

“Chán ghét.” Cố Minh Yên nhăn nhó, bỗng nhiên hạ thấp giọng gọi: “Vô Ngân...”

“Ừ?”

“Đợi qua mấy ngày nữa ta hoàn toàn khỏe lại, chúng ta liền thành thân đi, được không?”

Công tử ngần ngại, không nghĩ đến việc sau khi nàng bệnh nặng dậy, yêu cầu đầu tiên lại là việc này.

Cố Minh Yên cắn môi dưới, nhìn không được then thùng nói: “Chàng đừng có cho rằng là ta đang giỡn với chàng. Ta thực cảm thấy bản thân đi một vòng từ cõi chết trở về, là bởi vì không bỏ được chàng, cho nên mới gắng gượng mà trở về. Chúng ta thành thân đi nhé?”

“Được.” Chàng dịu dàng đồng ý, nhưng không hiểu vì sao, trong óc lại xẹt qua khuôn mặt của Mộc tiên sinh, đôi mắt tối đen ấy nhìn chằm chằm chàng, vô cùng u oán, vô cùng bi thương. Công tử cảm thấy tim mình đập nhanh đến đau đớn.

Cố Minh Yên vui đến nỗi suýt nhảy dựng lên khỏi giường, vội vàng nói: “Chàng đã hứa rồi, không được đổi ý, không được giờ trò đùa!”

Công tử nhìn nàng, nữ tử trước mắt này mới là người chàng thương, vì sao vào thời điểm này, chàng lại nghĩ đến một nữ tử khác chứ? Chàng nắm lấy tay nàng, muốn mượn độ ấm từ cơ thể nàng để chứng minh tồn tại của nhau, bàn tay thon thả mềm mại, trắng nõn lại xinh đẹp, nhưng trong đầu chàng lại nghĩ đến một đôi bàn tay khác –

Bàn tay ấy nhạt quân cờ trắng lên, cùng chàng tranh phong trên ván cờ; bàn tay ấy khuấy động dây đàn, dẫn đường cho chàng và nàng hợp tấu; bàn tay ấy tự làm ra thức ăn, rồi lại hắt đổ nó xuống đất; bàn tay ấy cầm bút lông, viết nên những dòng thơ khiến chàng hồi hộp...

Nhiều bóng dáng về đôi bàn tay ấy như vậy, quần quanh lấp đầu suy nghĩ của chàng, rốt cục chàng không thể nhìn thấy gì ở trước mắt được nữa.

Cố Minh Yên thấy chàng tinh thần hốt hoảng, cong môi nói: “Đáng ghét, chàng bắt đầu do dự có phải hay không? Chàng hối hận có phải hay không?”

Công tử bừng tỉnh, trong lòng hốt hoảng, lẩm bẩm: “Ta có khi nào thì nói không giữ lời chứ?”

Lúc này Cố Minh Yên mới vừa lòng, cười duyên tựa đầu mình vào vai chàng, thị tỷ ở một bên nháy mắt nhau, lẳng lặng lui ra

“Quái lạ, chẳng phải nàng là thần y sao? Thế sao lại tự biến mình thành cái bộ dạng này chứ?”

Thật không biết có nên gọi là thời thế xoay vần hay không đây, bên kia muội muội vừa mới tỉnh lại, đổi lại bên này Mộc tiên sinh, à không, là Tiền Tụy Ngọc hôn mê bất tỉnh. Ở bên ngoài sương phòng, Cố Vũ Thành khoanh tay đi tới đi lui, cảm thấy đau đầu vô cùng. Cứ có chuyện liên quan đến nữ nhân này, hẳn lại nhức đầu nhức óc. Lần này đúng là hẳn đã mời đúng một Bò Tát sống trở về rồi, đuổi không được, mắng cũng không xong, ai bảo nàng là Nhị tiểu thư của Tiền gia, không nể mặt thầy tu cũng phải nể mặt Phật tổ, bây giờ không thể đắc tội Tiền gia được.

So với sự buồn bực của hắn, Diệp Mộ Phong lại có vẻ trấn tĩnh hơn nhiều, y nghiêng đầu tựa vào ghế đệm, thân nhiên nói: “Mộc tiên sinh mới là thần y. Tiền nhị tiểu thư... không nghe nói nàng có sở trường ở phương diện này.”

Cố Vũ Thành trầm mặc không có cách giải: “Nhưng mà bệnh muội muội ta không phải do nàng chữa khỏi hay sao?” Nếu không giải thích sao về việc muội muội hắn sớm không tỉnh muộn không tỉnh lại tỉnh vào lúc này cơ chứ?

Diệp Mộ Phong nghĩ nghĩ, hồi đáp: “Cũng có khả năng là nàng ấy. Lấy trí thông minh của nàng, muốn học y cũng không phải là chuyện khó khăn gì.”

Trong lòng Cố Vũ Thành nghĩ: Lời thừa, nói cũng như không.

Lúc này, đại phu bắt mạch cho Tiền Tụy Ngọc xong, mang hòm thuốc đi ra. Hắn vội vàng đi tới nghênh đón: “Thụ đại phu, sao rồi?”

“Cổ quái, thật cổ quái.”

Cố Vũ Thành hận không thể đi lên bóp chết ông già này, lần trước mời ông ta đến xem bệnh cho muội muội, ông ta cũng rung đùi đắc ý bảo cổ quái cổ quái, bây giờ mời ông ta đến xem bệnh cho Tiền Tụy Ngọc, ông ta cũng bảo cổ quái cổ quái, thật không biết cái tiếng danh y này của ông ta là ở đâu tới nữa.

Thụ đại phu vuốt râu nói: “Trái tim của vị cô nương này, hẳn là đã từng bị kiếm khí gây thương tích, thế cho nên tâm mạch mười phần thì đã bị tổn hại hết chín. Điều kỳ lạ, chính là ở chỗ này, nếu như là người bình thường, đã sớm chết, nhưng nàng thì vẫn còn sống.”

Diệp Mộ Phong hỏi thăm: “Ý ông tức là, nàng là bị bệnh cũ tái phát sao?”

“Hắn là. Theo ta thấy lúc đó vị đại phu kia cực kỳ cao minh, cho nên mới có thể dùng một phương pháp vô cùng khéo léo để kéo dài sinh mệnh cho nàng, đáng tiếc nàng chẳng những không tinh tâm dưỡng tính, ngược lại nổi giận, cho nên khí huyết công tâm, cuối cùng mới chống đỡ không nổi. Có thể sống được hay không, ta thật sự cũng không biết.”

Cố Vũ Thành và Diệp Mộ Phong nhìn nhau – thì ra nàng đúng là một thần y.

Tiền vị đại phu tỏ vẻ đã bó tay ra về, Cố Vũ Thành mới vén rèm đi vào nội thất, cẩn thận đánh giá Tiền Tụy Ngọc trên giường bệnh, cảm thấy nàng lúc hôn mê trông cực kỳ đáng yêu. Kỳ lạ, vì sao trước đây hắn không phát hiện điểm này nhỉ?

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, nhìn lại, Diệp Mộ Phong cũng đi vào, Cố Vũ Thành hiếu kỳ hỏi: “Ta đã từng được nghe chuyện cũ của ba nữ nhi Tiền gia, lúc ấy tuổi còn nhỏ, chỉ nhớ được nhũ mẫu nói đó là gia đình tụ tập tất cả linh khí trong thiên hạ, ba nữ nhi ai ai cũng thông minh xinh đẹp. Không ngờ ta lại có thể tình cờ gặp được một người, chỉ là...sao nàng lại trở thành bộ dạng như hiện tại chứ?”

Diệp Mộ Phong khẽ thở dài: “Trên đời này, chuyện không như ý đã hết tám chín phần mười rồi.”

“Nàng năm đó, là như thế nào?”

“Năm đó...” Tầm mắt Diệp Mộ Phong chuyển về phía bầu trời ngoài cửa sổ, phóng ra rất xa: “Năm đó nàng là kỳ nữ trong lòng ta! Không chỉ tài học hơn người, hơn nữa tính cách lại như lửa vậy, vì người trong lòng, dám cùng người nhà đoạn tuyệt, vứt bỏ vinh hoa phú quý, sống nơi đầu đường xó chợ với hắn. Từ xưa đến nay, có mấy người may mắn có được một tri tâm, bạc đầu cũng không rời không bỏ? n Tang thật may mắn, lại gặp được một vị hồng nhan tri kỷ như vậy...”

Ngoài màn vải, Công tử vốn định đi vào nghe thấy lời y nói, chàng ngồi yên trên xe lăn, không nhúc nhích. Một lúc sau, bỗng nhiên chàng quay đầu, không nói lời nào mà rời khỏi.

Ngày về hoàng hôn, ánh nắng đằng chân trời như gấm vóc, ráng hồng tầng tầng lớp lớp, trông cực kỳ chói lọi.

Chàng dường như nghe thấy một người đang hỏi mình: “Người có thể nhìn ra đây là cái gì sao?”

Sau đó một đáp án rất tự nhiên xuất hiện trong đầu chàng: “Đây là ‘Lạc hà dữ cô vụ tề phi, thu thủy cộng trường thiên nhất sắc’.”

Vì sao... Vì sao lại như vậy?

Công tử cúi gập người, vùi đầu vào trên hai đùi.

“Tiểu thư, đến nơi rồi.”

Một bàn tay nhấc màn xe lên, thế giới vốn tối tăm khôn cùng lại tràn ngập ánh sáng, chung quanh khung cảnh toàn là trúc xanh, xanh biếc mát mẻ.

Nàng cảm thấy dường như mình đang mượn thể xác của một ai đó, sau đó bước chân vào một câu chuyện cổ tích, trong câu chuyện ấy, thiếu nữ tên Tiền Tụ Ngọc kia thanh xuân tươi trẻ, trên khoe mắt chân mày đều tràn đầy vẻ kiều ngạo bức người –

“Tiểu thư, đã đến rồi ạ.” Hai thị tỳ Lâm Uyên, Tiền Ngư nhảy xuống xe rước, sau đó mới xoay người lại đỡ tiểu thư xuống.

Tiền Tụ Ngọc đánh giá cảnh sắc bên ngoài, chỉ thấy một căn nhà cỏ thấp thoáng trong rừng trúc, rất sạch sẽ, cũng rất sơ sài, “Chính là nơi này sao?”

“Đúng ạ, bọn tiểu Lục đã tìm đến ba ngày, mới biết được trước mắt hân đang ở nơi này đây ạ.”

Tiền Tụ Ngọc xuống xe: “Các em ở đây chờ ta, để tự ta đi vào.”

Nàng đi đến trước căn nhà cỏ, cửa sổ đang mở, bên trong lại không có bóng người. Kỳ lạ, người ấy đi đâu rồi?

Sau nhà lò mò truyền đến tiếng nước chảy, nàng vòng qua bên hông nhà đi ra sau khoảng hai ba trượng, mới thấy rõ ở đây có một cái hồ, mà người nàng muốn tìm thì lại đang ngồi trên bờ đá thả câu.

Ánh mặt trời chói chang chiếu lên người hân, nhuộm mái tóc hân thành một màu vàng. Tiền Tụ Ngọc nhìn sùm mặt hân, bất chợt phát hiện gã thư sinh vốn đáng ghét này lại tuấn mỹ như vậy, gió nhẹ lướt qua quần áo hân, ôn hòa tĩnh lặng như ngọc.

Lúc này chiếc phao trên mặt nước thoáng động, mắt n Tang sáng lên, lập tức giật cần câu, trên dây câu dài là một con cá dài nửa thước[24].

[24] thước: 1 thước = bằng 1/3m.

“Xem ra hôm nay vận khí không tệ. Cô có lộc ăn rồi.” Hân nói, xoay người lại, không chút nào tỏ ra ngoài ý muốn vì chuyện tại sao nàng lại có mặt ở đây, “Có biết nướng cá không?”

“Hả?”

“Thử một lần xem?” Giọng của hân tràn ngập dụ hoặc, thế là nàng nhíu mày đáp: “Được.”

Thời gian cạn một chén trà sau, một đồng lửa được nổi lên, nàng theo chỉ dẫn của hân xâu cá, ngọn lửa liếm lấy thân cá, không lâu sau liền tỏa ra mùi thơm mê người.

“Không tệ.”

“Đó là đương nhiên.” Tiền Tụ Ngọc kiều ngạo ngẩng đầu, đáp xong mới giật mình – nàng làm sao thế này? Dĩ nhiên lại ngoan ngoãn nghe lệnh của một tên đã từng khiến nàng bề mặt nhận thua trước cái nhìn chòng chọc của người ta! Chỉ thoáng thất thần trong chốc lát, dưới mũi đã truyền đến mùi khét, nàng cúi đầu nhìn, a, thôi chết, cá cháy rồi!

Nàng liên tục nhảy dựng lên, tay cầm nhánh cây, con cá đen thui như đang cười nhạo câu nói khi nãy của nàng, quay đầu nhìn hân, chỉ thấy vẻ mặt n Tang cười như không cười.

Nàng chán nản cắn môi, xé thịt cá bị cháy cho vào miệng, nhíu mày, sau đó nuốt xuống, sau đó lại xé một miếng, nuốt xuống.

n Tang cảm thấy hứng thú nhìn cảnh này, chờ đến khi nàng ăn xong con cá mới nhón nhờ nói: “Thật ra cô có thể ném đi không cần ăn.”

Nàng trầm mặc đáp: “Trước giờ ta vốn không hề trốn tránh lỗi lầm của mình, đây là do ta sai, thì ta phải gánh vác hậu quả.”

Mắt n Tang sáng rực lên, nhưng giọng nói vẫn lơ đãng oải, “Ném một con cá nướng cháy chẳng có gì là tổn thất cả.”

“Ta ăn nó, là để nhắc nhở cho bản thân nhớ rõ lần sau không được tái phạm một sai lầm giống như thế nữa.”

n Tang chớp mắt hỏi: “Nếu như sai lầm ấy có hậu quả rất nghiêm trọng, cô căn bản không thể đảm đương nổi thì sao?”

Nàng ngạc nhiên, “Ví dụ như?”

“Ví dụ như, cô sinh ra vốn đã là một sai lầm, việc cô còn sống là lấy vô số mạng người làm cái giá, lưng cô đeo một cái sứ mạng lớn nhưng căn bản không có hy vọng để thực hiện, người bạn tốt nhất của cô phản bội lại cô --” n Tang nhìn nàng, chậm rãi nói, “Sai lầm như vậy, cô còn cho rằng mình có thể gánh vác được sao?”

Tiền Tụy Ngọc chăm chú nhìn tay mình, chốc sau, cười nói: “Đầu tiên, ta sinh ra không phải là sai lầm, cho dù ở trong nhà ta chỉ là người có cũng như không, cho dù bà nội không thích ta, nhưng mà, ta tuyệt đối sẽ không vì thế mà chấp nhận số phận, thừa nhận mình là một sai lầm, không nên sinh ra trên đời này. Tiếp theo, ta còn sống không phải lấy sinh mệnh người khác làm đại giá, nhưng lại ngưng kết từ rất nhiều khổ cực và trả giá của họ, họ dạy ta mặc áo, dạy ta biết chữ, nuôi ta lớn khôn, ấy chẳng phải là một loại đại giá hay sao? Lưng ta không mang sứ mạng nào cả, nhưng không có nghĩa là ta không có lý tưởng cần thực hiện, nhìn về ngoài sáng loáng vô hạn, ai lại biết bên trong là thứ gì? Cuối cùng...” Nàng bỗng nhiên dừng lại.

n Tang nhin không được truy vấn: “Cuối cùng thế nào?”

Tiền Tụy Ngọc nhìn hấn chòng chọc, gần từng chữ: “Ta không có bạn bè. Ngay cả cơ hội bị bạn bè phản bội cũng không có.”

Tiếng nước chảy xuôi, gió len qua rừng trúc kêu nhỏ, tiếng lửa đốt cành khô ‘lép lép’, đất trời đột nhiên tĩnh lặng.

Không biết trải qua bao lâu, n Tang bỗng nhiên lẩm bẩm “Khách tới mang cô đơn, ta (lại) tặng thêm phiền lòng...”

Tiền Tụy Ngọc cả kinh, vừa định mở miệng, lại nghe hấn nói: “Xem ra ta người làm chủ nhà này, lại quên hỏi thăm khách nhân vì sao lại tới.”

“Ta...” Tiền Tụy Ngọc chưa lên tiếng thì mặt đã đỏ trước.

n Tang cảm thấy có chút kỳ lạ. Khi mới gặp vị Tiền Nhị tiểu thư này tại Hồng lâu, nàng được thị tỳ vây quanh, bước xuống dưới lầu, một đôi mắt sâu thăm tới tận đáy lòng, lúc ấy trong lòng hấn lại có cảm giác sợ -- một đôi mắt như vậy! Ngạo khí phảng phất giữa hai hàng chân mày và bờ môi kiên quyết này so với đôi mắt ấy, liền trở thành thứ làm nền. Rõ ràng nó được thần tiên dùng loại bảo thạch tinh xảo nhất để tạo ra, góc cạnh bén nhọn lại lộng lẫy, tinh mịch lại lạnh lẽo như thế. Mà nay, đôi mắt ấy lại lưu chuyển sắc ngưng ngưng, vẻ bén nhọn hay lạnh lùng, kiêu ngạo đều biến mất không thấy, trong nháy mắt, hấn cơ hồ cho rằng nàng đến là để bày tỏ rằng nàng thích hấn.

Rất thú vị, rốt cục vị đại tiểu thư này nghĩ gì đây? Hấn dứt khoát ôm cánh tay thường thần thái dị thường này của nàng, lẳng lặng chờ nàng nói tiếp.

Tiền Tụy Ngọc đứng hồi lâu, liền quay người bước đi. Hừm? Chẳng lẽ nàng quyết định từ bỏ sao? Vừa mới nghĩ như vậy, lại thấy nàng cầm một cái bọc đi đến, đôi tay khẽ run đưa đến trước mặt hấn, “Ta... ta muốn mời người giúp ta nhìn xem cái này.”

n Tang hiếu kỳ mở bọc bằng tơ lụa ra, phát hiện bên trong là một chồng giấy, nét chữ trên giấy tú lệ tao nhã, được viết ngay ngắn nắn nót, cẩn thận tỉ mỉ.

Hấn lại giương mắt nhìn nàng, phát hiện đầu nàng rũ xuống, bên tai đỏ bừng, bày ra bộ dáng chờ được thỉnh giáo. Vị Tiền Nhị tiểu thư này, một khi trở thành một sách, liền đối với người khác, thật là... dễ thương ghê!

Có thể là do thời gian nhìn chăm chú hơi lâu, Tiền Tụy Ngọc chờ mãi mòn không thấy hấn nói chuyện, liền ngẩng đầu lên, thấy hấn không nhìn giấy mà là nhìn mình, lập tức cáu, “Không đồng ý thì thôi!”

Nói xong liền giật lấy bản thảo trong tay hấn.

n Tang thuận thế đè nhẹ tay nàng lại nói, “Đội đã, ta đâu có nói không đồng ý chứ.”

Tiền Tụy Ngọc ngừng lại, rút tay mình về. n Tang cười cười, khoanh chân ngồi trên tảng đá, lật đến trang thứ hai, trên đó là ba chữ ‘Ngọc Thạch án’ được viết bằng nét mực đỏ, bên dưới có lời dẫn –

“Biện túy thâm duyên thiện, chăm kham bị mực từ?”

Hấn không có biểu tình gì lật đến trang thứ ba. Cứ vậy một người ngồi trên mặt đá đọc, một đứng bên cạnh chờ đợi, người đọc rất nghiêm túc, người đợi lại thấp thỏm bất an, tầm mắt đi tới đi lui, chỉ là không dám nhìn tới hấn.

Bản thảo tuy lớn, chữ lại không nhiều, bởi vậy chỉ tốn thời gian nửa nén hương đã đọc xong, n Tang lật lại trang đầu, lần này đọc lại lần thứ hai nhanh như gió, sau đó trầm mặc không nói.

Rốt cục Tiền Tụy Ngọc ngoái đầu lại nhìn hấn, khẩn trương hỏi: “Ra sao?”

n Tang đem bản thảo trả lại cho nàng, vỗ vỗ áo đứng dậy, “Phượng Hoàng đài là do cô viết?”

Tiền Tụy Ngọc hơi kinh ngạc, “Sao người lại biết?” Đây là một bí mật, ngoại trừ những người đặc biệt, thì những người khác đều không biết được. Bộ sách ấy từ sau khi phát hành thì nhận được nhiều lời khen chê khác nhau, người thì tung hô lên trời, người thì hạ thấp đến không còn gì để nói. Gã n Tang này, vì sao hấn lại biết được?

Trong lúc nàng còn dờ dẩn, n Tang đi đến bờ ao, nhặt lên mấy cục đá ném ra xa, chậm rãi nói: “Phượng Hoàng đài là một bộ sách tốt.”

Nghe thấy câu nhận xét của hần, mắt Tiền Tụ Ngọc sáng lên, bờ môi nở nụ cười tươi, đang định khiêm nhường mấy câu, ai ngờ hần lại tiếp tục nói: “Nếu như không có Phụng Hoàng đài, Ngọc Thạch án có thể tranh phong thái trong chốn lát.”

Tiền Tụ Ngọc không giải thích được hỏi lại: “Nghĩa là sao?”

n Tang xoay người nhìn về phía nàng đáp: “Có Phụng Hoàng đài, Ngọc Thạch án không hề có ý nghĩa gì cả. Cô chỉ là lặp lại, lặp lại câu chuyện trước đó, tư tưởng trước đó và cách hành văn trước đó mà thôi.”

Sắc mặt Tiền Tụ Ngọc đột biến, n Tang lại tiếp tục: “Nếu cô cảm thấy lời ta nói không đúng, có thể phản bác.”

Tiền Tụ Ngọc đứng im một hồi lâu, đột nhiên lao tới bờ ao, xé nát bản thảo trên tay, ném vào trong nước, có mấy mảnh bay theo gió rơi trên đá, nàng liền dùng chân hung hăng giẫm lên, n Tang nhìn hần vì từ hứng của nàng, cũng không ngăn cản, tâm mất nhưng lại có chút suy nghĩ.

Rốt cục Tiền Tụ Ngọc ngừng lại, hơi thở nhẹ nhẹ, nhìn trên giấy nát, bộ dáng như vẫn còn chưa thỏa mãn.

n Tang nhún vai, đang định mở miệng, nàng bỗng nhiên nghiêng đầu xang nơi khác nói: “Người nói đúng!”

“Cái gì?”

“Người nói đều đúng cả!”

n Tang ngậm cười hỏi: “Thì sao?”

“Ta không cần thứ bất chúc lại.”

“Cho nên cô hủy nó, để bản thân có thể nhớ kỹ lần sau không được lặp lại loại sai lầm này một lần nữa?” Tính cách này thực sự cực đoan. Chẳng qua, hần thế nhưng lại cảm thấy rất thích.

Tiền Tụ Ngọc nâng mi từng mắt một hồi, mới gục đầu xuống nói thầm: “Cảm ơn...”

“Cô nói cái gì? Ta không có nghe thấy.” n Tang chớp chớp mắt.

“Người!” Tiền Tụ Ngọc nhất thời tức giận, vừa mới định nói lại, n Tang đột nhiên lại vươn tay ôm lấy eo nàng, không đợi nàng kịp phản ứng, liền nghe thấy ‘bùm’ một tiếng, hần ôm nàng nhảy vào trong hồ!

Trong nhất thời trời đất quay cuồng, toàn bộ thế giới đều là nước, muốn đem người sống cắn nuốt, nàng mở miệng giãy dụa, kết quả chính là dòng nước lạnh lẽo trong nháy mắt ủa vào mũi họng. Xong rồi, Tiền Tụ Ngọc nghĩ, nàng có chỗ nào đắc tội với hần, hần lại muốn đem nàng chết tươi.

n Tang mang theo nàng bơi rất nhanh trong nước, trong nước một màu xanh ngọc bích, hần rẽ rong, lộ ra một cánh cửa ngầm rộng ba thước vuông, sau đó nhấn vào cơ quan, mở cửa bơi vào trong.

Bên trong là một hành lang ngoằn ngoèo, cuối hành lang có một cánh cửa, hần mở cửa từ bên trái, bên trong có khoảng trống, là một cái động đá không nhỏ.

Đến đây thì mực nước đã giảm bớt, n Tang mang Tiền Tụ Ngọc lên giường đá – thì ra nàng không biết bơi! Nhưng mà may là động tác của hần nhanh nhẹn, bởi vậy Tiền Nhị tiểu thư cũng uống không bao nhiêu nước.

Hần châm nến trên bàn, ánh đèn chiếu sáng, Tiền Tụ Ngọc liền tỉnh lại, nhìn hần xong lại nhìn xung quanh, nàng kinh ngạc bật dậy, “Đây là đâu?”

“Cô có từng nghe câu ‘Thỏ khôn có đến ba hang chưa’?” n Tang tuy đang trả lời vấn đề của nàng, nhưng người thì đi tới một góc lấy ra một chiếc rương, theo động tác của hần mùi máu tươi lờ mờ lan ra động đá. Lúc này Tiền Tụ Ngọc mới để ý thấy trên y phục của hần có một lỗ hồng khá lớn, “Người bị thương?”

“Ừ.”

Nàng rất nhanh liền lĩnh ngộ được chuyện gì vừa mới xảy ra, có phải là do có người đánh lén, cho nên hần mới mang theo nàng nhảy xuống hồ chạy trốn? Nàng bước tới, thấy hần lấy từ trong rương ra một lọ thuốc, liền nói: “Đề ta đi.”

n Tang kinh ngạc liếc nhìn nàng một cái, “Người biết y thuật?”

“Một chút. Tiểu muội Bảo nhi tính tình bướng bỉnh, thương khiến mình mấy bị thương, không dám để bà nội biết, liền lén chạy đến chỗ ta để ta giúp muội ấy băng bó, dần dần, cũng học được ít nhiều.” Tiền Tụ Ngọc đề nhẹ bờ vai của hần để hần ngồi xuống, tiện cho việc mình giúp hần chữa thương.

Nói cũng kỳ quái, rõ ràng thiếu nữ này không biết võ công, trên tay nửa điểm khí lực cũng không có, nhưng bị nàng ấn nhẹ một cái như vậy, n Tang liền cảm thấy xương cả người như nhũn ra. Hần nghĩ, việc này có bao nhiêu đáng sợ, nếu nàng là kẻ địch mà giờ phút này muốn giết hần, hần hần sẽ không có chút sức lực nào để mà kháng cự rồi.

Chẳng qua đương nhiên nàng chẳng phải kẻ địch của hần, nàng cầm dao nhỏ cũng không phải vì muốn giết hần, mà là cắt áo hần để kiểm tra miệng vết

thương, “Miệng vết thương dài ba tấc bảy phân, hẹp mà sâu, không có độc.”

n Tang gật gù đầu, “Là Đoạn mệnh tác của Phi ưng thần bộ, trên đó có một lưỡi câu.”

Tiền Tụy Ngọc kinh ngạc, “Bộ khoải[25]?” Ý thức nguy cơ đột nhiên trào lên trong lòng, vốn dĩ nàng chẳng hề hiểu rõ nam nhân trước mắt này. Nàng chỉ biết hắn là một thư sinh, rất đáng ghét, nghèo rớt mồng tơi chạy đến ăn châu uống chực ở Hồng lâu của nàng, lại sống trong một ngôi nhà cỏ trên núi.

[25] Bộ khoải: Sai dịch; người bắt giam; viên chức chuyên giúp phát trát đòi và lệnh bắt giữ; lính bắt giặc cướp (Theo convert)

Nhưng mà, giải thích sao về việc một người có tài như vậy lại lưu lạc đến cảnh ngộ như thế này? Lại giải thích như thế nào về việc có bí mật dưới đáy Bích hồ này? Phàm là kẻ ân nhân đều có mưu đồ, vậy còn hắn, định mưu đồ cái gì?

Tuy rằng hắn không quay đầu, nhưng lại giống như biết được ý nghĩ của nàng, giọng nói lạnh lẽo: “Ngươi sợ hãi?”

Tiền Tụy Ngọc ngẩn ra, tiện đà phát hiện tay mình cầm băng gạc đang ngừng giữa không trung, liền tiếp tục, nhưng n Tang lại đẩy tay nàng đứng lên.

Bài xích rõ ràng như vậy, không có sự cương quyết phóng đảng như khi ở Hồng lâu, không có sự tinh tế, kiên nhẫn và tỉ mỉ khi nướng cá, không có sự nghiêm túc thành khẩn khi luận văn. Trên mặt hắn bỗng nhiên biểu hiện sự lạnh lùng cùng khinh thường, Tiền Tụy Ngọc cảm thấy lòng mình trầm xuống.

Một người như thế nào mới có thể có nhiều diện mạo đến vậy, ai mới thực sự là hắn?

Nàng vừa mới định biện giải, bên ngoài đã truyền đến tiếng bước chân nhỏ vun, nơi này nhất định có lỗ thông gió, nếu không sao âm thanh nghe lại rõ ràng, tựa như kẻ sát bên tai như vậy?

Khóe môi n Tang thoáng hiện nụ cười lạnh, nhất thời cả người đều toát lên vị âm trầm, hắn đi đến cạnh cửa mở cửa ra, sau đó nhẹ điểm mũi chân, phi thân lên tường, dán sát lên trần nhà hết như một con thằn lằn, động tác nối tiếp nhau vô thanh vô tức, nhanh nhẹn quý mị.

Tiền Tụy Ngọc hiểu rõ dụng ý của hắn, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Tiếng bước chân đã đến gần ngoài cửa, rồi dừng lại, chắc hẳn kẻ tới cũng là một người đa nghi.

Ám đạo kín đáo như vậy, lại để cửa rộng mở, hơn nữa bên trong có ánh đèn, rõ ràng chính là một loại cám dỗ.

Đối với cám dỗ, cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

Nhưng mà, đối với cám dỗ, thông thường cũng không có mấy người kìm được.

Thế là Tiền Tụy Ngọc liền nhìn thấy một thoi vào lẩn vào từ ngoài cửa, sau sát sau đó là một bóng người, người ấy mắt vừa nhìn thấy nàng, liền nhất thời trừng lớn, kinh hô một tiếng.

Bên ngoài lập tức có người thứ hai lao vào, thăm hỏi: “Thế nào?”

Ánh sáng trắng đột nhiên xẹt qua, tia sáng quá mạnh khiến nàng nhin không được mà nhắm mắt, chờ đến khi mở ra lại, tất cả đều đã thay đổi.

Người đầu tiên ngã xuống, người thứ hai đứng thẳng tại chỗ, một thanh trường kiếm để tại cổ họng gã, mà chuôi trường kiếm, lại nằm trong tay n Tang.

“Ngươi...” Người thứ hai nhìn n Tang rồi lại nhìn Tiền Tụy Ngọc, bộ dạng hoảng sợ đến cực điểm.

n Tang không nói lời nào, mũi kiếm lướt qua, kẻ đó cũng ngã ảm xuống đất. Tiền Tụy Ngọc thấy vậy vươn tay bịt miệng lại.

n Tang lườm nàng một cái, “Rất sợ à?”

Nàng cắn môi dưới, thật lâu sau mới khàn khàn giọng hỏi: “Vì sao lại muốn giết người trước mặt ta?”

“Bởi vì nếu ta không giết hắn, hắn cũng sẽ giết ta.” Nụ cười lạnh trên bờ môi n Tang càng thêm sâu, ánh mắt nhìn nàng cũng nhiều thêm mấy phần ác ý.

Tiền Tụy Ngọc đem băng gạc trong tay hung hăng ném một cái, n Tang thu hết mọi cử động của nàng vào mắt, sau đó thân nhiên hỏi: “Có phải là cô bắt đầu hối hận vì đã tự tìm đến ta? Bây giờ hối hận vẫn còn kịp, chỉ cần cô quên hết những gì xảy ra hôm nay, tôi sẽ đưa cô trở về.”

Dường như nàng không nghe thấy, căng cổ họng hỏi lại lần nữa: “Vì sao lại muốn giết người trước mặt ta?”

Chân mày n Tang cau lại.

Tiền Tụy Ngọc tức giận nói: “Có phải ngươi cho rằng làm như vậy ta sẽ sợ hãi sao? Sẽ giống như người khác kinh hô chạy trốn, từ nay về sau sẽ run rẩy cảm hận, mong mình chưa từng quen biết ngươi – đây là loại kết quả mà ngươi muốn sao?”

Ý cười trên khóe môi n Tang biến mất, hắn trầm giọng nói: “Cô nói cô tuyệt đối sẽ không phạm một sai lầm đến hai lần.”

“Nhưng đây là sai lầm sao?” Nàng bước mấy bước đi về phía hắn, “Ta đến gặp ngươi là một sai lầm à?”

“Đúng vậy.”

Hắn chém đinh chặt sắt đáp, nàng nghe vậy sắc mặt liền trắng nhợt, lớn tiếng nói: “Ngươi nói vậy, rõ ràng thời gian khi gặp ta lúc này ngươi rất vui vẻ!”

n Tang nhẹ nhàng cười, “Thật là tự mình đa tình.”

Huyết sắc trên mặt nàng lập tức thối lui, n Tang nhìn thẳng vào nàng, giọng nói băng lãnh, không mang theo chút tình cảm nào: “Tiền Nhị tiểu thư, cảm ơn cô đã coi trọng ta, tìm gặp riêng ta để đánh giá tác phẩm của cô, nhưng mà cô có biết ta là người như thế nào không?”

Cô có biết ta là người như thế nào không?

Cô có biết ta là người như thế nào không?

Thân thể đang run rẩy, nàng có thể cảm giác một cách rõ ràng, sau đó chuyện gì đã xảy ra? Vì sao thế giới lại đột nhiên xoay vòng như vậy?

Nàng bị điên loạn, thần chí không rõ ràng.

Đợi cho đến khi lấy lại ý thức thì, hồ nước xanh trong, mặt thất dưới lòng nước, còn có cả nam tử không ngừng biến hóa ấy, đều không còn.

Nàng nhìn thấy mình đang ở trong một khuê phòng tinh tế thanh lịch, lẳng lặng đứng, đối mặt với gương mặt nghiêm túc của lão phụ nhân, không rét mà run.

“Tuyệt Ngọc.” Nàng nghe thấy lão phụ nhân gọi nàng như vậy, “Ngươi có biết hắn là ai không?”

Hắn là ai hắn là ai, vì sao ai cũng hỏi nàng hắn là ai?

Hắn là ai quan trọng sao? Thực sự quan trọng như vậy sao?

Nàng nhìn lão phụ nhân trước mắt, cảm thấy bản thân mình như sắp ngạt thở.

Bạn đang đọc truyện *Mộc Ngọc Thành Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

“Công tử, nước đã được chuẩn bị xong.” Liễu Diệp thấp giọng gọi kéo Công tử đang mãi nghĩ bưng tỉnh trở về với thực tại, chàng quay đầu liếc nhìn hắn một cái, Liễu Diệp vẫn giữ bộ dáng không chút biểu cảm, mỗi người đều có thể giấu kín tâm tư của mình rất tốt, nhưng vì sao ánh mắt nữ tử kia, trong yên lặng lại biểu đạt tình cảm một cách sống to gió lớn như vậy?

Công tử đẩy mạnh xe lăn xoay người, Liễu Diệp vừa định đến đây, chàng đã lắc đầu nói: “Không cần, để ta tự làm.”

Trong phòng, sau tấm bình phong, hơi nóng bốc lên, độ cao và tay vịn của thùng gỗ đều được thiết kế rất cẩn thận, để chàng có thể tự mình tắm gội trong tình huống không có người hầu hạ. Công tử cởi quần áo ra, dịch người vào trong nước ấm, cả người đột nhiên run lên.

Bên ngoài Liễu Diệp nghe thấy động tĩnh, dò hỏi: “Công tử?”

“Không sao.” Chàng vừa trả lời vừa không dám tin nhìn hai chân mình. Có cảm giác... có một chút cảm giác, trong tích tắc khi chân chàng đi vào nước ấm, rõ ràng cảm giác được nóng.

Nhưng —

Sao có khả năng đó được? Hai chân của chàng, rõ ràng đã bị phế bỏ tại Thái Sơn, ngay cả lão sư cũng đã nói khả năng khôi phục của chàng là vô vọng, đời này đều phải làm bạn với xe lăn, nhưng mà, cảm giác mới vừa rồi của chàng, sao lại có khả năng cho được?!

Chàng vươn tay, nhéo trên đùi một cái, thần kinh cảm giác được kích thích, nhanh chóng phản ánh cho não bộ biết được. Tuy rằng không phải rất rõ ràng, nhưng dù sao cũng là có cảm giác. Công tử bỗng dừng ngừng đầu, dù bình thường chàng vốn trấn định thong dong. Giờ lại vui đến suýt kêu lên thành tiếng.

Nhưng ngay lúc chàng định mở miệng nói chuyện này cho Liễu Diệp, gương đồng bên phải bình phong phản chiếu mặt của chàng, những câu nói kỳ lạ chợt nhảy vào trong đầu óc...

“Không được đi theo ta!”

“Vì sao lại lừa ta?”

“Ta vốn chỉ là hạng hèn hạ, chỉ trách cô đã nhìn lầm người.”

“Vì sao...” Giọng nữ cứ quẩn quanh lỗ tai chàng, như là đã từng u oán ngàn năm, “Vì sao chàng lại đối với ta như vậy? Vì sao chàng lại không chịu đối với mình tốt hơn một chút?”

Công tử hoảng hốt, sau đó âm thanh kia càng trở nên rõ ràng: “Nếu chàng không chịu yêu mình, như vậy hãy để ta yêu chàng, có ta yêu chàng, trên đời này có ta yêu chàng!”

Một cơn đau đột ngột quét tới, như dao nhọn đâm xia đầu óc chàng, chàng cảm thấy đầu mình như sắp rơi ra, mắt đầy ánh sao, tầm mắt nhất thời trở nên mờ hồ.

Công tử hết một tiếng dài, cả người chìm vào trong nước!

Bên ngoài Liễu Diệp nghe tiếng liên xồng vào, vội vàng lôi chàng lên, “Công tử, người sao rồi?”

Sắc mặt Công tử trắng bệch, chàng ôm đầu mình, rên rì: “Lão sư... lão sư...”

Liễu Diệp ngẩn ra, “Công tử?”

“Ta, ta...” Chàng nói ra mấy từ xong, liền đau đến ngất đi.

“Không được đi theo ta nữa!” Dưới tán mai khô héo, Tiền Tuy Ngọc thấy mình đang đi phía sau n Tang, hai người cách xa nhau vài thước, hấn trừng mắt nhìn nàng.

Hắn đi mấy bước chân, quay đầu lại, nhìn thấy nàng vẫn ở phía sau, cố chấp đi theo mình như cũ, lại càng tức giận, “Ta đã nói, là không được đi theo ta! Ta sẽ không mang cô đi theo, sẽ không, vĩnh viễn sẽ không!”

“Vì sao?” Nàng rũ mắt xuống, nhẹ nhàng hỏi. Nam nhân này sao lại thế? Đột nhiên lại trở nên xa lạ như vậy, lạnh lùng như vậy.

Tiền Tuy Ngọc bắt đầu giãy dụa, nàng biết bản thân đang lâm vào mộng cảnh vô biên, nàng đã dự cảm được kết thúc mộng cảnh ấy rất đáng sợ, không được, nàng không muốn lại tiếp tục, dừng lại, xin hãy dừng lại ở đây đi!

Có tạp âm pha lẫn tiếng nói lơ mơ truyền vào trong tai: “Cái gì? Công tử ngất xỉu? Mau đi tìm đại phu! Gặp quỷ rồi, chuyện gì đang xảy ra? Liên tiếp có người bị bệnh, chẳng lẽ đây là năm hạn sao?”

Sau đó còn có rất nhiều giọng nói, nhưng không thể nghe được rõ ràng, đầu nàng nặng trĩu, tất cả sức lực đều như bị rút đi, thế giới trước mắt xoay tròn, trở về với mộng cảnh lúc này –

n Tang mất lạnh nhìn nàng, bình tĩnh hỏi lại: “Vì sao? Cô không biết vì sao ư?”

“Bởi vì thân phận của chàng sao?”

Hắn hít một hơi, “Không, là bởi vì thân phận của cô.”

“Ta không để ý đến thân phận của ta.”

“Nhưng ta để ý.” Đôi mắt hấn chuyển sang màu lạnh lùng, “Ta sẽ không mang một thiên kim tiểu thư sinh chiều đường chuộng theo bên mình.”

Nàng cắn môi dưới, sắc mặt hiển hiện vẻ giận dữ, “Ta được sinh chiều đường chuộng, ta là thiếu kim tiểu thư, nhưng không có nghĩa ta là một phiên toái!”

n Tang thản nhiên nhếch mày, “Ồ? Cô ngay cả ngũ cốc cũng không phân biệt được, ngoại trừ chuyện phong hoa tuyết nguyệt thì cô còn làm được gì chứ? Cô có từng tự mình kiếm ra một đồng tiền nào chưa? Có từng tự mình mang nước nấu cơm...”

Lời hấn còn chưa nói xong, nàng đã thất thanh phản bác: “Sao người biết ta sẽ không làm được?”

Hắn không nói lại, chỉ lẳng lặng nhìn nàng. Trong ánh mắt kia dường như có thương tiếc, rồi lại hờ hững.

Uất ức tràn lan trong lòng, nàng bi thương nói: “Ta không phải là người vô dụng, ta không phải!”

“Được, nếu như vậy, hãy chứng minh cho ta xem.”

Ánh mắt hần lạnh lùng, lòng nàng đau xót – n Tang, chàng cứ làm khó dễ như vậy, chỉ đơn giản là nghĩ ta sẽ biết khó mà lui, nhưng ta cứ không! Chứng minh thì chứng minh, ta không tin Tiền Tỵ Ngọc ta rời khỏi Tiền gia sẽ bị chết đói!

Cảnh tượng bị cắt ngang, nàng đi tới một nhà cầm hành.

Thị trấn trọng yếu của vùng Trung Nguyên, mặc dù không phồn hoa bằng kinh đô, nhưng cũng giàu có yên vui, hai bên đường phố cửa hàng san sát nhau, cầm hành này là một tòa nhà lộng lẫy nhất.

Nàng vừa mới đi vào. Mắt ông chủ Cầm Hành liền sáng lên, tự mình ra đón, “Vị cô nương này, mua đàn sao?”

Tầm mắt nàng chậm rãi lướt qua những chuỗi đàn, thân nhiên hỏi: “Cầm hành này của ông làm ăn ra sao?” Trước mặt n Tang nàng có một nét riêng, còn trước mặt người ta, lại là một nét riêng nữa, đối xử không giống với nhau, lại không chiếm được sự quan tâm quý trọng từ đôi phương. Thật đáng trách, đáng buồn, nhưng cũng đáng thương.

Khỏe mắt nhìn thấy n Tang ôm ngực nửa tựa vào cạnh cửa không nói một lời trong lòng càng trở nên bướng bỉnh: Ta không phải người vô dụng, ta không phải là bao cò, chàng đừng hòng dùng cách này bức ta đi, đừng hòng!

Ông chủ cầm hành nghe lời nàng nói liền ngạc nhiên hỏi: “Việc này... cô nương hỏi việc này để làm gì?”

Nàng duỗi ngón tay chỉ một chuỗi đàn dài phía trong, “Chuỗi đàn son đen này, ông bán bao nhiêu?”

Ông chủ cầm hành cười ha hả nói, “Ta thấy cô nương quả là một người biết nhìn hàng, nếu cô nương muốn, ta có thể để lại với giá thấp nhất cho cô – ba mươi lượng bạc, chẳng qua lấy thân phận cô nương, chuỗi đàn này cũng thật quá bình thường, chỗ ta còn có một chuỗi khác, chính là của nhạc công trứ danh Đường triều Lôi Tiêu...”

Ông ta còn chưa nói xong, nàng đã cắt lời: “Ta biết chuỗi đàn này là giá trị kém nhất rồi, cùng lắm chỉ giá trị có hai mươi lượng bạc mà thôi.”

Sắc mặt ông chủ cầm hành nhất thời trở nên rất khó coi.

“Nhưng mà,” Nàng bỗng nhiên khẽ mỉm cười, “Ta có cách bán chuỗi đàn này với giá hai trăm lượng. Ông có tin hay không?”

Lời vừa nói ra, không chỉ ông chủ cầm hành, ngay cả mấy người làm thuê cũng hít hơi khí lạnh, nhao nhao quay đầu nhìn nàng.

“Đừng nói đùa, cô nương, cô có biết hai trăm lượng bạc, có thể mua được cả một chuỗi đàn Minh Phụng đấy.”

“Nếu ông không tin, chúng ta có thể đánh cược.”

Ông chủ cầm hành cảm thấy hứng thú hỏi: “Đánh cược? Đánh cược như thế nào?”

“Nếu ta có thể có cách làm cho chuỗi đàn này được bán đi với giá như vậy, ông sẽ phải chia cho ta ba phần. Nếu ta không thể, ta bồi thường cho ông ba phần.”

Ông chủ cầm hành nửa tin nửa ngờ, nhưng cuối cùng cũng không thể vượt qua được dự hoặc, hơn nữa nghĩ kỹ lại, ông ta cũng không mất mát gì cả, liền gật đầu nói, “Được!”

Nàng vươn tay thử âm, âm sắc thường thương, loại này chỉ thích hợp cho kẻ mới học sử dụng. Chẳng qua cũng không sao, chỉ cần chuẩn âm không bị sai là được rồi.

Nàng ngồi xuống cạnh bàn, hơi trầm ngâm, khuấy động dây đàn bắt đầu gảy. Tiếng đàn liên miên thành khúc, âm sắc vốn quá đổi bình thường, dưới bàn tay nàng lại trở nên lộng lẫy phong tình. Người nghe nhất thời cảm thấy sững sốt.

Một khúc gảy xong, nàng lại chẳng hề ngừng nghỉ, cực kỳ thuần thực chuyển sang một khúc khác, tiếng đàn uyển chuyển, nhưng nước chảy Trường Giang, kéo dài không dứt, tiếng đàn truyền ra, hấp dẫn không ít người dừng chân lắng nghe.

Một khúc lại nối tiếp một khúc, nàng hãy liên tiếp năm khúc mới dừng tay, thu tay khẽ vuốt thân đàn, nói: “Thất huyền vi ích hữu, lưỡng nhĩ thị tri âm, tâm tình tức thanh đạm, kỳ văn vô cổ kim.”

“Hay cho một câu ‘Tâm tình tức thanh đạm, kỳ văn vô cổ kim’.” Theo tiếng tán thưởng, bỗng nhiên có một vị công tử mặc cẩm y thông thả bước vào trong sảnh, ông chủ cầm hành vừa nhìn thấy y, định mở miệng, vị công tử mặc cẩm y kia đã liếc mắt ra hiệu với ông ta, quay đầu lại nói với nàng: “Cô nương gảy được năm bản như vậy quả thực là ‘Lô hỏa thuần thanh, du xuân hoan khoái, lục thủy thanh nhiên, u cư cao viễn, tọa sêu bạc thương, thu tư thê lương, vô nhất bất tẩn đắc thần vận’.”

Nàng sắc mặt không đổi nói: “Là do đàn tốt, không phải công ta.”

Công tử mặc cảm y cười hỏi: “Ồ, không ngờ cô nương lại khen chuỗi đàn này như thế, nhưng không biết nó tốt ở chỗ nào?”

“Đàn này khiến lòng ta yên tĩnh, trừ đi tâm tình nóng nảy, chỉ còn lại vẻ bình thản đạm nhạt. Đương nhiên tốt.” Lời vừa nói ra, những người tụ tập nghe nàng đánh đàn ở phía trước nhất thời trở nên hiếu kỳ với chuỗi đàn vốn trông có vẻ tầm thường này.

Cảm y công tử cười càng sâu, “Như vậy theo như lời của cô nương, đàn này có hồn sao?”

“Cỏ cây đều có tâm, huống chi là đàn. Giấu sáng dường tối, không lên tiếng thì thôi, bỗng nhiên lên tiếng tức thì nổi bật.” Vẻ mặt nàng nghiêm túc đến không thể nghiêm túc hơn, đứng đắn đến không thể đứng đắn hơn nữa.

Người xung quanh nhất thời tranh nhau xô đẩy, mua cho được chuỗi đàn này, kẻ ra giá cao thì được, cuối cùng lại là vị công tử cảm y này dùng năm trăm lượng bạc để lấy được vật ấy.

Mọi người nhao nhao thất vọng thờ dài, không lâu sau liền giải tán. Ông chủ cầm hàng cười tiễn bọn họ ra ngoài, nhìn thấy n Tang tựa vào cạnh cửa im lặng bàng quan từ đầu đến cuối thì hơi sững sờ.

Bên kia vị công tử cảm y nói: “Phúc Bá, cất chuỗi đàn này đi.”

Ông chủ cầm hành vội vàng xoay người cất đàn, nàng lấp bắp kinh hãi, nghi ngờ nhìn họ: “Các người... người...”

Ông chủ cầm hàng cười nói: “Thật ra ta chỉ là quán gia của Thụy Nhã trai mà thôi, chủ nhân thật sự là vị này, công tử nhà chúng ta, Khúc Linh.”

Nàng không vui nhú mày, nhìn ông chủ cầm hàng lại nhìn Khúc Linh. Khúc Linh biết nàng lo lắng chuyện gì, liền mỉm cười nói: “Cô nương lo lắng tiền đặt cược sao? Yên tâm, tuy rằng ta là người mua chuỗi đàn này, nhưng tiền cược theo giao ước mà làm thôi.”

Ông chủ cầm hàng vội vàng đưa ra ngân phiếu một trăm năm mươi lượng, nàng lui lại không chịu nhận, sắc mặt trở nên tối tăm nói: “Thiếu chủ tự mình bỏ bạc mua đàn của chính mình, đây là trò đùa gì chứ?”

Khúc Linh lắc đầu, “Thứ ta mua không phải là đàn, mà là tiếng đàn của cô nương.”

Nàng ngạc nhiên, “Tiếng đàn?”

“Cầm nghệ của cô nương tuyệt diệu nhân gian, dùng năm trăm lượng vàng mua còn khó, huống chi chỉ vốn vẹn có năm trăm lượng bạc.” Không ngờ Khúc Linh này lại là người biết hàng, tiếng đàn của Tiền Nhị tiểu thư, vốn là tuyệt kỹ mà đám thiên kim quý tộc có cầu cũng chẳng được.

Khúc Linh cười cười, lại nói: “Hơn nữa đàn này cũng chỉ có mỗi cô nương mới có thể gây lên những âm thanh huyền diệu như vậy, nếu rơi vào tay phạm phu tục tử, thì sẽ thật thô tục. Thụy Nhã trai của ta không dám phạm vào tối kỵ này, cho nên nghĩ đi nghĩ lại, ta cũng chỉ có thể tự mình mua về. Mời cô nương đừng lấy làm phiền lòng.”

Người này thật biết tính toán, tính ra, vừa lấy lòng nàng, vừa duy trì danh dự của cảm hành, vừa nâng giá của Thụy Nhã Trai, một cục đá hạ ba con chim, không hổ là thương nhân.

Nghĩ đến đây, nàng cũng không chối từ nữa, nhận lấy ngân phiếu, xoay người rời đi, không ngờ Khúc Linh lại lên tiếng giữ lại: “Đợi đã.”

“Người đời ý?”

“Làm sao có thể? Chỉ là chưa được biết phương danh của cô nương...”

“Ta chỉ là đến để kiểm một trăm năm mươi lượng bạc này, sau này chưa chắc lại đến nữa, không cần để lại tên.”

Khúc Linh không nghĩ đến nàng lại lạnh lùng như vậy, nói trở mặt liền trở mặt, không nhận được ngân ra. Bên kia Tiền Tụ Ngọc đã đi đến trước mặt n Tang, yên lặng nhìn hán. n Tang không nói gì, xoay người đi ra khỏi cảm hành.

Nàng cũng đi theo. Hai người cứ như vậy kẻ trước người sau, ai cũng không lên tiếng, mặt trời dần xuống núi, trên phố người đi đường cũng càng ngày càng ít.

Không biết đã đi được bao lâu, n Tang bỗng nhiên dừng bước, quay đầu nhìn nàng chằm chằm, “Đáng giá sao?”

“Cái gì?” Không nghĩ đến hán sẽ bỗng nhiên nói chuyện, nàng không khỏi ngẩn ra, nhất thời không kịp phản ứng.

“Ta hỏi cô, đáng giá sao? Khi xưa ý tài khinh mạn quyền quý thiên hạ, bây giờ lại uất ức gây đàn nơi phố phường này, đáng giá sao?”

Nàng mấp máy môi, nhìn thẳng vào mắt hán đáp: “Ta đã nói, ta là người hữu dụng, ta không phải là một bao cò.”

Tầm mắt hai người giao nhau trong không trung, ai cũng muốn thuyết phục đối phương, nhưng đều biết chỉ là phí công. Thật lâu sau, n Tang thu hồi tầm mắt trước, thờ dài một hơi nói: “Đưa tay cho ta.”

Nàng phản ứng trong vô thức, rút tay đưa về phía sau.

n Tang lập lại một lần nữa: “Đưa tay cho ta.” Không đợi nàng đồng ý, đã tự ý kéo ta nàng ra, trên mười ngón tay, che kín vết thương do dây đàn gây ra, có chỗ đã bị rách da, thấm ra tơ máu.

Lúc này trên dây đàn chưa được bôi dầu, nàng vẫn cắn răng mà tiếp tục gảy. Mọi người đều không phát hiện, chỉ riêng mỗi hấn lưu ý, trong lòng nàng không khỏi nóng lên, hô hấp nhất thời càng nặng nề.

n Tang lấy từ trong lòng ra một cái bình nhỏ, mở nắp bình bôi thuốc cho nàng, miệng vết thương nhất thời trở nên lạnh buốt, trở nên dễ chịu hơn.

Trời chiều chiếu từ sau lưng chàng ra phía trước, phác họa bóng dáng anh tuấn gần như hoàn mỹ ấy, giấu trong âm u, không thể nhìn rõ mặt, nhưng nàng biết, hấn thật dịu dàng.

n Tang, dịu dàng.

Chàng để ý đến ta, chàng bận tâm đến ta, có đúng không?

Trong mắt nàng không tiếng động chảy xuôi một thứ tình cảm, n Tang bỗng nhiên cảm thấy buồn bực, hất tay nàng ra, nghẹn giọng nói: “Chuyện này đến đây là ngừng đi, đừng nào nữa.”

Người nàng chấn động, mở to hai mắt.

“Ta đưa cô trở về.” Hấn xoay người đi mấy bước, lại phát hiện nàng không đi theo, liền quay đầu nhìn, thấy nàng đứng tại chỗ, gió đêm thổi bay mái tóc và áo quần nàng, nàng mảnh mai như cánh hoa, sao có thể chống lại gió mưa bên ngoài, thế sự như sương? Giọng nói của hấn trở nên mềm nhũn lại, “Đi đi, ta đưa cô về nhà.”

Nàng hung hăng vung tay áo, lạnh lùng nói: “Ngươi lừa ta!”

Hấn nhìn nàng, không nói chuyện. Thế là nàng càng thêm tức giận, “Vì sao lừa ta? Ngươi muốn ta chứng minh mình có thể kiếm tiền, ta đã chứng minh cho ngươi thấy. Ta không phải kẻ vô dụng, ta không phải là một phiên toái, vì sao ngươi còn muốn đưa ta về nhà? Vì sao?”

Từ câu từng chữ mạnh mẽ vang lên.

Hấn rốt cục mở miệng, thân nhiên cười nói: “Xem ra Nhị tiểu thư thực không nhớ rõ ta là ai, nói dối đối với ta chỉ như cơm bữa, hơn nữa, thỉnh thoảng trêu chọc thiên hạ đệ nhất tài nữ một chút, cũng là một chuyện thú vị...”

Thân thể nàng run rẩy, giọng nói cũng trở nên run rẩy: “Là như thế... sao? Chỉ là trêu đùa... thôi sao?”

“Bằng không cô cho rằng là vì cái gì?”

Nàng cụp mắt. Cảm thấy lòng mình như lơ dang giữa dòng nước không nóng không lạnh, trôi nổi, lơ lửng, bất định như vậy, lại không chút thống khổ. Thật kỳ lạ, bị nụ cười châm chọc và lời nói lạnh lùng đó tổn thương như vậy, nàng lại không cảm thấy thống khổ. Nếu bị người khác biết, nhất định nàng sẽ bị gán cho một chữ ‘tiện’ đi?

“Thương tổn ta, chàng rất vui về sao?” Nàng nhẹ nhàng nói một câu, đôi mắt tầng tầng lớp lớp rung động trong lòng hấn, sắc mặt hấn nhất thời trắng bệch.

Nàng nhìn biểu tình thất lễ của hấn, giọng nói càng bình tĩnh: “Chàng tổn thương ta như vậy, chàng không đau sao? Nói cho ta nghe, chàng không đau sao?”

“Cô...” Hấn nói một chữ, rốt cục cũng không thể đáp thêm được gì nữa.

“Chẳng lẽ đến bây giờ chàng còn chưa rõ? Ta không như những nữ tử khác, bị chàng kích một kích, hoặc là mắng một trận liền ôm mặt chạy đi, cách này không hữu dụng với ta. n Tang, chàng làm như vậy không phải thương tổn ta, mà là chính chàng, là chính chàng đó, chàng đang thương tổn chính mình...”

“Đủ!” Hấn quát lên một tiếng, lại không hữu dụng.

Nàng cứ tiếp tục nói: “Ta có hai tỷ muội, tỷ tỷ xinh đẹp muội muội hoạt bát, chỉ riêng ra, từ nhỏ đến lớn tính cách hướng nội, không thích nói chuyện, bởi vậy mới không được mọi người yêu thích. Ta không giống tỷ tỷ, bà nội nói gì cũng phải nhẫn nhịn chịu đựng nghe theo, cũng không giống muội muội sáng sủa hoạt bát có thể làm vui bà nội, cho nên đến nay, trong ba tỷ muội, chỉ có ta cũng chỉ như là không khí. Mãi cho đến năm mười lăm tuổi, Thái phó của Thái tử đương triều - Mạnh đại nhân trong lúc vô tình đọc được bài thơ của ta, mới kinh ngạc tán thán, hỏi thăm ra tác giả, ta mới được mọi người chú ý. Từ nay về sau trong hai năm, có thể nói là nở mày nở mặt, được tặng bốc làm thiên hạ đệ nhất tài nữ, nhưng mà người chân chính hiểu biết ta, lại có mấy người? Ta nói điều này không phải để lấy được đồng tình của chàng, mà là muốn cho chàng thấy – n Tang, chúng ta giống nhau, chúng ta là người giống nhau!”

n Tang nắm chặt bờ vai nàng, nàng không giãy dụa, chỉ lẳng lặng nhìn hấn, chỉ nhìn hấn như thế, nhìn đến trong lòng hấn. Người đi đường xung quanh, hai bên đường trở nên mờ ảo hư vô trong tầm mắt nàng, chỉ có hấn, chỉ có hấn với trần ngập bí mật giấu dưới dung nhan kiên nghị, chỉ có hấn với tình cảm mềm mại giấu dưới biểu tình băng lãnh.

Nàng nghĩ, n Tang, chàng hiểu ta, chàng là người hiểu ta, đúng không?

Chợt tiếng xé gió truyền đến từ phía sau, n Tang bỗng nhún người, ôm lấy nàng lần về bên phải, chỉ có mấy người trên đường kinh hô tán ra bốn phía, đầu phó, một đội thiết kỵ vội vàng phi đến. Một người dẫn đầu giữ trường cung, cao giọng hô: “n Tang, ngươi chạy không thoát, mau thúc thủ chịu trời đi!”

Trong mảnh hỗn loạn, nàng nhìn thấy mắt hấn, biểu lộ bên trong không phải kinh hoàng mà là cô tịch, một loại cô tịch sắp bị thiêu đốt nhưng đột nhiên bị dội cho gáo nước lạnh.

Nàng nghe thấy hấn dùng giọng nói ám ách nói: “Bây giờ nàng đã biết chưa? Chúng ta... không giống nhau.”

Thân thể nàng chợt nhẹ, người đã đứng vững trên mặt đất, n Tang buông tay ra, xoay người đối mặt với kẻ vừa đột kích, cười lạnh nói: “Đường đường Việt tử gia của Lục Phiến môn, nhưng lại làm mấy chuyện đâm thọt sau lưng người thế này.”

Thiết kỵ dẫn đầu liếc hấn một cái, tầm mắt rơi xuống người nàng, nàng cắn môi giật mình đứng trong trận, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

n Tang đột nhiên phi thân lên, vọt lên mái hiên, cười nói: “Người ta nói Việt tử gia dẫn dắt thiết kỵ của Lục Phiến môn nổi danh là Quý kiến sào, chỉ cần các ngươi quyết định bắt một người, người ấy liền có chấp cánh cũng trốn không thoát. Như vậy, ta cũng muốn thử xem, tới đi!”

Theo con chữ cuối cùng, cả người hấn liền giống như biến mất, không thấy bóng dáng đâu cả.

“Đuổi theo!” Mặc kệ nàng, nhóm thiết kỵ lập tức thúc ngựa đuổi theo. Pháo đài mờ mịt, dân chúng đều chạy đường mình, chỉ chừa lại mỗi một mình nàng. Chút ánh sáng cuối cùng của hoàng hôn rốt cục cũng biến mất không chút chần chờ, màn đêm giáng lâm.

Tầm mắt nàng vẫn dừng lại ở mái hiên trống trơn, trong đầu hồi tưởng lại những lời hấn nói với nàng khi nãy –

Chúng ta, không giống nhau.

Chúng ta là người không giống nhau. Tội thiếu, ngươi không bị nguy hiểm đến tính mạng, cũng không có kẻ mọi cách tính toán mơ tưởng tính mạng ngươi, ngươi không cần phải trốn đông núp tây như chó chết, chúng ta không giống nhau.

Đây chính là những lời mà hấn muốn nói, mà nàng đã hoàn toàn rõ ràng.

Đột nhiên, nàng lệ rơi đầy mặt.

Nước mắt vốn kìm nén rất lâu vỡ ra như hồng thủy, nhân lúc này mà đổ trào, muốn thu lại cũng không thu được.

Gió đêm lạnh lạnh, một mình nàng đứng trên phố tiêu điều lạnh lẽo mà rét buốt, khóc không thành tiếng.

Trên giường, Công tử hơi mở mắt, tỉnh lại.

Trước giường lập tức có một đám người xúm lại, người nôn nóng nhất là Cố Vũ Thành, “Sao rồi sao rồi? Ngươi cảm thấy đỡ hơn chưa?”

Đầu đã đỡ đau hơn rất nhiều, chỉ là vẫn còn choáng váng như trước, công tử nửa ngồi dậy, thấp giọng nói, “Ta lại ngất xỉu...”

“Rốt cục là xảy ra chuyện gì vậy?”

Công tử nhớ lại một màn nọ, chỉ cảm thấy quái dị đến không thể thành lời. Vì sao lại có ký ức như vậy? Giống như có ai đó bỏ một đao vào đầu chàng, sau đó đem chúng nhét vào, đau đến không thể chịu được.

Liễu Diệp thấy sắc mặt chàng khác thường, liền hỏi: “Công tử, có cần mời tiên sinh đến không?”

Cố Vũ Thành kỳ quái hỏi: “Vì sao phải mời Hiên Viên lão nhân đến?”

Thanh Nghiên Đài Hiên Viên lão nhân, ân sư của công tử, là tiền bối đức cao vọng trọng nhất thiên hạ, có đại sự gì mà cần phải kinh động đến ông ta?

Quả nhiên, Công tử vội vàng lắc đầu nói: “Không cần. Chẳng qua --” Chàng vươn tay tới chân mình, không có, lại không có, chẳng lẽ loại cảm giác lúc đó chỉ là ảo giác thôi sao? Vốn định tìm đại phu đến xem thử, nhưng đã không còn cảm giác, vẫn không nên nói thì hơn, miễn cho mọi người lại lo lắng.

Công tử cười khổ nói: “Thôi, không sao, các ngươi không cần khẩn trương thế.”

Một thị tỳ lấp ló đầu sau màn gấm, Công tử thấy nàng, liền hỏi: “Có chuyện gì?”

Thị tỳ áp ứng ngập ngừng nói: “Cái kia... thiếu trang chủ, hình như Mộc tiên sinh nàng sắp không được...”

Ánh mắt Công tử khẽ run, bên kia Cố Vũ Thành đã giậm chân nói: “Cái gì mà kêu không được chứ? Ngươi đừng có rửa nàng! Thật là, nàng ta đừng có

chết ở đây mới tốt...” Vừa nói vừa vội vàng đi.

Công tử nhìn theo bóng lưng của hắn, Liễu Diệp sát ngôn quan sắc nói: “Có muốn đi qua nhìn xem không?”

Công tử ngạc nhiên, “Ta biểu biện rõ ràng như vậy sao?”

Liễu Diệp chỉ nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Công tử trầm mặc. Từ khi Mộc tiên sinh cầm tay chàng hỏi chàng có yêu nàng hay không thì nàng liền trở thành khúc mắc trong lòng chàng, không chạm nó tồn tại chân thật như vậy; đụng vào một cái, lại cảm thấy tâm hoảng ý loạn.

“Người tin tưởng sao? Liễu Diệp.” Công tử lẩm bẩm, “Không biết vì sao, vừa gặp phải nàng, ta liền trở nên không giống ta. Trong thân thể ta giống như có một linh hồn khác, muốn gấp gấp thoát ra ngoài để nói chuyện với nàng. .Ta không thích loại cảm giác này.”

“Công tử tâm loạn.”

“Phải không?” Chàng nhẹ khép hờ mắt, chăm chú nhìn vào tay mình, trắng nõn như ngọc, mềm mại xinh đẹp như nữ tử, nhưng trên ngón cái và ngón trỏ lại có một lớp kén hơi mỏng, rõ ràng đó là vết tích lưu lại do quanh năm luyện tập đao kiếm, nhưng, chàng lại không biết võ công, “Liễu Diệp, nếu như – ta nói là nếu như, ta không phải ta, vậy ta chính là ai?”

“Vì sao Công tử lại nghĩ như vậy?”

Đúng vậy, sao chàng lại nghĩ như vậy chứ? Chàng chính là chàng, Thủy Vô Ngân, là đệ tử duy nhất của Hiên Viên lão nhân, là thiếu chủ Thanh Nghiên đài, là Vô Song Công tử của giang hồ. Nếu chàng không phải là chàng, chàng còn có thể là ai?

Nhưng mà, vì sao lời nàng nói cứ một lần lại một lần vang lên bên tai chàng? Chữ chữ rõ ràng --

“Thân là người nói nghiệp của Thanh Nghiên đài, một trong ba thánh địa lớn của võ lâm, người đời ngưỡng mộ tôn xưng Công tử, vừa có người yêu như hoa như ngọc, lại vừa có gia thế hiển hách, chàng sẽ yêu ta sao? Sẽ yêu ta sao? Sẽ yêu ta sao?”

Chàng đột nhiên cả kinh, nhanh chóng nhắm mắt, cảm động mà trước đây Cổ Minh Yên mang cho chàng đang chống đối với câu nói này, tạo thành sức rung động mãnh liệt, nhưng mà, trong đầu óc hiện lên không phải câu nói “Nếu chàng không chịu đối tốt với mình, như vậy, để ta đối tốt với chàng đi” của Cổ Minh Yên, mà là một âm thanh khác, một câu nói khác –

“Nếu chàng không chịu yêu mình, như vậy hãy để ta yêu chàng, có ta yêu chàng, trên đời này có ta yêu chàng!”

Là ai, là ai? Người nói những lời này là ai? Vì sao chàng lại có ký ức về câu nói này?

Rốt cục tại sao lại xảy ra tất cả những chuyện này?

Còn có Mộc tiên sinh, còn có Tiền Tụ Ngọc, ai là ai?

Nhất thời hơi thở trở nên rối loạn, nóng nảy không yên. Thì ra, bất hạnh giống như lời Liễu Diệp đã nói –

Lòng của chàng, loạn.

Bạn đang đọc truyện *Mộc Ngọc Thành Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Màn mông được vén lên, khi Cổ Vũ Thành vội vàng chạy tới, thị tỷ đang chăm sóc cho Tiền Tụ Ngọc lập tức đứng dậy nhường chỗ. Khi hắn nhìn thấy sắc mặt của Tiền Tụ Ngọc, liền giật mình, “Nàng sao thế?”

“Bầm thiếu trang chủ, nàng vẫn khóc mãi. Nô tỳ đã lau mặt cho nàng, nhưng nước mắt vẫn không ngừng chảy ra.”

Tiền Tụ Ngọc vẫn hôn mê bất tỉnh, trên mặt toàn là nước mắt, gối dưới đầu đã ướt một mảng lớn. Cổ Vũ Thành đến gần nàng, nhìn thấy hàng mi nàng ướt đầm dính vào nhau, vốn trông thật chặt vật, nhưng không biết vì sao, vẫn cảm thấy rất đẹp.

Vẻ đẹp của nàng là do ngũ quan tinh tế lại không chút gò bó, là do khí chất đặc biệt được cấu trúc từ văn thái phóng khoáng, là do vẻ tao nhã được ngưng kết luyện rèn từ những trải nghiệm tang thương. Muội muội so với nàng, lại trở nên vô cùng tục khí. Khó trách Công tử sẽ dao động, ngay cả hắn

cũng...

Cố Vũ Thành đột nhiên đứng dậy, có chút bị chính mình dọa - không phải chứ? Chẳng lẽ hắn đối với nàng...

Lại nhìn Tiền Tụ Ngọc, càng nhìn càng cảm thấy gương mặt nàng, gò má nàng, mái tóc nàng, toàn thân nàng từ trên xuống dưới không có chỗ nào không đẹp, xong rồi xong rồi, lòng hắn nghĩ, kiểu này xong đời rồi. Khó trách khi mới gặp nữ nhân này liền cảm thấy toàn thân nàng đều toát lên điềm bất thường, hóa ra là một đại họa thủy!

Đang lúc hắn nghĩ ngợi lung tung, Tiền Tụ Ngọc bỗng nhiên phát ra một tiếng rên rỉ thê lương, cả người kịch liệt run rẩy. Cố Vũ Thành thấy sắc mặt nàng trắng bệch, liền liên thanh nói: “Nhanh, nhanh! Nhanh đi mời Thụ đại phu, các người là người chết à, chôn chôn ở đây làm gì?”

Tiền Tụ Ngọc vươn tay ra, có lẽ là đang mơ tóm lấy một thứ gì đó, hắn không chút suy nghĩ, liền đưa tay mình ra cho nàng, an ủi: “Đừng sợ, người không sao, người sẽ không có chuyện gì.”

“n Tang... n Tang...” Hắn nghe thấy nàng gọi cái tên này trong mơ màng, liền nhú mày lại, trong lòng rất không vui vẻ. Lúc nào rồi, trong lòng nàng vẫn còn nhớ nhung đến người kia.

“Cứu ta! n Tang chàng ở đâu? Cứu ta!” Đột nhiên, nàng siết chặt tay hắn, chặt đến nỗi móng tay cũng cắm vào trong da thịt hắn. Cố Vũ Thành bị đau, liền tục rứt tay lại.

“Thụ đại phu đâu? Còn chưa đến sao?”

Trong đầu nàng ‘bùm’ một tiếng, thân thể ý thức được nguy hiểm, theo bản năng bắt đầu co quắp lại.

Trời đã vào đêm, bốn phía trong ngõ nhỏ một khoảng yên tĩnh, duy chỉ có gã ăn mày trước mặt cười thô tục đi về phía nàng. Phản ứng đầu tiên của nàng chính là xoay người bỏ chạy, nhưng chạy chưa được mấy bước, eo đã bị gã bóp chặt, sau đó một bàn tay dơ bẩn che lấy miệng nàng, thô lỗ kéo nàng vào sâu trong con ngõ.

Cứu mạng! Cứu mạng!

Không thể lên tiếng, nàng chỉ có thể liều mạng giãy dụa, kết quả của sự phản kháng chính là mấy bạt tai hung tợn, eo bị đá một cú, nhất thời nàng đau đến ngã xuống đất không dậy được. Đầu gối nếm được vị ngai ngái, máu tươi tràn ra khoe môi, chảy xuôi xuống dưới cổ.

Gã đó bóp lấy cằm nàng, nhét một miếng vải rách nát vào miệng nàng, không cho nàng cơ hội cắn lưỡi tự sát.

Ý thức được gã muốn làm cái gì, cả người nàng đều run rẩy.

Gã ăn mày cười dâm ô, lộ bỏ y phục nàng... Hình ảnh sau đó hỗn độn không chịu nổi, trừ bỏ đau, còn có tuyệt vọng, một loại vỡ vụn tựa như trời long đất lở, vạn vật đều tiêu thất.

Cứu ta, n Tang, chàng ở nơi nào? Mau cứu ta, mau cứu ta!

Nam nhân trên người phát ra tiếng rên rỉ hung phấn, cười dâm đang nói: “Biết được mùi vị tiêu hồn rồi chứ? Thế này mới ngoan, nếu người hầu hạ ta tốt, có lẽ ta sẽ không nhớ mà giết người...”

Tay nàng lần mò bốn phía, rốt cục đụng tới viên gạch ở góc tường, liền lạng lẽ cầm vào tay.

Tiếng gió thổi yếu ớt, trong cái ngõ nhỏ này chẳng những không có bóng người, ngay cả ánh đèn cũng không có. Chỉ có một vầng trăng lạnh lẽo cong cong trên bầu trời, thờ ơ hờ hững nhìn nàng.

Lạnh lẽo, thật lạnh lẽo, trước giờ đều là như vậy, chưa bao giờ có người nào thương tiếc nàng, hôm nay lại gặp phải hạng không phải người vũ nhục, nàng làm sai cái gì? Rốt cục là nàng đã làm gì sai?

Gã ăn mày ngửa đầu lớn tiếng rên rỉ, ngay tại thời khắc gã cực lạc nhất, nàng nắm viên gạch nên nện một cú lên đầu gã. Gã ăn mày trăm triệu cũng không ngờ được nàng sẽ phản kháng vào lúc này, lần này nàng dồn hết sức lực từ thuở sinh ra, trước mắt gã tối om, chết ngất.

Nàng đẩy gã ra, kéo bỏ miếng vải trong miệng ra, trên tay vẫn không ngừng, bắt chập bản thân áo quần nát vụn thân thể lỏa lồ, sau đó tiếp tục dùng gạch hung hăng nện xuống gã, cú này đến cú khác, máu tươi và gạch vụn bắn lên mặt, trong điên cuồng mang theo hung dữ, đầu óc nàng trống rỗng, nhưng vẫn đỏ hồng mặt không ngừng động tác này lại, mãi cho đến khi có người vội vã lao đến ôm chặt nàng.

Nàng theo bản năng giãy dụa, người ấy ôm chặt lấy nàng nói: “Là ta, Tụ Ngọc, là ta!”

Giọng nói quen thuộc khiến nàng ngừng lại, bàn tay buông lỏng, viên gạch bị nện chỉ còn thừa lại một nửa rơi ‘bộp’ xuống mặt đất.

Thanh âm của người đến khàn khàn thống khổ đến cực độ: “Tụ Ngọc... Tụ Ngọc...”

Giọng nói hần tại trong không gian yên tĩnh như vậy, nghe thật hư vô mờ ảo, giống như không phải chân thật.

Ánh trắng trắng xóa, chiếu lên gương mặt hần trông rỗng, thật lâu sau, ngũ quan mới chậm rãi hiển hiện ra – hai hàng chân mày xéch, đôi mắt sắc bén, khóe môi phóng khoáng, sắc sảo bén nhọn.

n Tang, là n Tang, là chàng.

Nhưng, cũng không phải là dáng hình trong ký ức.

Hần sắc mặt tối tăm, làn môi run rẩy, hai cánh tay ôm nàng cũng hơi phát run, có vẻ rất sợ hãi, cũng rất thống khổ, ngược lại còn kích động hơn cả người bị hại nàng đây.

Thật kỳ lạ, vừa rồi nàng vẫn cầu xin ông trời cho hần xuất hiện, nhưng khi hần vội vã lao đến, thì ngược lại nàng cả người đều chết lặng, chỉ ngẩn ngơ nhìn hần, biểu tình dờ dẩn.

Cánh tay hần căng chặt, khàn khàn giọng nói: “Tuyệt Ngọc, nói chuyện! Xin nàng...”

Từ khi quen hần đến nay, đây là lần đầu tiên hần ăn nói khép nép với nàng như vậy... Nàng nhếch môi lên, bỗng nhiên cười hỏi: “Ngươi đang sợ hãi?”

n Tang cả người chấn động, biểu tình trên mặt lại càng thêm sợ hãi.

“Ngươi sợ cái gì? Ngươi sợ ta sẽ đi tìm cái chết sao?” Nàng nhìn máu tươi đầm đìa dưới chân mình, nụ cười càng quỷ dị, “Đúng nha, thất trình, nếu không phải bị người ta bắt bỏ vào lồng heo thả trôi sông, thì cũng chỉ có đường chết. Có phải ngươi cảm thấy ta nên như thế không?”

“Tuyệt Ngọc --” Giọng của hần giống như một con dã thú bị thương đang rên rỉ, nghe vào trong tai, lại có thể tiêu giảm đau đớn của nàng một cách lạ kỳ. Thì ra khi ngươi thống khổ, thì cách duy nhất để giảm bớt thống khổ chính là làm cho một người khác càng thống khổ hơn cả ngươi.

Thế là nàng lại nói: “Ngươi yên tâm, ta sẽ không tìm đến cái chết đâu. Trình tiết tính cái gì? Đầu có quan trọng bằng tính mạng chứ. Khi rời khỏi Tiên gia bà nội đã nói ta nhất định sẽ hồi hận, ta cứ không! Cá ta nướng cháy, ta ăn hết; đường ta lựa chọn, ta cứ đi; ta đề cao mình một cách mù quáng, cho rằng kẻ lọt vào mắt xanh mình sẽ cảm thấy thụ sủng nhược kinh, cho nên mới xứng đáng bị người vứt bỏ; khuya như thế còn đứng đây chờ người, ngốc nghếch đến không thuốc nào cứu được, cho nên gặp phải gã ăn mày này là báo ứng của ta... Nhưng mà, tất cả đều dừng hòng nghĩ ta sẽ hồi hận, ta sẽ không hồi hận! Ta Tiên Tuyệt Ngọc tuyệt đối sẽ không hồi hận! Ha! Ha ha...” Nói xong nàng điên cuồng cười ha hả.

Trong mắt n Tang dần dần phiếm ánh nước mắt.

Nàng không ngừng cười dưới ánh nhìn chăm chú bi thương của hần, ngơ ngác nhìn hần hồi lâu, bỗng nhiên lắc đầu, thấp giọng nói: “Không... ta không thể...”

Nàng giơ tay lên, xoa mặt n Tang, thê lương vô hạn: “Sao ta có thể thương tổn chàng được? Sao ta có thể lấy tổn thương của bản thân để thương tổn chàng được? Vì sao chàng lại đến đây? Chàng đã đi vì sao còn muốn trở về? Ta không muốn chàng nhìn thấy ta như vậy, ta không muốn chàng nhìn...”

Rốt cuộc nước mắt n Tang cũng rơi xuống, nhỏ lên gương mặt nàng, nước mắt hai người hòa lẫn vào nhau, ai thống khổ hơn ai đây? Ai bị giày vò hơn ai đây? Một mối nghiệt duyên, đến tột cùng là ai sai lầm, mới đi đến nông nổi như vậy?

Hần cởi áo ngoài ra, bọc lấy thân thể đầy vết thương của nàng, ôm nàng ra khỏi con ngõ sâu.

Tiếng gió vào thét, đất trời lạnh lẽo, chỉ có mỗi thân thể hần là ấm áp, loại ấm áp mà cho đến nay nàng vẫn khát khao. Thiên hoang địa lão[26] cũng không sánh bằng được với lúc này, nàng cứ nghĩ, cũng không gì hơn được lúc này...

[26]: vĩnh viễn sánh cùng trời đất.

“n Tang...” Nàng thấp giọng gọi.

“Ta đây.” Hần hồi đáp, “Ta ở chỗ này.”

“Đừng bỏ ta lại nữa có được không?”

Hần trầm mặc, một lát sau mới nói, “Trừ phi ta chết, nếu không ta tuyệt đối sẽ không lại rời khỏi nàng.”

Nàng hỏi, hần đáp, cẩn thận như vậy, dè dặt như vậy.

Thế là nàng bắt đầu khóc, tựa đầu vào trên vai hần khóc, lẩm bẩm: “Ta không còn đường lui, ta chỉ còn lại có chàng, n Tang, ta không phải kẻ vô dụng...”

“Nàng không vô dụng.” Hần gục đầu xuống, hôn lên trán nàng, chân thành mà bi thương.

Nàng khàn khàn hỏi: “Vì sao ông trời lại đối xử với chúng ta như vậy? Vì sao lại muốn chúng ta khổ như vậy?”

n Tang từng chữ từng chữ hồi đáp: “Bởi vì ông ta muốn chúng ta càng yêu nhau hơn.”

Yêu nhau... đúng vậy, gặp nhiều khó khăn vậy chỉ khiến bọn họ càng thêm yêu nhau, ban đầu hấn đối kháng giãy dụa, nhưng gặp nàng như vậy lại sụp đổ. Lấy bì kịch làm cái giá, đổi lấy sự yêu thương trân trọng lẫn nhau giữa bọn họ... Chỉ có như vậy, chỉ có như vậy hấn mới không bài xích nàng, cự tuyệt nàng...

Nàng vui đầu vào lòng hấn, lại không nói chuyện.

Con ngõ thật sâu cuối cùng cũng thấy lối ra, n Tang bỗng nhiên dừng lại.

Nàng nghiêng đầu, nhìn thấy bên ngoài một vòng cung tiền đang lên dây chờ bắn, mà phía sau cung thủ, là bộ khoái Lục Phiến môn âm hồn không tan. Việt tứ gia ngồi trên lưng ngựa, lạnh lẽo rét buốt nói: “n Tang, lần này ngươi đừng nghĩ đến việc chạy trốn nữa!”

n Tang giận tái mặt. “Đừng nên bức ta.”

“Bức ngươi?” Việt tứ gia kiêu ngạo cười ha hả, “Đại ca thủ lĩnh của Hoàng Kim Nhân, người giảng hồ đồn ngươi là một trong ba người có võ công cao nhất thiên hạ, theo ta thấy cũng chẳng có gì hơn người, ta cũng muốn nhìn xem ngươi có bản lĩnh gì, mà dám đối đầu với triều đình!” Nói xong làm một động tác tay, cung thủ lập tức kéo cung, đưa mũi tên nhất tề nhắm vào hai người.

n Tang cúi đầu xuống, dịu dàng nhìn nàng nói: “Nhắm mắt lại.”

Nàng do dự một chút, rồi nghe lời nhắm mắt lại. Cơ hồ là khi nàng vừa nhắm mắt, bên kia tiếng gió liền rít lên, đất trời quay cuồng không biết người ở chỗ nào, chỉ có thể nghe thấy tiếng thét thê lương chói tai, tâm thanh hỗn loạn, tiếng ngựa hí... tụ tập với nhau.

Không lâu sau, tất cả khôi phục lại yên tĩnh, nàng lên lút mở mắt, nhìn thấy một giọt máu tươi trượt xuống theo mũi kiếm sáng loáng, thanh kiếm như dòng nước trong, không giữ lại vết máu nào.

Lại nhìn ra, bốn phía ngồn ngang nằm đầy thi thể, phó dài gió lạnh nhất thời trở thành địa ngục trần gian, nhiều thêm biết bao nhiêu vong hồn?

Cảm nhận được người trong lòng co người lại, n Tang cúi đầu, “Có sợ không?”

Nàng lắc đầu.

“Ta không thể để cho bọn chúng có cơ hội chạy trốn được, bọn chúng đã thấy được bộ dáng của ta, nếu để chúng chạy, sau này chúng ta sẽ không được an bình. Nếu như là trước kia, ta sẽ coi loại truy đuổi này là một trò chơi để tiêu khiển, nhưng bây giờ...” Hấn nhìn nàng, dịu dàng nói, “Ta không thể mạo hiểm”

Mắt nàng lóe sáng, trong lòng lại giãy dụa không thôi, “Thật ra... thật ra chàng không cần phải như thế...”

n Tang chăm chú nhìn nàng, chậm rãi nói: “Ta không muốn nàng lại chịu khổ, Tục Ngọc, không phải chịu khổ nữa.”

Kim lòng không đậu, nàng lại bắt roi nước mắt, “Vì ta mà buông tha cho, đáng giá sao?”

Hấn sửa lại lời nàng: “Không phải nàng, là nàng và ta, chúng ta.”

Thiên ngôn vạn ngữ đều không bằng được câu nói này, tất cả uất ức thống khổ, tất cả tuyệt vọng chỉ vì một câu nói này của hấn mà tan thành mây khói. Hạnh phúc cứ như vậy giáng lâm trước mặt nàng, nàng ôm chặt lấy hấn, lặp lại: “Là, chúng ta, ta và chàng, chúng ta.”

Cứ như vậy, nàng trở thành thê tử của hấn, ẩn cư trên Mị Sơn.

“Tang[27] là gỗ, vậy chàng gọi là Mộc tiên sinh đi.” Nàng cười dài đem một cái mặt nạ bằng gỗ đeo lên cho hấn, nói, “Mà ta, chính là Ngọc phu nhân. Mộc tiên sinh và Ngọc phu nhân, chúng ta vĩnh viễn không rời xa nhau, có được không?”

[27]: Tang nghĩa là cây dâu (tằm), cây này thân gỗ nên TN mới gọi T là Mộc tiên sinh.

Mộc tiên sinh cùng Ngọc phu nhân, chúng ta vĩnh viễn không chia cách nhau.

n Tang, chúng ta đã nói vĩnh viễn không rời không bỏ, nói vĩnh viễn không chia lìa, vì sao lại trở thành như hiện tại? Chàng nói sở dĩ ông trời cho chúng ta gặp khó khăn, cho chúng ta nhiều khổ đau như vậy, là vì để chúng ta càng thêm yêu nhau. Nhưng, dù yêu nhau như thế nào, lại cứ phải trải qua tàn phá đầy dọa không ngớt!

Thần yêu thương nhân thế, nhưng vì sao thần lại không yêu thương chúng ta? Tranh đấu với trời, cứ không chịu thua thì như thế nào? Nhưng cuối cùng lại vẫn tranh không nổi với ông ta...

Ông trời, ta tranh không nổi với ông!

Ta nhận thua...

Thụ đại phu bắt mạch cho Tiền Tụy Ngọc xong, nhú mày không nói, nhìn dáng vẻ của ông ta, có lẽ không phải đùa, Cố Vũ Thành đã không còn ôm hy vọng gì đối với y thuật của ông ta nữa. Ai ngờ lần này ông ta trầm tư một hồi xong, thế nhưng nói: “Có!”

Diệp Mộ Phong nhướn mày hỏi: “Sao vậy?”

“Nếu thần y Tiết Thắng còn tại thế, nhất định có thể cứu được vị cô nương này...” Thụ đại phu còn chưa nói xong, Cố Vũ Thành đã tròn trắng mắt, đây chẳng phải là nói thừa hay sao? Còn chờ ông ta nói nữa?

“Tuy Tiết thần y đã tiên thế, nhưng hần còn có một vị sư thúc, nghe nói y thuật cũng không dưới hần, chẳng qua vị sư thúc ấy không lấy việc chữa bệnh cứu người để mưu sinh, cho nên cũng không có mấy người biết ông ta.”

Diệp Mộ Phong cả kinh nói: “Ý ông chính là tiền đạo chủ của Thất Mê Đảo, u Phi?”

“Đúng vậy.”

Cố Vũ Thành nhú mày nói: “Người này rồng thần thấy đầu không thấy đuôi, hành tung của ông ta luôn là một câu đố, ai có thể tìm được chứ?”

Diệp Mộ Phong nở một nụ cười thần nhiên: “Người khác có thể tìm không được, nhưng có một người, nhất định có thể biết được vị trí của ông ta.”

“Ai?”

“Tiền Bảo Nhi.”

Cố Vũ Thành hiếu kỳ hỏi: “Người người nói chính là Tiền Tam tiểu thư Tiền Bảo Nhi, người đã được gả cho thiên hạ đệ nhất phá gia Già Lạc lang quân đó sao?”

“Chính là nàng, nàng chẳng những là muội muội của Tiền Tụy Ngọc, lại còn là tiểu đệ tử đóng cửa[28] của u tiên bối, cũng là một nhân vật nổi danh.”

[28] Đệ tử cuối cùng.

“Vậy, làm sao để tìm được nàng ta đây?”

Diệp Mộ Phong nói: “Chuyện này cũng không khó, ta sẽ phái người đưa tin cho bọn họ, chẳng qua chỉ sợ...” Nói xong liền nhìn thoáng qua Tiền Tụy Ngọc đang nằm ở trên giường.

Lúc này Cố Vũ Thành mới quay đầu bảo: “Thụ đại phu, ông thành thật nói cho ta biết, nàng còn có thể sống được bao lâu nữa?”

Thụ đại phu khó xử đáp: “Việc này... tình huống hiện tại của nàng rất nguy hiểm, vết thương cũ tái phát, khí huyết công tâm, lại cộng thêm tâm trạng không ổn định, trái tim có thể ngừng đập bất cứ lúc nào.”

“Như vậy việc này không nên chậm trễ, ta viết lá thư, hy vọng nó có thể kịp đến chỗ u tiên bối.” Diệp Mộ Phong nói xong vội vàng đi tới cạnh bàn bắt đầu viết thư. Mà mảnh vải bị nhắc lên, lúc này Cố Minh Yên bước vào.

Cố Vũ Thành vội vàng đi tới nghênh đón: “Muội muội, sao muội lại đến đây?”

“Muội nghe nói chính là vị cô nương này đã chữa khỏi bệnh cho muội, cho nên mới đến thăm.” Cố Minh Yên đánh giá Tiền Tụy Ngọc một phen, thăm hỏi, “Nghe nói nàng chính là Tiền Nhị tiểu thư, người có danh xưng đệ nhất tài nữ năm đó?”

“Đúng vậy, không ngờ phải không, nàng lại thay đổi thành như bây giờ.”

Cố Minh Yên nhướn mày, lo lắng nói: “Muội nghe nói ngày xưa Tiền Nhị tiểu thư vì một gã thư sinh tên n Tang mà bỏ trốn khỏi nhà, bị Tiền lão phu nhân xóa tên khỏi Tổ phả đúng không?”

Diệp Mộ Phong nghe thấy hương vị khác thường trong lời nói của nàng ta, không khỏi ngẩng đầu lên. Cố Vũ Thành không hề hay biết, gật đầu đáp: “Đúng là có chuyện như vậy, nghe nói năm đó chuyện này náo động cả kinh đô.”

“Nàng đã thích n Tang, vì sao lại còn dây dưa không rõ với cả Công tử?”

Lời vừa nói ra, Cố Vũ Thành lập tức hỏi: “Ai nói với muội chuyện này? Là thị tỳ nào đã lăm mồm lăm miệng với muội vậy?” Thật là, một màn xảy ra trong đại sảnh ngày ấy, hần đã dặn mấy hạ nhân giữ mồm giữ miệng rồi, sao chuyện này vẫn cứ truyền vào tai muội muội vậy chứ?

Cố Minh Yên bỗng nhiên duyên dáng cười, “Đại ca, huynh gấp gì chứ? Muội chỉ thuận miệng nói thôi. Huynh khẩn trương làm chi, như vậy thật không giống huynh chút nào.”

Cố Vũ Thành ngẩn ngơ, cảm giác khác thường lúc trước lại dâng lên – đúng vậy, phải ứng vừa rồi của hần thay vì nói là khẩn trương vì muội muội, không bằng nói là khẩn trương cho Mộc tiên sinh kia đi. Gặp quý, chẳng lẽ hần động tâm với nàng thật sao?

Cố Minh Yên vuốt tóc nói: “Được rồi, muội phải đi thăm Công tử đây, nghe nói chàng ấy cũng bị bệnh. Nơi này liền giao cho đại ca chăm sóc đi, nếu cô nương ấy tỉnh, thì kêu thị tỳ đến thông báo một tiếng, để muội đến cảm ơn ân cứu mạng của nàng.”

“Ừ.” Cố Vũ Thành vẫn còn đắm chìm trong rung động, ngược lại Diệp Mộ Phong mang chút kinh ngạc nhìn theo bóng dáng Cố Minh Yên đang rời đi, trong lòng thầm nghĩ: “Lúc trước Công tử cùng vị tiểu thư này đính hôn, trên giang hồ dậy lên không ít lời chất vấn. Cố Minh Yên kiêu căng tùy hứng, tuy đẹp nhưng lại mang cho người ta cảm giác nàng không xứng với Công tử, mà nay khi y được gặp mặt, cảm giác này càng thêm sâu. Nhìn bộ dáng nàng ta là hiểu được sau khi nàng ta nghe tin Tiền cô nương thích Công tử cho nên mới đặt biệt đến gặp tình địch, miệng thì hỏi thăm ân nhân cứu mạng, nhưng bộ dạng căn bản đến nửa điểm biết ơn cũng không có. Công tử là người xử sự chuyện gì cũng có chừng mực, tại sao lại yêu một nữ tử như vậy? Tình cảm quả nhiên là chuyện không thể lý giải bằng lời mà.”

Diệp Mộ Phong phong thư lại, gọi người đến, dặn dò hần đi nhanh về nhanh, sau đó lại xoay người nhìn Tiền Tụy Ngọc nói: “Chuyện này... có nên thông tri cho Tiền gia không? Vô luận...”

Cố Vũ Thành đáp: “Ta cũng đau đầu đây. Nhưng Tiền lão phu nhân là người có tiếng dứt khoát tàn nhẫn, bà ta đã tuyên cáo thiên hạ từ nay về sau Tiền Tụy Ngọc không còn quan hệ bà cháu với bà ta nữa, sợ là cho dù chúng ta phái người đi nói cho bà ta, bà ta cũng sẽ mặc kệ. Nếu bà ta có nửa phần yêu thương đứa cháu gái này, có sao nàng có thể rơi vào nông nổi hôm nay được?”

Trời tối dần, trong phòng hai người liếc nhìn nhau, không hẹn mà cùng thờ dài.

Công tử cảm lấy đánh lửa trên bàn định đốt đèn, đánh vài cái lại không thấy gì. Liều Diệp thấy thế bảo: “Đề ta đi lấy cái mới.”

Công tử nhìn cái đánh lửa trong tay, quả thực là cũ nên đổi mới. Bất tri bất giác, chàng đến Phi Thúy sơn trang đã có một tháng. Lúc trước nghe nói Cố Minh Yên bị bệnh, mới vội vàng từ Thanh Nghiên đài đến đây, ai ngờ sau lại xảy ra chuyện Mộc tiên sinh, lại không ngờ rằng Mộc tiên sinh lại là Tiền Nhị tiểu thư năm đó.

Thái độ của nàng đối với chàng, vì sao lại kỳ lạ như vậy? Mà trong đầu chàng lại bắt đầu xuất hiện những đoạn ngắn cùng âm thanh kỳ lạ, chuyện gì đang xảy ra?

Bỗng nhiên đánh lửa theo khe hở mà trượt đi, rơi xuống đất. Công tử cúi người định nhặt lại, trước mặt đột nhiên tối sầm, cảm giác đau nhức như hôm qua khi đang tắm lại lần nữa đánh úp, nhất thời chàng chẳng thể ngồi vững, cả người cùng ghé đầu ngã xuống đất.

Càng thêm lấy mạng của chàng là, chân chàng cũng bắt đầu đau lên, như có vô số con kiến đang cắn nuốt, từng đợt từng đợt khuếch tán, càng lúc lại càng kịch liệt. Công tử cắn răng, chống khuỷu tay định đứng lên, nhưng đau đớn như thủy triều dâng đến, tất cả sức lực như bị rút sạch, chàng buông lỏng tay, trán đập vào dưới chân.

Tiếng khóc của nữ tử...ngổ sâu lạnh lẽo...thân thể lửa lò...máu tươi tung tóe...đôi mắt rung rung...tiếng cười châm chọc...

Dưới ánh đèn, vô số hình ảnh hiện lên.

Trái tim như bị một bàn tay vô hình nắm chặt lấy, cổ sức cầu bóp, đau đến chàng suýt hết hơi. Đó là cái gì? Rốt cuộc đó là gì?

Liều Diệp đi lấy đánh lửa về, xa xa nghe thấy tiếng hét khác thường ở trong phòng, sắc mặt thay đổi, lao thẳng vào trong. Chỉ thấy Công tử dùng đôi tay ôm đầu, không ngừng lăn lộn trên mặt đất, hần vội vàng tiến tới đỡ dậy, đầu ngón tay vừa chạm đến người chàng, một luồng lực mạnh mẽ bỗng nhiên ập đến, cả người bị chấn động đến lui mấy bước về phía sau!

Hần cực độ kinh ngạc nhìn tay mình, lại tiến lên lần nữa, ai ngờ lần này luồng lực kia càng thêm mãnh liệt, hần vội vàng lật người về phía sau, rơi xuống cách đó một trượng.

Lúc này Cố Minh Yên vội vàng đi vào, cực kỳ hoảng sợ hỏi: “Sao thế này? Thế này là thế nào? Vô Ngân --” Nói xong liền tiến lên phía trước, Liều Diệp vội vàng ngăn cản nàng lại nói, “Cố đại tiểu thư, đừng qua đó!”

“Vì sao?”

Liều Diệp sắc mặt trắng bệch nói: “Trong người Công tử có mấy cỗ lực đang đối kháng va chạm vào nhau, ai đụng tới hần, cũng sẽ bị cỗ lực ấy phản chấn cả!”

“Cái gì?” Cố Minh Yên kinh ngạc, “Chẳng lẽ là do lúc ở trên Thái Sơn --”

Liều Diệp gật đầu, “Lúc trước Công tử hứng hai chương của Dạ tam thiếu và Vũ Phi Nhân, chương lực của hai người bọn họ đều giao ngưng toàn bộ trong cơ thể hần, cũng bởi vậy mới tạo thành việc hai chân Công tử bị mất đi tri giác. Nhưng...”

“Nhưng mà cái gì?”

“Nhưng mà lúc này khi ta chạm vào người Công tử lại cảm giác được rõ ràng, trong thân thể hần không chỉ có hai luồng chân khí, mà là bốn luồng.” Biểu tình Liều Diệp trở nên phức tạp, “Mà luồng thứ tư ấy, có sức mạnh vượt trên ba luồng kia, rất tà ác, đang đấu đá lung tung tìm cách thoát ra ngoài.”

Lòng Cổ Minh Yên trầm xuống. Liễu Diệp là cao thủ hạng nhất, phán đoán của hắn sẽ không sai, nói như thế chẳng phải Công tử đang lâm vào nguy hiểm sao? Lúc này nàng bất chấp việc có thể bị thương hay không, bỏ nhào qua, ôm chặt lấy chàng, “Không sao, Vô Ngân, không sao! Chàng cố chịu, rất nhanh sẽ trôi qua...”

Thần chí công tử đã hỗn loạn, chỉ cảm thấy có một thân thể mềm mại ấm áp đang ôm lấy mình, khóc lóc thủ thi bên tai chàng, đột nhiên, cảm giác quay cuồng quen thuộc lại trở về, dường như rất lâu trước đây, cũng có một người từng ôm chàng như vậy, dùng giọng nói dịu dàng đau buồn mà vô cùng mạnh mẽ nói với chàng: “Chịu đựng, chàng nhất định phải chịu đựng, chàng không thể để nó hủy diệt chàng được, tuyệt đối tuyệt đối không thể!”

Không thể để nó hủy diệt chàng được... Không thể để cho nó hủy diệt chàng!

Công tử hét một tiếng dài, đột nhiên đẩy Cổ Minh Yên ra, cứ thế xông ra ngoài!

Cổ Minh Yên cùng Liễu Diệp nhìn hành động của chàng, bị dọa đến sững sốt – Công tử hắn, hắn, hắn có thể đi được?!

Không biết trải qua bao lâu, Liễu Diệp mới kịp phản ứng, phi thân như tên bắn rồi cung truy tìm tung tích công tử; Cổ Minh Yên cắn răng một cái, cũng thi triển khinh công xông ra.

Dọc đường gặp thị tỳ hộ vệ trợn mắt há hốc mồm giật mình đứng yên một chỗ, nàng níu chặt cổ áo một người hỏi thăm: “Nhìn thấy Công tử đâu không?”

Người kia dờ dẩn chỉ về phía Tây, đồng tử tan rã, hiển nhiên là bị một màn kia khiến cho kinh ngạc đến ngây người.

Cổ Minh Yên nhún chân, chạy về phía phía Tây, nơi trồng tầng tầng bụi trúc, cảnh sắc thanh u, có thể xem như một cảnh đẹp đặc sắc của Phi Thúy sơn trang, mà lúc này, chìm trĩu trong đó nhao nhao như bị hù dọa, vô cánh bay qua đầu nàng.

Lúc nàng lao vào rừng, liền nghe thấy tiếng động bạo liệt, cuồng phong đập vào mặt, lại mang theo cả một luồng sát khí! Lại gần thêm chút nữa, một người xông qua giữ chặt lấy nàng nói: “Ngân vạn lần đừng vào!”

Người ấy chính là Liễu Diệp. Nhưng mà, không cần hắn cảnh cáo, khi nàng ta nhìn thấy một màn trước mắt, cũng sợ hãi không dám đến gần.

Chỉ thấy người trong rừng bay tới bay lui, thân pháp như quỷ mị, nhanh lẹ hiếm người đạt được, phàm là nơi chàng qua, trúc xanh tất đứt, chỉ chốc lát sau, liền ngã xuống hàng loạt, lá trúc nhảy múa trong không trung, lại không có một mảnh dính được vào người chàng... Đây là loại võ công gì?!

Liễu Diệp sắc mặt ngưng trọng đưa một thân trúc bị cắt đứt tới trước mặt nàng, chỗ bị cắt bóng loáng như gương. Cổ Minh Yên hoảng hốt, trán toát mồ hôi lạnh.

Liễu Diệp trầm giọng hỏi: “Theo Cổ đại tiểu thư nhìn, thì đây là loại võ công gì?”

Cổ Minh Yên tâm phiền ý loạn lắc đầu, đáp: “Ta không biết... ta chỉ biết, cắt đứt như vậy, chỉ có Hiên Viên lão nhân, hoặc là đảo chủ tiền nhiệm của Thất Mê đảo, u Phi, mới có thể làm được.”

“Nhưng đây là do Công tử cắt đứt.”

Cổ Minh Yên nhìn Công tử đang phát điên tàn sát bữa bãi, nước mắt lập tức chảy ra, “Ta không biết, ta không biết, ta không biết...” Không biết vì sao, trong lòng nàng dâng lên dự cảm chẳng lành – nàng sắp mất đi chàng, nàng sắp mất đi chàng!

Liễu Diệp thờ dài một tiếng: “Nếu như ta đoán không sai, Công tử chẳng những biết võ công, hơn nữa còn là một cao thủ cái thế. Chẳng qua – hắn không biết điều này mà thôi.”

Cổ Minh Yên khép mắt, không biết phải nói gì. Lúc này Công tử phát ra một tiếng hét dài, ngã sụp xuống đất.

Liễu Diệp vội vàng phi thân tiến lên, thăm dò bằng cách chạm vào chàng, không bị nội lực phản kích, mới nâng chàng lên, chỉ thấy Công tử sắc mặt ửng đỏ, nhưng làn môi lại tái nhợt, hai thứ tương phản với nhau, đáng sợ đến khó cất thành lời.

“Công tử, Công tử!” Trong tiếng gọi liên tục của chàng, Công tử mở to hai mắt, nhưng ánh mắt vẫn mê ly, Liễu Diệp thăm dò mạch của chàng, chỉ thấy mạch tượng rối loạn. Nhưng mà chân khí trên trong bốn dòng giờ chỉ còn lại hai dòng, một dòng bình thân vững chắc, một dòng bén nhọn âm tà, mỗi khi dòng âm tà muốn xông ra, thì lại bị dòng khí bình thân kia áp chế. Nhưng mà, dòng khí đó lại có xu thế yếu dần, có lẽ cũng không chế không được bao lâu.

Liễu Diệp vội vàng hỏi: “Công tử, ngươi cảm thấy sao rồi?”

Đột nhiên Công tử bắt lấy tay hắn, nói mê: “Biện túy thâm duyên thiện, chằm kham bị mục từ? Nguyên đắc nhất tâm nhân, bạch thủ bất tương ly...”

Chàng ní non mấy lần, liền ngất đi.

Liễu Diệp ngẩng đầu nhìn Cổ Minh Yên, sắc mặt nàng ta liền trở nên cực kỳ khó coi.

Chương 8

Tia chớp xé rách màn đêm, trời hạ mưa to như trút nước.

Trong đêm mưa như vậy, lại có vòng đồng gỗ cửa vang lên, từng tiếng từng tiếng, chẳng hề nôn nóng, lại hết sức kiên trì, người gác cửa Phi Thúy son trang đành phải đứng dậy khoác áo, xách đèn ra mở cửa, nhìn thấy một thư sinh mặc thanh sam đứng ngoài đó, tuy rằng quần áo dính ướt, nhưng lại không có nửa điểm chật vật, giữa đêm đen, một đôi mắt sáng lóe sáng bức người.

“Xin hỏi cậu tìm...?”

Lời hần còn chưa nói xong, thư sinh kia đã nhe răng cười, nói: “Ta tới tìm người, một bệnh nhân, một người hiện tại đang sinh bệnh.”

Người gác cửa nhú mày, “Trong trang có ba bệnh nhân, một người vừa đỡ bệnh, một người hình như còn bệnh, một người vẫn chưa chịu tỉnh. Không biết công tử tìm ai?”

Thư sinh hơi sững sờ, không ngờ hần lại đáp lại một câu thú vị như vậy, “Vậy thì tìm người bị nghiêm trọng nhất ấy.”

Người gác cổng chỉ thấy trước mắt chột lóe, liền không còn thấy bóng dáng thư sinh đâu nữa, hần quay đầu lại, thấy giống như có một bóng xanh bay qua đình, nhất thời bị dọa cho đổ cả mồ hôi lạnh – người này là người hay là quỷ đây? Sao lại có thân pháp quỷ dị như vậy chứ? Cũng không biết lại lịch y ra sao, lỡ đâu bị thiếu trang chủ trách tội...

Lúc này hần vội vàng cầm đèn đi bẩm báo thiếu trang chủ, có người lạ xâm nhập.

Lúc đầu, tất cả đều rất tốt, vô cùng tốt.

Bọn họ ẩn cư trên Mi Sơn, mấy gian phòng trúc rời xa huyên náo, thần tiên quyến lữ, cũng không hơn gì thế này.

Thỉnh thoảng khi xuống núi mua đồ dùng hằng ngày, thì lại nghe đầu đường cuối ngõ bàn luận về chuyện ba nữ nhi Tiền gia. Nói cái gì mà quan hệ của Thái tử và Thái tử phi đã bắt đầu cải thiện, Thái tử phi có tin vui, hài tử của Thái tử phi đã không còn... Hoàng cung bất ngờ thay đổi, tỷ tỷ nàng lại vĩnh viễn là một đóa hoa siêu quần, dù là tốt hay xấu, cũng đều chiếm cứ lấy sự chú ý của mọi người. Tiếp đó là Bảo Nhi, buổi chọn rể sau bình phong ngọc lao sư động chúng, khiến cả thiên hạ tập trung chăm chú, kết quả ngược lại, mấy giai tế được tuyển đều bị chết một cách kỳ lạ, cuối cùng nàng lại gả cho thiên hạ đệ nhất bại gia tử, từ nay lưu lạc thiên nhai, không còn tin tức gì nữa.

Nàng nghĩ – mọi người ai cũng đều có vận mệnh của chính họ.

Cuộc sống cứ như vậy trôi qua, vốn tưởng rằng sẽ an bình vượt qua cuộc đời, ai ngờ ông trời thật cố chấp, cứ muốn làm khó bọn họ.

Có một ngày khi trở về nhà, nàng không thấy n Tang đâu cả, trời càng lúc càng tối, hần vẫn chưa trở về. Nàng bỗng nhiên hoảng loạn, giống như phát điên tìm khắp tứ phía, vậy là tìm bị cảnh khô cằn rách tươm, nàng nghe thấy giọng mình quanh quẩn trong sơn cốc u tĩnh, càng lúc càng khàn, mà bốn phía cây lớn chẳng chịt trên đỉnh đầu, ánh trăng tàn chiếu xuống tạo nên những bóng hình loang lổ, trong đất trời dường như chỉ còn thừa lại mỗi nàng –

Loại cảm giác ấy, giống như chết đi một lần vậy.

Chàng đã bị người triều đình bắt đi sao? Hay là chàng đã hối hận vì nàng mà buông tha cho việc báo thù, cho nên mới rời khỏi đây?

Nàng cứ đứng như thế ở trong rừng, cảm giác lòng mình càng lúc càng chìm xuống, tốc độ chìm xuống chậm đến nỗi đủ để nàng nhớ lại rất nhiều chuyện, mà những chuyện này chồng chất lên nhau, lại khiến nàng chìm xuống càng sâu.

Không, không tin! Nàng không tin n Tang sẽ bỏ lại nàng như thế! Không phải đã nói rồi sao? Cho dù là cái chết cũng không thể tách bọn họ ra được!

Thế là nàng tiếp tục chạy, thở hồng hộc chạy giữa núi rừng, không hề có mục đích, chỉ chạy với một niềm tin điên cuồng, cuối cùng nàng tìm thấy hần ở một con suối, cả người hần chìm trong nước suối, trên người có nhiều miệng vết thương.

“Chàng sao thế? Có người đánh lên chàng sao?”

Hần mở to đôi mắt mờ mịt, nhìn thấy người đến là nàng, suy yếu cười nhẹ một tiếng, “Ta không sao, đừng lo lắng.”

Hắn ôm lấy nàng, không cho nàng tiếp tục hỏi. Thế là nàng cũng không hỏi nữa.

Sau đó là lần thứ hai, lần thứ ba, những tình huống tương tự càng lúc càng nhiều, mỗi lần tìm thấy hắn ở những nơi khác nhau thì thương thể trên người hắn lại càng lúc càng nghiêm trọng, cho đến một lần nàng xuống núi mua muối lại quên mang theo bạc, nửa đường bèn quay về, nghe thấy trong phòng truyền tới tiếng n Tang thống khổ gào thét, tiếng sau lại thì lương hơn tiếng trước.

Nàng xông vào, liền nhìn thấy hắn cầm kiếm chém lung tung bốn phía, trúc sau nhà cũng bị hắn chém thành một mảnh hỗn độn.

“n Tang, chàng sao thế?”

Nàng định tiến tới, bất chợt hắn thu tay, từ trong cổ họng hung bạo bức ra một câu: “Đừng tới đây!”

“Nhưng --”

“Nàng mau rời khỏi đây đi, ta sẽ tổn thương nàng mất! Nhanh!” Hắn hét lên một tiếng, cả người lại lần nữa trở nên điên cuồng, nàng nhìn thấy trong mắt hắn lộ ra sát khí, xoay người muốn trốn thì đã không còn kịp, một kiếm kia đâm từ sau lưng tới trước, lồng ngực lạnh lẽo, sau đó trước mắt tối om, nàng ngất đi.

Hôm đó nàng bị thương rất nặng, mấy độ cho rằng mình không thể sống được. Nàng nghe thấy hắn ở bên đầu giường thì thào những lời không rõ ràng, liền liều mạng tỉnh lại. Khi mở mắt, lại nhìn thấy trên mặt hắn toàn là nước mắt.

Nam nhi thà đổ máu chứ không nên rơi lệ, nàng nói với hắn như vậy.

n Tang, đừng lo lắng, ta sẽ không chết. Nàng nhẹ nhàng, lại vô cùng kiên định nói, ta sẽ không chết.

Bởi vì nàng biết, nếu nàng chết, hắn cũng không còn.

Là hắn đâm nàng một kiếm, nếu vì thế mà gây ra cái chết cho nàng, chỉ sợ nam tử cực đoan tàn khốc này, sẽ tự chặt tứ chi của mình xuống để tế nàng. Cho nên, nàng không thể chết.

Bằng vào ý chí như thế, cùng với y thuật cao siêu của n Tang, rốt cuộc nàng cũng khôi phục lại một chút. Nhưng lại không ngờ đến, đó không phải là bước ngoặt, phía sau vẫn còn khó khăn lớn hơn đang chờ nàng, nàng và hắn, bọn họ.

Cửa phòng bị đẩy ra trong yên lặng, có người đốt đèn trên bàn, sau đó cầm đèn đi đến trước giường Tiền Tụy Ngọc, ánh đèn chiếu vào mặt người ấy, vẽ mặt vốn trắng định tự nhiên khi nhìn thấy nàng trong nháy mắt trở nên vô cùng kinh ngạc.

Người ấy nhẹ buông tay, ngọn đèn rơi xuống, mắt thấy sắp nện vào mặt Tiền Tụy Ngọc, cổ tay y nhẹ lật, dùng một loại thủ pháp cực kỳ khéo léo tiếp trở về, động tác nhanh chóng, ngay cả nửa giọt dầu cũng không bị bắn ra.

“Công phu tốt!” Ngoài cửa vang lên tiếng vỗ tay, Cố Vũ Thành và Diệp Mộ Phong cùng đi vào.

Khi Diệp Mộ Phong nhìn rõ mặt người kia, thì vui sướng nói: “Ta còn nghĩ ai không sợ chết dám xông vào Phi Thúy sơn trang, hóa ra là Bảo nha đầu hung hăng muốn chết.”

Thì ra thư sinh mặc thanh sam kia không phải ai khác, chính là Tiền Bảo Nhi nữ giả trang nam.

Tiền Bảo Nhi cười dài nói: “Không ngờ rằng ta có thể đến nhanh như vậy đúng không?”

“Người hành tung luôn bí ẩn, nhanh hay chậm cũng chẳng có gì lạ, chỉ là – sao không thấy Già huynh đâu cả?”

“Chàng ấy giúp ta đi tìm sư phụ, ta lo lắng cho Nhị tỷ lên mới tới đây trước để xem thử.” Tiền Bảo Nhi ngồi xuống, nắm lấy bàn tay Tiền Tụy Ngọc nhìn kỹ. Đây không còn là bàn tay Nhị tỷ trong trí nhớ nàng, khuôn mặt trước mắt này cũng không phải là của Nhị tỷ trong ký ức.

Lúc ấy tỷ là một cô tiểu thư quyền quý, cảm y ngọc thực, thị tỷ nhiều như mây, đôi tay ấy, dùng để cầm bút, dùng để đánh đàn, dùng để làm những chuyện phong hoa tuyết nguyệt; mà nay, đôi tay này gầy trơ xương, vết chai che kín. . . n Tang, cái gã khốn nạn này, lại không chăm sóc tốt cho tỷ ấy!

Tiền Bảo Nhi cắn răng, đứng lên hỏi, “n Tang đâu?”

Cố Vũ Thành và Diệp Mộ Phong nhìn nhau, Diệp Mộ Phong đáp, “Có lẽ là do trên thư ta chưa nói rõ ràng, chuyện là như vậy...” Y đem những chuyện kỳ lạ kể lại một lần, Tiền Bảo Nhi càng nghe càng kinh ngạc, cuối cùng lại nhủ mi mi, “Tỷ tỷ ta trùng ý Vô Song Công tử?”

Cố Diệp hai người lộ ra vẻ xấu hổ.

Tiền Bảo Nhi bước mấy chân bên giường bệnh, trầm ngâm nói: “Tâm mạch bị thương đến độ này, điều dưỡng nhiều năm như vậy vẫn còn chưa khỏi hẳn, một kiếm này là thế nào chứ? Vô công của người đâm tỷ ấy bị thương, chỉ sợ vượt xa ta. Rốt cục là đã xảy ra chuyện gì đây? Vì sao lại trở thành

như vậy... Những năm gần đây ta vẫn tìm tung tích của tỷ ấy, khó trách tìm thế nào cũng không ra, thì ra tỷ ấy ẩn cư trên Mi Sơn...” Đột nhiên mặt nàng biến sắc, hỏi: “Công tử nghĩ chưa? Có thể dẫn ta đi gặp hần không?”

Thấy hai người còn do dự, nàng liền nói thêm: “Ta có mấy vấn đề muốn hỏi hần một chút.”

Diệp Mộ Phong nhìn Cố Vũ Thành nói: “Khi ta tới thì thấy trong phòng Công tử vẫn còn đốt đèn, hần là chưa ngủ. Không bằng đi gặp cũng tốt.”

Cố Vũ Thành cũng nóng lòng muốn biết vì sao Công tử lại lọt vào mắt xanh của Tiền Tuy Ngọc, lúc này mới gật đầu, “Được.”

Ba người cùng đi ra ngoài, bên ngoài mưa gió thê lương, Tiền Bảo Nhi vỗ vỗ áo quần, hốt hốt hoảng hoảng nhớ lại – ngày ấy, khi Nhị tỷ bỏ nhà ra đi, cũng là một ngày mưa như vậy.

Tỷ ấy quý xuống cầu xin bà nội, quý ba ngày ba đêm, bà nội vẫn không chịu đồng ý, thế là vào đêm ngày thứ ba, dưới trời mưa lớn, Lâm Uyên và Tiền Ngự chạy đến bẩm báo, không thấy Nhị tiểu thư đâu cả.

Lúc ấy nàng đang nói chuyện với bà nội, sau khi nghe thấy tin ấy, sắc mặt bà nội trở nên thật đáng sợ. Nàng cũng dắt khoải mã đuổi theo, chạy trong mưa gió một đêm, cứ thế mà truy đuổi. Ngày hôm sau khi trở về, người Nhị tỷ có danh xưng thiên hạ đệ nhất tài nữ ấy, từ nay trở nên mờ nhạt trong sinh mệnh của nàng, không còn tin tức gì nữa.

Quay đầu lần nữa, đã là trăm năm.

Nhị tỷ, Nhị tỷ, n Tang phụ tỷ, muội quyết sẽ không tha cho hần, nói gì thì muội cũng sẽ không buông tha cho hần!

Tiền Bảo Nhi cắn chặt môi dưới, trong lòng thề, bất cứ giá nào cũng sẽ tìm ra tên ấy, hung hăng dạy bảo một phen, hần lại dám đối với tỷ tỷ nàng như vậy... Lúc này, đã đến phòng Công tử. Cố Vũ Thành bước tới trước gỗ cửa, Liễu Diệp ra mở cửa, nhìn thấy bọn họ, có chút ngạc nhiên.

Từ trong phòng có giọng nữ truyền ra: “Thêm một ngum nữa.”

Công tử ho khan, nhẹ giọng bảo: “Không cần. Trời không còn sớm, nàng trở về nghỉ ngơi đi.”

“Chàng uống hết đi, nếu không ta không về.”

Đang lúc nàng ta mềm giọng ép, thì đám người Cố Vũ Thành vén rèm đi vào, thấy Cố Minh Yên đang bón thuốc cho Công tử, trời đã khuya, cô nương chưa chồng vẫn còn lưu luyến ở trong phòng nam nhân rất không thích hợp, nhưng hai người là hôn phu hôn thê, cũng có thể bỏ qua.

Chỉ có Tiền Bảo Nhi, khi lần đầu tiên nhìn thấy Công tử, cả người như bị sét đánh, tăng tăng lớp lớp chấn động. Nàng đứng sau Cố Diệp hai người, bởi vậy bọn họ không thấy được sự thất lễ của nàng, nhưng Cố Minh Yên lại thấy được, trong lòng không khỏi hổ nghi.

“Đại ca, muộn như vậy mọi người đến tìm Công tử có chuyện gì vậy? Còn có, vị này là?”

Không đợi Cố Vũ Thành trả lời, Tiền Bảo Nhi đã bước một bước dài vọt đến trước giường, ‘bộp’ một tiếng, nắm lấy cổ tay Công tử, Cố Minh Yên kinh hô một tiếng, nàng đã sửa lại vị trí tay, đặt vào mạch của Công tử.

Nhất thời, trong phòng trở nên yên tĩnh, ai cũng không dám lên tiếng quấy rầy, nhưng sắc mặt Tiền Bảo Nhi lại càng lúc càng khó coi, cuối cùng nàng thả tay xuống, căng thẳng hỏi: “Người đắc tội với Hiên Viên lão nhân?”

Mọi người cả kinh, Cố Minh Yên la lên: “Làm sao có thể?”

Tiền Bảo Nhi cười lạnh nói: “Nếu như ta đoán không lầm, hiện tại có phải nội lực của Hiên Viên lão nhân đã hoàn toàn biến mất có phải hay không?”

Ánh mắt Công tử run lên, khó nén được kinh ngạc mà nhìn Tiền Bảo Nhi – đây là bí mật lớn nhất của Thanh Nghiên đàn, người này làm sao biết được?

Mà những người khác nghe thấy cũng trợn mắt há hốc mồm.

“Tuy rằng ta không biết vì sao ông ta phải làm như vậy, nhưng mà ông ta đem nội lực cả đời mình truyền qua cho người, cũng không phải là vì tốt cho người, mà là để áp chế nội lực vốn có của người, để từ đó, nội lực của người hoàn toàn biến mất, người trở thành kẻ không biết võ công...”

“Không thể!” Cố Minh Yên la lên, “Hiên Viên lão nhân là sư phụ Công tử, vì sao ông ấy phải làm thế?”

Sắc mặt Tiền Bảo Nhi đột biến, nhìn chòng chọc vào Công tử, rất lâu sau mới nói: “Thì ra người chính là Thủy Vô Ngân... Người chính là Vô Song Công tử...”

Cố Vũ Thành bị lời nói của nàng làm cho lú lẫn, mê hoặc nói: “Không phải cô nói muốn gặp Công tử sao? Ta dẫn cô tới gặp hần, hần dĩ nhiên chính là Công tử.”

Tiền Bảo Nhi không nói chuyện, chỉ chăm chú nhìn Công tử, biểu tình trên mặt khi sáng khi tối, cực kỳ phức tạp. Qua thời gian rất lâu, nàng mới mở miệng lần nữa: “Người – không biết ta sao?”

Công tử lắc đầu.

“Ngươi có nhớ lại đi, thật sự trước giờ ngươi chưa từng gặp qua ta sao?” Nàng đứng dậy, để chàng có thể nhìn thấy rõ hơn một chút. Nhưng mà ánh mắt Công tử nhìn nàng, vẫn mơ hồ và xa lạ.

Tiền Bảo Nhi cắn môi, ánh mắt xoay chuyển, ‘Bộp’ một tiếng, trong tay xuất hiện cây quạt, mở ra đón gió, hướng về phía mặt Công tử phóng đến!

Mọi người cực kỳ hoảng sợ, Liễu Diệp vừa mới định lao ra cản lại, đã thấy thân thể Công tử đang nửa nằm ở trên giường bỗng nhiên động đậy, bóng trắng chột lóe, người đã ở trên mặt đất. Hành động này, chẳng những khiến Liễu Diệp kinh ngạc, ngay cả Diệp Mộ Phong và Cố Vũ Thành cũng chấn động – Công tử biết võ đã khó tưởng tượng nổi, thế mà hành động vừa rồi của hắn, động tác cực kỳ mau lẹ như chớp, thân pháp biến ảo, không chút sơ hở -- đây là loại võ công gì chứ?!

Ánh mắt Tiền Bảo Nhi tỏa sáng, nói, “Đúng, chính là như thế, tiếp đi!” Quạt xấp lại quay vòng nữa, thẳng đến huyết Đan Trung của chàng. Giờ phút này, nàng chính là sử dụng chiêu thức đã sử dụng với chàng vào bảy năm trước, chỉ là bảy năm sau, khả năng nhận huyết của nàng càng chuẩn, tốc độ cũng càng nhanh, cho dù như thế, ngay cả quần áo của Công tử nàng vẫn không thể chạm vào được. Nhất thời, trong phòng chỉ còn lại thân ảnh của nàng và Công tử, khiến ba người khác nhìn mà hoa cả mắt. Cuối cùng Công tử duỗi hai ngón tay nhẹ nhàng bắn vào cổ tay nàng, quạt của Tiền Bảo Nhi liền rơi xuống đất, ngay lúc đó, cả người Công tử run lên, ngã ‘ầm’ xuống đất, cả người cuộn tròn lại.

Tiền Bảo Nhi vội vàng đi tới bắt lấy mạch của chàng, nói: “Trong thân thể ngươi có hai luồng nội lực đang đấu đá với nhau, e rằng ngươi phải chịu rất nhiều thống khổ.”

Công tử cắn chặt răng, sắc mặt trắng như tờ giấy, đau đến ứa mồ hôi lạnh. Cố Minh Yên lo lắng nhìn, muốn tiến lên an ủi, lại bị Tiền Bảo Nhi chiếm mất chỗ, chỉ có thể gấp đến độ roi cả lệ.

Tiền Bảo Nhi lấy từ trong lòng ra một cái bình nhỏ, đổ ra một viên thuốc, “Đây là ‘Mê thần dẫn’, có tác dụng như thuốc mê, tuy sẽ khiến ngươi hôn mê, nhưng có thể giảm bớt đau đớn.”

Liễu Diệp vội vàng rót nước, đỡ đầu Công tử cho chàng ăn vào, thuốc này quả nhiên thần kỳ, không lâu sau Công tử liền bình tĩnh lại, trợn mắt, tầm mắt mông lung.

Tiền Bảo Nhi khẽ nói: “Thật sự ngươi không nhớ được sao? Bảy năm trước lần đầu tiên chúng ta gặp mặt nhau, ngươi cũng dùng chiêu vừa rồi đánh bại ta.”

Công tử chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, căn bản không thể thấy rõ người và cảnh vật trước mắt. Nhưng trong sương mù, lại có những hình ảnh tươi sáng thoáng hiện – góc Hồng lâu ấy, thiếu nữ đứng trên bậc thang ấy, đôi mắt đen như mực ấy, ba chữ ‘Khả ác thi’ thật lớn...

Chàng gắng sức ôm đầu, nhưng toàn bộ thế giới cứ không ngừng xoay tròn, xoay tròn đến nỗi khiến chàng mệt mỏi đến buồn ngủ. Chàng gầy dựa bằng chút sức lực cuối cùng, hỏi: “Vì sao? Vì sao lại như vậy? Nếu như ta không phải là ta, vậy ta là ai? Xin ngươi...xin ngươi nói cho ta...”

Tiền Bảo Nhi dùng một loại ánh mắt thương xót nhìn chàng, giọng nói lại lạnh lùng rét buốt: “Thứ ngươi không nhớ, ngươi hãy tự mình đi tìm chúng nó trở về. Nếu không cho dù ta có nói cho ngươi nghe, mà ngươi lại không nhớ nổi, thì đó cũng chẳng là qua những câu chuyện mà người khác kể cho ngươi mà thôi.”

Rốt cục Công tử chống đỡ không nổi nữa, nặng trĩu thiếp đi.

Tiền Bảo Nhi than nhẹ, đứng lên, phát hiện huynh đệ Cố thị đều dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn mình. Nàng nhún vai nói: “Ta vẫn nên trở về chăm sóc Nhị tỷ thôi. Công tử uống thuốc, phải đến giờ Mão mới tỉnh lại, ta khuyên các ngươi đi nghỉ ngơi đi, sáng ngày mai hãy tới.”

Nàng vừa mới bước một bước, Cố Minh Yên bỗng ngăn nàng lại nói: “Ta mặc kệ ngươi là ai, cho dù ngươi đến đây có mục đích gì, nhưng có một việc ta phải nhắc nhở ngươi.”

Tiền Bảo Nhi nheo hai mắt lại nghiền ngẫm.

Cố Minh Yên tiếp tục: “Nếu ngươi muốn quấy rầy hoặc là thương tổn Công tử, ta đều sẽ không buông tha cho ngươi. Nghe rõ chưa? Ta không cho phép có người làm ra những chuyện tổn thương Công tử, tuyệt đối không cho phép!”

Tiền Bảo Nhi cười ‘ha’ một tiếng, đáp, “E rằng người ngươi lo lắng không phải là Công tử, mà chính là ngươi đi?”

Sắc mặt Cố Minh Yên biến đổi, “Ngươi có ý gì?”

“Nếu như Công tử không phải là Công tử, sợ rằng ngươi sẽ mất đi cái danh vị hôn thê của Công tử.” Tiền Bảo Nhi vừa cười vừa đi ra, không thèm để đem đại tiểu thư của Phi Thủy sơn trang để vào mắt. Nhưng vừa ra ngoài cửa, nụ cười của nàng liền biến mất, bị ai không nói nên lời –

Nhị tỷ, muội hiểu được...Muội hiểu được nỗi khổ của tỷ.

n Tang hắn...quên tỷ rồi...

Hắn đã quên tỷ.

“Nhưng cô có biết ta là người như thế nào không?” Trong mật thất dưới đáy hồ, nam tử ấy dán mắt vào nàng, giọng nói băng lãnh, “Cô có từng nghe qua tổ chức tên ‘Hoàng Kim Nhân’? Nó cổ động tạo phản, đổi đầu triều đình, lão già hoàng đế kia dùng tước vị treo thưởng cho kẻ nào tróc nã được đại ca thủ lĩnh của bọn họ.”

Hắn ngừng lại một lát, nhìn vào mắt nàng, gần từng chữ, “Ta, chính là người đó.”

Gương mặt hắn bỗng trở nên mơ hồ, trong giây lát lại thay đổi thành một gương mặt khác, trải qua tang thương, uy nghiêm thông thái, “Người có biết hắn là ai không?”

Chiếc trượng đầu rồng bằng ngọc bích trong tay người kia gõ nên những âm thanh tầng tầng lớp lớp rung động, tức giận lớn tiếng mắng: “Hắn là nghịch thần, là phản tặc! Cơ nghiệp trăm năm của Tiền gia, tuyệt đối không thể bị hủy trong tay hắn, cho nên, người chết tâm đi!”

Nàng đứng im một hồi lâu, đột nhiên quỳ rạp xuống đất, mặt đất vừa ướt vừa trơn, từ khi lọt lòng đến nay, đây là lần đầu tiên nàng quỳ xuống trước mặt người khác. Ngẩng đầu, nhìn biểu tình rên rỉ không thành thép của đối phương.

“Xin bà thành toàn.” Nàng nói như vậy.

Nhưng mà cuối cùng người đó, cũng không có thành toàn cho nàng.

Nàng sớm biết như thế, thân tình quá mong manh, so với toàn bộ Tiền gia, bé nhỏ không đáng kể. Cầu xin bà, chỉ là ôm một đường hy vọng mà thôi. Quỳ đến ba ngày ba đêm, ngay cả hy vọng cuối cùng cũng tan thành mây khói.

Trong lòng trở nên quyết tâm, không đồng ý thì không đồng ý, trời xanh thương xót, để cho nàng gặp một người như thế, cho dù vứt bỏ tất cả, nàng cũng không thể buông tha được!

Thế là ngay cả ô nàng cũng không cảm, liến lao ra ngoài, chờ đến khi nàng đến chỗ n Tang, gõ cửa nhà hắn thì quần áo đã ướt đầm, thờ hồng học. Câu đầu tiên còn chưa kịp nói, đã hôn mê bất tỉnh.

Từ đó nàng theo hắn đi khắp chân trời góc bể, xem nhẹ sự lạnh lùng của hắn, sự cự tuyệt của hắn, sự xa cách của hắn. Người nam tử ấy luôn nói sẽ bỏ rơi nàng, nhưng thấy nàng không theo kịp, lại vẫn đứng lại chờ nàng; khi nghỉ ngơi trong rừng đêm, hắn thường lặng im không nói chuyện, nàng liền tựa vào dưới tàng cây, cuộn người lại, ngày hôm sau khi tỉnh dậy, lại thấy áo choàng của hắn phủ trên người nàng...

n Tang, nàng nghĩ, chàng còn muốn giẫy dụa bao lâu đây?

Dưới tàng mai, rốt cục hắn cũng tức giận, dùng những câu nói ác độc nhất trên đời để mắng nàng, mắng Tiền gia, mắng Hoàng đế, cũng mắng chính hắn. “Cô muốn đi theo ta để rồi sống những ngày như vậy sao? Vĩnh viễn trốn đông núp tây như một con chó vô chủ, vĩnh viễn sống trong bóng tối, vĩnh viễn không thể nhìn thấy ánh mặt trời, cô muốn như vậy sao? Cô nhìn xem tay của ta này, cô có biết nó dính biết bao nhiêu máu tươi? Bao nhiêu tội nghiệt? Bao nhiêu tính mạng không? Hơn nữa ta nói cho cô biết, ta sẽ không thu tay, thứ ta muốn, chính tay ta sẽ lấy được, vô luận phải trả bao nhiêu cái giá, ta cũng muốn có được!”

“Vì sao chàng lại đối với ta như vậy? Vì sao chàng không chịu đối xử tốt với mình một chút?”

Hắn lạnh lùng cười, “Có khả năng sao? Tốt một chút... Ta là người vừa ra đời đã bị nguyên rửa, ông trời nguyên rửa ta, nhưng ta lại càng muốn sống sót, chẳng tiếc dùng bất kỳ cái giá nào để được tiếp tục sinh tồn! Ta muốn cười đến cuối cùng, ta sẽ cười đến cuối cùng! Nếu như ta có được thiên hạ, việc đầu tiên ta muốn làm chính là thiêu sạch cái hoàng cung ấy, giống như Đổng Lan điện hai mươi năm trước, thiêu sạch sẽ không còn gì cả!”

Nàng lặng lẽ nhìn hắn, bỗng nhiên nhào lên phía trước ôm chặt lưng hắn, hắn ngẩn ra, muốn giẫy dụa thoát đi, nhưng nàng cứ sống chết ôm lấy, nhẹ nhàng nói: “Ta biết bọn họ thiếu nợ chàng, ta biết bọn họ thiếu nợ chàng rất nhiều, cho nên vừa sinh ra chàng đã không được hạnh phúc, chịu nhiều khổ đau, nhưng mà...” Nàng vòng ra trước mặt hắn, ngẩng đầu nhìn mắt hắn, trầm giọng nói: “Bọn họ không yêu chàng cũng không sao, nhưng chàng phải yêu thương mình, nhất định phải yêu bản thân mình, đừng để bản thân cứ mãi thống khổ như vậy, không đáng, thật...”

Trong phút chốc tim hắn chợt đập loạn, nhưng rất nhanh lại giận tái mặt, lạnh lẽo nói: “Sao cô biết là không đáng? Nếu ta thành công, ta chính là đương kim thiên tử, những thứ ta mất ta cũng có về được.”

“Chẳng lẽ thứ chàng mất đi là vinh hoa phú quý sao?” Giọng nói nàng càng nhẹ, “Ta cho rằng, thứ chàng thật sự để ý chính là người mẹ đã chết đi, là thân tình đã bị mất, là sự vui vẻ mà chàng vốn nên có được...”

“Câm miệng!”

Hắn nghiêm nghị cắt ngang nàng: “Đừng tưởng rằng mình hiểu rõ ta! Tiền Tụy Ngọc! Cô chẳng qua chỉ là một thiên kim khuê các cái gì cũng không biết, là một đại tiểu thư nhắm mắt làm liều không hề hiểu được cái gì mà khó khăn nhàn gian mà thôi!”

Nàng khép hờ mắt, lát sau, lại hơi ngẩng đầu lên, nói: “Được. Ta không hiểu rõ chàng, ta cũng không cần hiểu rõ chàng, bởi vì...”

Nàng nhìn hắn khẽ mỉm cười, nụ cười đi vào mắt hắn, cũng đi vào lòng hắn, “Ta chỉ cần thích chàng là được rồi. n Tang, nếu chàng không chịu thương

mình, như vậy hãy để cho ta thương chàng, có ta thương chàng, trên đời này có ta thương chàng!”

Từng tiếng sấm liên tiếp vang lên, Tiền Tụ Ngọc nằm trên giường run lên.

Ý thức xé mở từng lớp xương mù, trong mê mang như có tiếng nói đang không ngừng kêu gọi nàng, thúc giục nàng, nàng bị sức mạnh ấy dẫn đường, từng bước từng bước đi về phía trước, sau đó dưới chân đột nhiên trống không, cả người rơi xuống ---

Tiền Tụ Ngọc bỗng dung mở to hai mắt, bởi vì mở quá nhanh mà tầm nhìn bị ám tối một lát, cuối cùng mới từ từ hiển hiện sắc màu và cảnh vật.

Lúc này, nàng nhìn thấy Tiền Bảo Nhi.

Vẫn là Bảo Nhi trong ấn tượng, bảy năm không thấy, muội ấy vẫn linh khí bức người, mặt mày như vẽ. So sánh với nhau, nàng càng trở nên tiều tụy không chịu nổi.

Giờ khắc này gặp lại nhau, cứ như là đã trải qua mấy kiếp!

Môi Tiền Bảo Nhi động vài lần, định nói chuyện, Tiền Tụ Ngọc bất chợt bắt lấy cánh tay nàng gọi: “Bảo Nhi! Bảo Nhi, mau cứu ta! Xin muội hãy cứu ta!”

Lúc này Tiền Bảo Nhi giật mình không nhẹ, nàng run môi nói: “Nhị tỷ, tỷ...”

“Bảo Nhi, ta biết muội thông minh nhất, nhất định muội có cách cứu ta đúng không? Xin muội hãy cứu ta, ta không thể chết, ta không thể chết!” Tiền Tụ Ngọc nói xong từ cuối cùng, giấy dựa muốn ngồi dậy, giọng nói càng lúc càng gấp, “Bảo Nhi, ta không thể chết, ta không thể chết!”

“Nhị tỷ, tỷ mau nằm xuống, nằm xuống lại nói tiếp!” Tiền Bảo Nhi vội vàng đỡ nàng nằm xuống, nhẹ nhàng nói, “Tỷ yên tâm, muội còn ở đây ngày nào, liền tuyệt đối không để tỷ chết đi!”

Trong lòng Tụ Ngọc rõ ràng được muội muội đang an ủi, nhưng người ta chết, ai có thể cản được? Mắt nàng ngấn nước, khí lực toàn thân như đột nhiên biến mất, chỉ có thể nửa sống nửa chết nằm đó, thấp giọng thì thào: “Ta không thể chết... Nếu ta chết đi rồi, một ngày kia, lỡ như chàng khôi phục ký ức, nhớ lại tất cả, thì làm sao bây giờ?”

Ánh mắt Tiền Bảo Nhi chợt lóe, hiểu được lòng nàng, vừa dùng khăn ướt lau mồ hôi cho nàng vừa dỗ: “Lúc nào rồi, tỷ còn nghĩ đến hấn... Hấn hại tỷ còn chưa đủ thâm sao?”

Tiền Tụ Ngọc lắc đầu thờ dãi: “Đâu thể nói được là ai hại ai? Đúng ra, chỉ có thể nói là vận mệnh bất công, có muốn trêu chọc bọn ta, chia rẽ bọn ta...”

“Nhưng hấn đã quên tỷ!” Tiền Bảo Nhi tức giận nói, “Ta thật sự nghĩ không còn gì ghê tởm, càng đáng hận hơn cách này!”

Tiền Tụ Ngọc chấn động, ánh mắt dần trở nên tán loạn, mê sảng nói: “Chàng ấy... chàng ấy không cố tình... là ta... là ta đã giúp chàng lựa chọn...”

Cái gì? Tiền Bảo Nhi ngoài ý muốn.

Nước mắt rớt cục tràn mi, chuyện xảy ra ngày ấy lần nữa hiện về, mỗi một biểu tình, mỗi một âm thanh, đều rõ ràng rành mạch, sáu năm nay, nàng chưa từng quên!

Là nàng...

Là nàng! Khi đó chính là nàng chọn cách ấy, cho nên dù có oán hận thế nào, không cam lòng thế nào, đau lòng thế nào, nàng cũng đều không có cách nói ra cho chàng biết.

Đó là hứa hẹn.

Là hứa hẹn của nàng với Hiên Viên lão nhân.

Bạn đang đọc truyện *Mộc Ngọc Thành Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Tháng mười một, khi vết thương do kiếm đâm chuyển biến tốt đẹp thì bệnh của hắn lại càng lúc càng nghiêm trọng.

Thời gian mỗi lần phát điên càng lúc càng dài, khoảng cách mỗi lần cũng càng lúc càng ngắn, rốt cục nàng cũng biết nguyên nhân.

Loại võ công mà n Tang luyện là ‘Hạc tường cửu thiên’ thất truyền trong giang hồ đã lâu, ý nghĩa cũng như chính tên của nó, có chín tầng, mỗi một tầng võ công sẽ tiến bộ gấp đôi, được xưng là loại võ học mạnh nhất cũng bá đạo nhất thiên hạ. Mà hắn là người duy nhất luyện đến tầng thứ bảy trước ba mươi tuổi, lúc ấy hắn mới hai mươi bốn tuổi.

Sau đó hắn bắt đầu tu luyện tầng thứ tám, khi gặp Tiền Tụy Ngọc, thì hắn đã luyện được một năm, sau đó, bất hạnh liền xảy ra.

Thì ra u Vọng, người sáng chế ra bộ võ công này bản thân cũng chỉ luyện đến tầng thứ bảy, hai tầng sau là tự ông ta tưởng tượng ra, còn chưa kịp chứng thực, liền đã buông tay về Tây thiên. Lại không biết trong mật tịch này, đến tầng thứ tám thì bị phạm sai lầm, nếu cứ tiếp tục tu luyện, sẽ khiến nội lực phản phệ, tẩu hỏa nhập ma, khi bị phát tác, sẽ dẫn đến kinh mạch bị đứt từng khúc mà chết!

Đây cũng là nguyên nhân mà cho tới nay, chưa từng có người nào luyện đến tầng thứ chín!

Chờ đến khi hắn phát hiện điểm này, thì đã không còn kịp nữa.

Vốn hắn đã quyết định buông tha cho tất cả, an tâm làm bạn với vị hồng nhan tri kỷ tuyệt thế khó cầu này, nhưng hạnh phúc lại quá ngắn ngủi, vận mệnh lại lần nữa kéo hắn đến bờ sinh tử.

Mới đầu sợ Tiền Tụy Ngọc lo lắng, hắn vẫn cố giấu không nói, nhưng việc phát tác lần sau lại kịch liệt hơn lần trước, rốt cục là giấu cũng không được.

Tiền Tụy Ngọc nghe xong, nhất thời không thể nói được gì, chờ đến khi nàng có thể nói lại được, thì nàng chỉ nói có một câu: “Ta cùng chàng.”

Hạnh phúc, chàng dành cho ta; khi chàng thống khổ, ta sẽ ở cùng chàng.

Mỗi lần phát tác xong, n Tang đều sẽ mệt lã, thân đầy vết thương ngã xuống đất, Tiền Tụy Ngọc liền yên lặng đi ra từ nơi ẩn thân, giúp hắn băng bó vết thương, ôm lấy thân thể run rẩy của hắn, một lần lại một lần, vô dùng dịu dàng nói: “Cố lên, nhất định phải cố lên, chàng không thể để cho nó hủy diệt mình, tuyệt đối tuyệt đối không thể! Đau đớn rồi sẽ qua, nó sẽ qua đi, đến lúc đó, chàng sẽ không còn đau nữa...”

Đúng vậy, rồi hắn sẽ tỉnh lại, đau đớn sẽ qua đi, nhưng mà lần sau nó sẽ đến nữa, hơn nữa, lại càng thêm kịch liệt, cứ lặp đi lặp lại như vậy, vòng đi vòng lại như vậy, một lần hai lần, hắn có thể chịu được, mười lần hai mươi lần, hắn có thể chịu đựng được, vậy một trăm lần một nghìn lần thì sao?

Mà biết rõ đến cuối cùng kết cục hắn là chết đi, vậy việc trải qua quá trình đó lại có ý nghĩa gì?

Nhưng khi hắn nhìn thấy đôi mắt đen nhánh của nàng, chỉ có thể cắn chặt răng, tiếp tục kiên trì.

Hắn vuốt tóc nàng bảo: “Ta sẽ không để nàng làm quả phụ, cho nên nàng hãy yên tâm, ta sẽ kiên trì đến khắc cuối cùng.”

Nam nhân này...A, vì sao ngay cả lừa nàng chàng cũng không chịu làm chứ? Khắc cuối cùng, khi nào mới là thời khắc cuối cùng? Bọn họ còn có thể gần nhau bao lâu nữa?

Tiền Tụy Ngọc hôn đầu ngón tay hắn, áp mặt vào lòng bàn tay hắn, thấp giọng trả lời: “Được, ta sẽ cùng chàng.”

Đúng vậy, là nàng sẽ cùng với hắn. Nếu hắn chết, nàng cũng không muốn sống một mình.

n Tang, nếu ông trời muốn diệt chàng, vậy thì thêm cả ta nữa đi. Chúng ta sẽ cùng nhau xuống hoàng tuyền, đến âm thế cũng sẽ ở bên nhau!

Sau ngày đó một ngày, nàng gặp được Hiên Viên lão nhân.

Ngày đó bệnh n Tang lại phát tác một lần nữa, cuối cùng nhảy vào trong hồ sâu, điên cuồng một trận, mới nổi lên. Tiền Tụy Ngọc vội vàng cầm gậy trúc lôi hắn vào, nhưng làm thế nào cũng không với tới, nàng không biết bơi, gấp đến nỗi mồ hôi đầy đầu, chợt một bóng người màu xám tro lướt qua, nước văng lên, ‘bộp’ một tiếng, n Tang đã nằm ở dưới chân nàng.

Tiền Tụy Ngọc ngồi xổm xuống, phát hiện n Tang làn môi xanh đen, tay chân lạnh ngắt, hơi thở cực kỳ yếu ớt, giống như có thể đứt hơi bất cứ lúc nào, nàng lập tức vừa liều mạng lay hắn vừa hét: “Tỉnh lại, n Tang, đừng ngủ, đừng ngủ! Mau tỉnh lại đi!”

“Người chết tâm đi.” Một âm thanh lạnh lẽo rét buốt vang lên trước mặt.

Tiền Tụy Ngọc ngẩng đầu, nhìn thấy một lão nhân mặc áo bào màu tro đứng trước mặt, bộ dáng tiên phong đạo cốt, nhưng biểu tình trên mặt, lại rất lạnh lùng.

Là ông ta đã cứu n Tang...Mới vừa nghĩ như vậy, lão giả mặc áo bào xám tro lại nói: “Hắn tu luyện tà công, tẩu hỏa nhập ma đã sâu, đây là lần phát tác cuối cùng của hắn, lần phát tác sau nữa, cũng là lúc kinh mạch toàn thân bị đứt đoạn.”

Thấy ông ta nói không sai tí nào, Tiền Tụ Ngọc không khỏi vừa sợ vừa gấp hỏi:

“Ông là ai? Sao ông lại đến đây?” Chẳng lẽ ông ta cũng là tay sai mà triều đình phái đến bắt chàng sao?

Lão giả mặc áo xám bước vài bước, lại nhìn n Tang đang hấp hối trên đất, giữa hàng chân mày hiện lên chút do dự. Qua rất đối phương mới nói: “Thật ra, cũng không phải là chết là cái chắc...”

Tiền Tụ Ngọc chấn động, mở to hai mắt.

“Nhưng mà...” Lão giả mặc áo xám cười lạnh một tiếng, xoay người định rời đi.

Tiền Tụ Ngọc vội vàng tiến tới gọi ông ta: “Đợi đã! Ông ơi, xin ông hãy chỉ cho ta đường sáng!”

Lão giả mặc áo xám quay đầu lại nhìn nàng một cái, lắc đầu nói: “Không thể, không thể...”

Con người có đôi khi rất kỳ lạ, khi đã đến đường cùng thì tuyệt đối sẽ yên lặng xuôi theo số mệnh chờ chết, nhưng khi có được một cơ hội để sống, thì cả người lại như bốc cháy lên, giống như, muốn tỉnh lại cũng không thể được. Thế là Tiền Tụ Ngọc lại đuổi theo ông ta, nhìn ông ta chòng chọc đến nửa ngày, cuối cùng khụy hai đầu gối quỳ xuống.

Tuy rằng nàng không nói chữ nào, nhưng dụng ý đã rất rõ ràng. Trong mắt lão giả mặc áo xám hiện lên một tia sáng bất đắc dĩ, sau đó chậm rãi nói: “Người chính là Tiền Tụ Ngọc?”

Sắc mặt Tiền Tụ Ngọc thay đổi – ông ta nhận ra nàng! Ông ta lại nhận ra nàng!

Lão giả mặc áo bào xám lại hỏi: “Người vì hấn đoạn tuyệt quan hệ với Tiền gia, có từng hối hận?”

Tiền Tụ Ngọc lắc đầu.

“Như vậy, ta không thể cứu hấn được.” Nói xong ông ta định bước đi, Tiền Tụ Ngọc vội la lên: “Vì sao?”

Lão giả mặc áo xám trả lời: “Bởi vì nếu muốn cứu hấn, người phải trả một cái giá rất đắt.”

Tiền Tụ Ngọc run tiếng hỏi: “Cái giá... gì?”

Lão giả mặc áo xám nhìn nàng chòng chọc, thật lâu sau mới đáp: “Ví dụ như – từ nay quên nhau hết thảy.”

Tiền Tụ Ngọc lao đảo lui về sau mấy bước chân, dù thế nào cũng không ngờ được cái giá mà ông ta nói là thế này.

“Muốn ngăn cản hấn tiếp tục phát triển, cần phải có nội lực lớn hơn áp chế, nhưng võ công hấn quá cao, thiên hạ hôm nay có thể cao hơn hấn, e rằng chỉ có mình ta. Ta nếu muốn cứu hấn, thì phải đem công lực một đời của mình truyền hết cho hấn...”

Tiền Tụ Ngọc lạnh lẽo xen vào lời ông ta: “Ta hiểu được, Tiền Tụ Ngọc này không dám xa cầu. Mời tiên sinh trở về đi.”

Lão giả mặc áo xám lắc đầu thờ dài: “Cũng không phải ta không bỏ được tu vi cả đời này, mà là...” Ông ta nhìn chăm chú về phía n Tang, “Lấy hình dạng hiện tại của hấn, không đáng để ta xả thân cứu.”

Một dòng hàn ý dâng lên từ lòng bàn chân, rốt cục Tiền Tụ Ngọc cũng hiểu được dụng ý của ông ta.

“Hoàng Kim Nhân làm hại thiên hạ, ta không thể cứu một nhân vật nguy hiểm như thế được, bởi vì không ai có thể cam đoan, dã tâm của hấn lại nổi lên lần nữa hay không. Cho nên, trừ phi hủy bỏ ký ức của hấn, để hấn hoàn toàn sống lại, trở thành người của Thanh Nghiên đài, tiếp tục sự nghiệp của ta.”

Lão giả mặc áo xám trầm giọng nói, “Đây chính là cái giá mà người và hấn phải trả. Đối với hấn có thể là tốt, nhưng đối với người...”

Tiền Tụ Ngọc hoàn toàn không biết nói gì nữa. Lời dụ hoặc bày ra trước mắt, đoạt hồn như thế, cũng tàn nhẫn như thế! Hai con đường – một là hai người cùng nhau chết, thời gian gần nhau ít đến đáng thương; một là hai người cùng nhau sống, nhưng lại để cho hấn quên hẳn nàng.

Lão giả mặc áo xám nói tiếp: “Cho nên, ta muốn người suy xét rõ ràng. Ta sẽ mang hấn đi, cải tạo lại hấn một lần nữa, cho hấn một cuộc sống mới, từ nay tạo phúc cho vô lượng, ban đức cho thiên hạ. Nhưng mà người không thể đi cùng. Bởi vì ký ức là một thứ rất huyền diệu, thần kỳ Niết Bàn của Thanh Nghiên đài cũng không phải vạn năng, khó đảm bảo một ngày nào đó bởi vì người mà hấn nhớ lại chuyện cũ, như vậy tất cả nỗ lực của ta đều là uổng phí.”

Tiền Tụ Ngọc khàn khàn giọng hỏi: “Chỉ có ta... thôi sao?”

“Trước mắt cũng chỉ có người. Hoàng Kim Nhân đã tan rã, Liễu Thư Mi đã chết, người biết thân phận chân thật của n Tang cũng lác đác lơ thơ. Chỉ cần hấn không chủ động nhớ lại thì không ai có thể nhận ra người nói nghiệp của Thanh Nghiên Đài, lại từng là thủ lĩnh thần bí của Hoàng Kim Nhân.” Lão giả mặc áo xám gật đầu nói: “Ta cho người thời gian một ngày để suy xét. Ngày mai ta lại tới, lựa chọn như thế nào, đều do người.”

Tiếng bước chân dần dần rời đi, mà Tiền Tụ Ngọc vẫn đứng bất động như trước. Toàn bộ thế giới trước mặt nàng như trở nên tăm tối, nhưng trong sắc tối như thế, lại thoáng hiện lên một tia sáng, làm động lòng người.

n Tang, làm thế nào đây? Nàng nên làm thế nào đây? Chọn cách nào?

Khi n Tang tỉnh lại thì trời đã hoàn toàn tối, ánh sáng của chiếc đèn dầu trên bàn đã nhỏ như hạt đậu, ánh vào mặt Tiền Tụ Ngọc, đôi mắt sâu thẳm, đang nhìn hẩn không chớp mắt. Thấy hẩn tỉnh, nàng liền nở một nụ cười nói: “Chúng ta lại sống qua một lần nữa.”

n Tang nắm lấy tay nàng, còn chưa mở miệng, Tiền Tụ Ngọc lại hỏi: “Có đói không? Ta làm món thịt thỏ xào tỏi và cá kho đậu bóc vỏ mà chàng thích ăn nhất đây.”

Thấy hẩn không nói chuyện, nàng như một cô bé kéo hẩn dậy, sáng giọng: “Ta mặc kệ, dù sao ta cũng đã làm, chàng nhất định phải ăn sạch sẽ!” Nói xong đỡ hẩn đến cạnh bàn, mở lồng bàn ra, trừ thịt thỏ xào tỏi và cá kho đậu bóc vỏ, còn có cả canh suông, màu sắc đẹp mắt, hương thơm xông vào mũi, nhìn là biết ngay nàng đã tốn không ít tâm tư để làm.

n Tang cười cười, “Đưa tay đây.”

Tiền Tụ Ngọc nghe vậy, đem tay giấu ra phía sau một cách vô ý thức, n Tang vươn tay, bắt lấy tay nàng đưa ra trước mặt, quả nhiên, mười ngón tay sưng đỏ, có nhiều chỗ đã rách da, “Thời tiết lạnh như vậy, đừng đụng vào nước, chờ tỉnh lại ta làm cũng được mà.” Trên người hẩn lúc nào cũng mang theo thuốc mỡ, lúc này liền lấy ra dùng.

Cũng một lần như vậy vào rất nhiều ngày trước, khi nàng đánh đàn đến trễ tay, cũng là hẩn, cúi đầu, cẩn thận, dịu dàng, bôi thuốc cho nàng như vậy.

Ánh mắt Tiền Tụ Ngọc ướt át. n Tang bôi thuốc mỡ cho nàng xong, ngẩng đầu mỉm cười nói: “Xong rồi, ăn cơm đi.”

Hai người ngồi xuống, đĩa đầu tiên là gắp cho đối phương, hai đôi đũa không hẹn cùng giao nhau giữa không trung, nước mắt Tiền Tụ Ngọc cứ thế bắt ngờ rơi xuống. n Tang vươn tay giúp nàng lau nước mắt, sau đó, ôm nàng vào lòng.

Nhất thời trong phòng im ắng, ai cũng không lên tiếng. Đối với n Tang mà nói, là do sinh mệnh không lâu dài, bởi vậy thời gian bên nhau lại càng quý báu; nhưng đối với Tiền Tụ Ngọc, là vừa đáng lại vừa chất, cười ở trên mặt, đau ở trong lòng.

Không biết trải qua bao lâu, Tiền Tụ Ngọc với khẽ gọi: “n Tang...”

“Ừ?”

“Nếu có một ngày, người khác bắt ta, muốn chàng hãy kể ra mười đặc điểm về ta thì mới thả ta ra, chàng có thể kể được sao?”

n Tang bật cười, “Có phải dễ quá rồi không? Đừng nói mười cái, trăm cái ta cũng kể được.”

Tiền Tụ Ngọc ngẩng đầu nói: “Vậy chàng thử kể xem.”

n Tang không chút nghĩ ngợi liền trả lời: “Nàng ăn cá chỉ ăn phần đuôi, dùng com không thích ăn rau, nấu ăn không chịu bỏ đường, nét chữ viết góc cạnh sắc như dao nhọn, thích cái gì thì cũng đặt tên cho nó, tâm trạng không vui thì xé sách đập bình hoa, ngủ dậy việc đầu tiên làm chính là đốt hương, việc thứ hai là mở cửa sổ, ba ngày không cầm bút liền khó chịu...” Nói đến đây hẩn ngừng lại.

Tiền Tụ Ngọc giục: “Còn một điều nữa.”

n Tang vén tóc trên trán nàng ra sau tai, dịu dàng nói: “Còn có, nàng là một cô nàng cứng đầu. Thích cái gì, là sẽ thích cả một đời...”

Làn môi Tiền Tụ Ngọc khẽ run, đột nhiên ôm chặt hẩn, lẩm bầm: “Đúng vậy, cả một đời... Thích, liền thích cả một đời... Nhưng, cả một đời là dài bao lâu đây?”

n Tang vuốt tóc nàng, thờ dãi: “Vô luận ra sao, có thể gặp được nàng, đã là chuyện may mắn nhất đời này của ta, ta cũng không còn yêu cầu xa vời gì nữa...”

“n Tang, nếu như, ta nói là nếu như...” Tiền Tụ Ngọc thấp giọng nói, “Chàng quên ta, nhưng lại nhìn thấy một nữ tử ăn cá chỉ ăn phần đuôi, dùng com không thích ăn rau, nấu ăn không chịu bỏ đường, nét chữ viết góc cạnh sắc như dao nhọn, thích cái gì thì cũng đặt tên cho nó, tâm trạng không vui thì xé sách đập bình hoa, ngủ dậy việc đầu tiên làm chính là đốt hương, việc thứ hai là mở cửa sổ, ba ngày không cầm bút liền khó chịu thì... thì sẽ nhớ đến ta sao?”

n Tang cười cười, “Đồ ngốc!” Giọng điệu thân thiết triền miên. Hẩn lại không biết, trong lòng Tiền Tụ Ngọc, đã làm ra lựa chọn.

Vô luận ra sao, còn sống vẫn tốt hơn là chết đi.

Xin tha thứ cho sự nhát gan của nàng, nàng không thể trở mặt nhìn hẩn chết đi, chết ở trước mắt mình được.

Thế là ngày hôm sau khi gặp lại lão già áo xám kia, Tiền Tụ Ngọc hỏi: “Ông tin không? Vì để được ở bên chàng, ta đã trả giá không chỉ là phú quý và thân tình.” Còn có cả tự tôn, trình tiết, ngạo khí... Tất cả tất cả.

Lão già mặc áo xám bất động thanh sắc đáp: “Ta tin.”

Tiền Tụ Ngọc nhìn thẳng vào ông ta, nói: “Ta cảm thấy ông là cố ý, ông vẫn ở trong tối chờ đợi cơ hội này, sau đó lại xuất hiện vào thời khắc ta tuyệt vọng nhất, để ta không thể không đồng ý, không thể không đồng ý.”

Lão già mặc áo xám không nói chuyện. Nàng đã nói đúng, thật sự từ rất lâu trước kia ông ta đã bắt đầu chú ý đến n Tang, vẫn nghĩ cách cảm hóa hắn, dẫn dắt hắn lên con đường chính đạo, nhưng mà thật sự lại để ông ta có cơ duyên như vậy, ông ta vẫn rất bất ngờ.

Tiền Tụ Ngọc thê lương cười nói: “Nhưng ta không hận ông, cũng không oán ông, bởi vì ông có thể cứu chàng.”

Giọng nói nàng lạnh lẽo, rét buốt: “Nhưng ta hận ông trời! Ông ta khiến n Tang vừa ra đời đã mất mẹ, cho chàng lưng mang nhiều tội nghiệt nặng như vậy, cho chàng nhận hết thống khổ nhân thế...”

Lão già áo xám cắt ngang lời nàng: “Nhưng ngươi có biết hắn làm những chuyện khiến thiên hạ biết bao nhiêu dân chúng trôi giạt khắp nơi, không chốn yên thân không? Ngươi không thể viện cớ mình bị tổn thương để đi tổn thương người khác, mà hắn nếu không nóng lòng báo thù, sao có thể rơi vào hoàn cảnh hôm nay được? Cho nên, tất cả chỉ là gây tội thì phải chịu tội mà thôi!”

Tiền Tụ Ngọc run lên, qua rất lâu mới khó khăn nói: “Ta chỉ biết, con người ta có lúc tác nghiệt, cũng là bởi vì bị ép vào đường cùng mà thôi.” Nàng nhớ đến đêm đó tại trong ngõ sâu dùng gạch đập chết gã ăn mày kia, nếu theo hình phạt dành cho kẻ giết người, chẳng lẽ nàng cũng đáng chết hay sao?

Giống nhau, giống nhau cả thôi! Hoàng đế muốn n Tang chết, cho nên chàng mới tiên hạ thủ vi cường. Nhưng, vì sao người này lại không hiểu được? Vì sao bọn hắn lại còn có thể bày ra bộ dạng tử bi đại thiện khiến trách chàng làm hại thế gian? Nhất thời, trong lòng vừa tức vừa khổ, nàng suýt đứng không vững.

Lão già áo xám thờ dài nói: “Hắn là một kỳ tài trăm năm khó gặp, muốn cho hắn có một cuộc sống thật sự tốt, nếu có thể bỏ ác theo thiện, sẽ là phúc khí của thiên hạ.”

Tiền Tụ Ngọc dờ dẩn đứng đó, thật lâu sau mới chậm rãi nói: “Ta đồng ý với ông, muốn cho chàng một cuộc sống thật tốt, đền bù những thiệt thòi mà trời cao đã mang lại cho chàng, sự ấm áp, phong quang và cả hạnh phúc. Có thể làm được sao?”

“Có thể.”

Có được lời hứa hẹn, nàng quỳ gối xuống đất, trán vừa chạm vào mặt đất, khí huyết trong lồng ngực bỗng cuộn trào, vết thương vốn gần khép lại lần nữa vỡ toan, đau thấu toan thân.

Nàng cắn răng, đợi đau đến giảm bớt mới ngẩng đầu lên, nhưng mà, đã không còn thấy lão già áo xám đó đâu cả.

Cùng ông ta biến mất, còn có n Tang – của nàng, n Tang; của nàng, Mộc tiên sinh.

Nghe Tiền Tụ Ngọc kể lại xong, Tiền Bảo Nhi trầm mặc rất lâu, cuối cùng lại thờ dài nói: “Không ngờ Hiên Viên lão nhân lại làm cách này, chỉ đáng tiếc, hảo tâm của ông ấy chỉ sợ đã uổng phí.”

Tiền Tụ Ngọc ngạc nhiên hỏi: “Nghĩa là sao?”

“Theo mạch của Công tử, nội lực mà Hiên Viên lão nhân độ cho hắn vẫn chưa hòa tan vào công ban đầu của hắn, chỉ là tạm thời áp chế mà thôi, bây giờ nó đã có dấu hiệu yếu đi, rất có khả năng bị phản phệ.”

Tiền Tụ Ngọc kinh ngạc không thôi, run giọng hỏi: “Cũng có nghĩa là...”

“Cũng có nghĩa là, một khi võ công của Công tử khôi phục, ma tính của hắn cũng trở về. Nội lực của Hiên Viên lão nhân đã mất, thiên hạ hôm nay, sẽ không còn ai là đối thủ của hắn nữa...”

Tiền Tụ Ngọc tiếp lời: “Mà ma tính của chàng cuối cùng rồi sẽ cắn nuốt luôn cả chàng, có đúng vậy không?”

Tiền Bảo Nhi lặng yên nhìn nàng, không nói chuyện.

Lúc này Tiền Tụ Ngọc đẩy chân ngồi dậy, Tiền Bảo Nhi giật nảy mình, vội vàng can lại: “Nhị tỷ, tỷ muốn làm gì?”

“Ta muốn đi gặp n Tang!” Tiền Tụ Ngọc thậm chí không mang cả giày, chân không định xỏ ra cửa, Tiền Bảo Nhi vội vàng nói: “Công tử uống ‘Mê thần dẫn’ của muội nên vẫn còn đang mê man, giờ này tỷ đi cũng vô dụng.....” Lời còn chưa dứt, cửa phòng đột nhiên mở ra, ngoài cửa có một người đang lặng yên đứng.

Tiền Bảo Nhi vừa thấy, liền kinh ngạc hỏi: “Sao người có thể tỉnh lại được?”

Mà chàng, chỉ nhìn Tiền Tụ Ngọc một cách chăm chú, thấp giọng hỏi: “Là thật sao?”

Tiền Tụ Ngọc cũng sờ nhìn chàng, chàng mặc áo trắng, tóc thả dài, hai chân đứng thẳng, giờ khắc này, chàng thật giống hệt như chàng của bảy năm trước!

Trong phút chốc, mắt nàng liền ngấn lệ.

“Những lời nàng vừa nói, đều là thật sao?” Công tử hỏi lại lần nữa, giọng nói vẫn nhẹ như trước, nhưng lại như một loại mềm nhẹ trước khi gõ tổ kéo đến. Tiền Tụ Ngọc run lên, lưng ta lưng túng không thể đáp lời.

Công tử đi về phía nàng, Tiền Bảo Nhi vội vàng ngăn trước người Tiền Tụ Ngọc: “Vi sao ngươi không về hỏi lão sư phụ tài giỏi của ngươi ấy?”

Tiền Tụ Ngọc vội vàng kêu lên: “Bảo Nhi!”

“Nhị tỷ, tỷ cho rằng chuyện đến nước này, giấu hẩn còn ý nghĩa gì sao?” Một câu nói của Tiền Bảo Nhi khiến nàng phải ngạt thở, trong lòng Tiền Tụ Ngọc đau xót, những lời nói lúc trước lại hiện về lần nữa –

Sáu năm, nàng vì để chàng có thể sống sót, coi giữ bí mật lớn nhất giang hồ này, giữ gìn trong sự cô độc và uất ức, nhìn chàng phong sinh thủy khởi, nhìn chàng danh vang thiên hạ, nhìn chàng đính hôn, nhìn tất cả sự tích về chàng...

Kết quả, ông trời lại cho nàng và chàng một trò đùa, kéo dài sáu năm, lại chẳng tránh khỏi được chữ tử! Sớm biết như thế, cần gì phải sống sáu năm này.

Tiền Tụ Ngọc vừa định thừa nhận, lồng ngực đột nhiên như bị một cái chùy đập vào, cả người nhất thời đau đến gập người xuống.

Tiền Bảo Nhi đỡ nàng, “Nhị tỷ!” Vươn tay bắt mạch cho nàng, sắc mặt đột biến. Vừa định kinh hô, thì thấy Công tử nhanh như tia chớp, nhảy mắt liền điểm hơn mười huyệt đạo của Tiền Tụ Ngọc, sau đó duỗi tay, ôm lấy nàng đi về phía giường.

Tiền Bảo Nhi vốn đầu óc thông minh, lập tức hiểu rõ chàng đang nghĩ gì, vội vàng nói: “Không thể! Bản thân ngươi lúc này cũng đang nguy hiểm, nếu dùng nội lực để cứu tỷ ấy, sợ rằng...”

Chưa đợi nàng nói hết câu, hai tay Công tử đã dán lên lưng Tiền Tụ Ngọc, không ngừng rót nội lực của mình vào cơ thể nàng.

Tiền Bảo Nhi giật mình, thật lâu sau mới cắn răng nói: “Được lắm, nếu ngươi dám liều mạng vì Nhị tỷ, chẳng lẽ Bảo Nhi ta không làm được sao?”

Lập tức vùng ống tay áo đi tới, ngồi lên giường, một trước một sau, cùng chữa thương cho Tiền Tụ Ngọc.

Cảm giác được nội lực Công tử dịu dàng như nước, không bén nhọn kiêu ngạo như trước kia, Tiền Bảo Nhi rất kinh ngạc, nhưng cũng không tiện hỏi ra miệng, chỉ có thể phụ sức cho chàng. Vận khí đủ ba canh giờ, sắc mặt Tiền Tụ Ngọc từ xám mới chuyển sang trắng, dễ nhìn hơn rất nhiều.

Ngoài cửa sổ trời đã sáng, thị tỷ hầu hạ mang nước tới, thấy cảnh tượng kỳ lạ trong phòng, liền vội vàng chạy đi bẩm báo cho thiếu trang chủ. Thế là không lâu sau, huynh muội Cố thị vội vàng đuổi tới.

Cố Minh Yên kinh ngạc nói: “Các ngươi --” Vừa mới nói được hai chữ, Cố Vũ Thành liền nắm lấy tay nàng, lắc đầu, ra hiệu không được quấy rầy. Cố Minh Yên nhìn Công tử, lại nhìn Tiền Tụ Ngọc, tuy không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể tức giận trong im lặng.

Tiền Bảo Nhi thu tay trước, thở ra một hơi, lại đập vào mạch của Tiền Tụ Ngọc, biểu tình trên mặt chẳng những không nhẹ bớt, ngược lại càng thêm ngưng trọng.

Vi sao...vi sao một chút phản ứng cũng không có? Cứu chữa một đêm, cũng chỉ có thể duy trì cho tỷ ấy không chết mà thôi, chẳng lẽ nội lực liên hợp của nàng và n Tang, đều không thể trị hết thương cho tỷ ấy sao?

Trong lòng tuy rằng rất nhụt chí, nhưng nhìn sắc mặt tái nhợt của Công tử, vẫn nhẹ nhàng bảo: “Nghỉ ngơi một lát đi. Ta thấy tạm thời Nhị tỷ sẽ không có chuyện gì, sẽ chờ được đến khi sư phụ ta tới...”

Công tử giống như không nghe thấy nàng nói.

Tiền Bảo Nhi mấp máy môi, đột nhiên lạnh lùng nói: “Ngươi muốn hại chết tỷ ấy sao? Nhị tỷ ta không biết võ công, ngươi truyền nhiều nội lực như vậy cho tỷ, ngược lại sẽ hại tỷ ấy!”

Bị lời nàng dọa, Công tử chấn động, chậm rãi thu hồi nội lực, nhất thời cả người Tiền Tụ Ngọc mềm nhũn ngã vào lòng chàng. Trong nháy mắt đó, rất nhiều chuyện liền quay trở về trong óc –

Đã từng, chàng cũng trị thương cho nàng như vậy; Đã từng, chàng cũng ôm nàng như vậy; Đã từng, chàng cũng lo âu, bất an chờ nàng tỉnh lại như vậy... Một cơn đau dữ dội bất chợt ập vào đầu chàng.

Cố Minh Yên thấy sắc mặt chàng bất thường, vội vàng lao tới hỏi: “Vô Ngân! Chàng sao vậy?”

Công tử nhện đau đớn Tiễn Tụy Ngọc nằm xuống giường xong, mới chậm rãi xuống giường, bước chân loạng choạng, suýt nữa thì ngã xuống đất. Tiễn Bảo Nhi ở cạnh chàng, liền thuận tay đỡ chàng, vừa hay đỡ trúng cổ tay.

“Ngươi --” Vừa chạm vào, nàng lại có phản không dám tin, dứt lời trực tiếp kéo tay Công tử qua bắt mạch, kinh ngạc vui sướng nói: “Ngươi! Thật tốt!”

Kỳ tích! Thật sự đó là kỳ tích! Giờ phút này bên trong thân thể Công tử chỉ còn thừa lại một loại nội lực tựa như biển khơi vậy, sâu không lường được, lại ấm áp bình thản như gió xuân. Tức là không phải nội lực ban đầu của chàng, cũng không phải nội lực chính thống của Hiên Viên lão nhân, dường như đó là một loại nội lực được hòa tan của cả hai, tùy tâm sở chí, tùy ý lưu dẫn.

“Chuyện này là thế nào?” Tiễn Bảo Nhi ngẩng đầu hỏi Công tử, sau đó lại vui sướng nói: “Ta hiểu rồi! Ngươi quả nhiên là kỳ tài trăm năm không dễ gặp, có thể tự đem hai nội lực hòa tan, hơn nữa lúc đó ta cho ngươi ăn ‘Mê thần dẫn’, kiềm chế đau đớn, nâng khả năng chịu kích thích của ngươi đến tận cùng. . .Trời ạ, nếu Nhị tỷ tỉnh lại mà biết được, không biết vui biết bao nhiêu nữa!”

Thật ra. . .đây chính là khổ tận cam lai đó sao? Ông trời luôn bạc đãi bọn họ rốt cục đại phát lòng từ bi, ngay tại thời khắc nguy cấp này lại hóa giải nguy cơ trên người n Tang!

Ai ngờ mặt mày Công tử lúc này cũng không có bao nhiêu vui mừng, chàng nhìn Tiễn Tụy Ngọc ở trên giường, đột nhiên xoay người rời đi.

Tiền Bảo Nhi kêu lên: “Ngươi định đi đâu?”

Chàng không trả lời, chỉ tự mình ra khỏi cửa phòng, Liễu Diệp đứng chờ ở ngoài cửa, gặp chàng ra, vội vàng nghênh đón: “Công tử. . .”

Công tử vòng qua hẻm đi về phía chuồng ngựa. Liễu Diệp lại hỏi: “Công tử, ngươi muốn đi đâu?”

Chàng cũng không trả lời, chọn lấy một con ngựa tốt nhất lắp dây cương vào rồi rời đi, Liễu Diệp định đuổi theo, nhưng vừa nhìn thấy mặt chàng, nhất thời liền giật mình –

Đó không phải là Công tử.

Tối thiểu, đó không phải là Công tử mà hắn vẫn biết!

Công tử sao lại có sắc mặt u ám như vậy, ánh mắt lại sắc bén như vậy, vẻ mặt khiến người khác sợ hãi như vậy?

Trong thời khắc này, hắn liền giống như hoàn toàn thay đổi, toàn thân tỏa ra khí thế bén nhọn, giống như lưỡi kiếm đã ra khỏi chuôi, sắc bén khôn cùng, khiến người tới gần sẽ bị thương.

“Công tử. . .” Liễu Diệp thì thào, quay người lại, thì thấy Cố Minh Yên lặng lẽ đứng dưới gốc cây, mắt ngấn nước, trông rất thê lương.

Nàng hỏi: “Chúng ta đã mất chàng, đúng không?”

Liễu Diệp ngẩn ra, không biết nên hỏi đáp ra sao.

Cố Minh Yên lắc đầu tự thì thào: “Ta biết. . .ta đã mất chàng. . .ta thật. . .thật sự mất đi chàng. . .”

Nàng vừa nói vừa xoay người, chậm rãi bước đi. Nắng sớm chiếu lên người nàng, không biết vì sao, Liễu Diệp bỗng nhiên cảm thấy, vị Cố đại tiểu thư vốn được nhân sĩ giang hồ khen ngợi là một viên minh châu này, lập tức trở nên âm đạm không chút ánh sáng

Bạn đang đọc truyện *Mộc Ngọc Thành Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Mưa rơi lách tách bên ngoài nhà thủy tạ, gió lạnh thổi qua hành lang, đất trời một màu trắng xóa.

Xa rồi hồng trần, ngoài vòng tranh đua, đứng trên Thanh Nghiên Đài nhìn ngắm triều sinh.

Lão giả áo xám khoanh chân mà ngồi, trên chiếc kỷ trà có một cái bếp lò nhỏ, trà mới vừa sôi.

Có một đứa bé trai vội vàng chạy vào, tiếng bước chân rối loạn, phá tan sự yên tĩnh trong phòng, “Tiên sinh, Công tử đã trở về!”

Lão giả có phản ngạc nhiên hỏi: “Vì sao ngươi kích động như vậy?”

Cậu bé kia chần chờ một chút, mới ấp úng nói: “Việc này... tiên sinh, Công tử rất khác thường...” Lời còn chưa dứt, Công tử mặc bạch y đã xuất hiện trước cửa.

Tầm mắt lão giả rơi xuống đôi hấn, chân của hấn thể nhưng đã khỏi, nói như vậy... Thế là ông ta phát tay ra hiệu cho cậu bé kia lui ra, sau đó mỉm cười nói: “Con về đúng lúc lắm. Bình Thiết Vũ Quan Âm này vừa mới sôi thôi, ngồi đi.”

Công tử đứng trước cửa rất lâu, một đôi mắt ban đầu lóe sáng bức người, sau đó chậm rãi chuyển sang bình thản, lúc này mới đi tới, khoanh chân ngồi xuống trước mặt ông ta.

Lão giả vờ tay châm trà, dòng nước trong suốt chảy ra từ miệng bình, chảy xuống chiếc cốc trắng bóng, sóng nước mênh mông phản chiếu gương mặt thanh quý cao nhã của Công tử.

“Ta nhớ được năm đó khi ta thành tài xuống núi, lúc ta cáo biệt với sư phụ thì người đã nói với ta một câu.” Lão giả đem trà đẩy tới trước mặt Công tử, chậm rãi nói: “Sư phụ nói: ‘Một bước này con chạm đất, hồng trần như vậy, đừng quay đầu lại. Bởi vì, cho dù có quay đầu trở lại thì cũng không còn là lúc trước nữa.’ Một câu nói này ta đã phí rất lâu để suy nghĩ, đến tận cuối cùng có nghĩa là gì. Sau đó, khi ta trải qua một vài chuyện, khi nhớ lại thì rốt cục cũng hiểu được khổ tâm của sư phụ.”

Công tử lặng lẽ ngồi, không nói một lời.

Lão giả khẽ mỉm cười nói tiếp: “Năm đó con rời Thanh Nghiên đài, ta không nói câu này với con, là bởi vì cảm thấy không cần thiết. Hiện tại, ta tặng nó cho con, hy vọng con có thể lĩnh ngộ.”

Công tử vẫn rũ mắt xuống, không có biểu tình gì cả.

Lão giả nhìn chén trà trước mặt chàng, bảo: “Sắp nguội rồi, mau uống đi.”

Công tử dùng một loại tốc độ rất chậm vờ tay cầm lấy chén trà, lại dùng tốc độ chậm hơn đưa tới bờ môi, chàng hơi ngẩng đầu, mở miệng, mắt thấy chén trà sắp uống xuống, trên mặt lão giả lộ ra nụ cười hòa ái, thì đột nhiên ‘xoảng’ một tiếng, chàng ném chén trà xuống mặt đất, ngọc sứ vỡ vụn, nước trà lênh láng, trong căn phòng lặng im như tờ. Chỉ có tiếng mưa không ngừng dội xuống mặt đất, như dần dần nặng hạt hơn.

Lão giả nhìn chàng chằm chằm một hồi lâu, mới thờ dãi, lại rót chén trà khác, “Chén đó nguội rồi, không uống cũng được. Dùng chén khác...”

Công tử ngẩng đầu cắt ngang lời ông ta: “Lão sư!”

“Uống trà.” Lão giả đề thấp giọng.

Nhưng mà Công tử không thèm để ý, ánh mắt lóe lên những tia sáng cực mạnh, khiến cả người chàng nhìn như tràn đầy năng lượng, không nhe nhả yếu đuối như lúc trước.

“Lão sư!” Chàng vội vã hỏi, “n Tang là ai?”

Về mặt lão giả hiện lên vẻ không vui, “Người thông minh không nên hỏi vấn đề này.”

“Xin người hãy nói cho con biết!”

Công tử đứng dậy, nửa người đã vờn qua chiếc bàn nhỏ, hơi nước sôi trào từ chiếc bình bốc lên lồng ngực chàng, nhưng chàng lại như không hề phát hiện, vẫn không chớp mắt nhìn lão giả.

Lão giả cúi đầu, đôi tay bên người siết chặt lại, sau đó dùng một ngữ khí rất bi ai nói: “Vô Ngân, biết đối với con không có lợi. Nghe lời ta nói, đừng nghĩ đến hấn nữa.”

Trong mắt công tử hiện lên mâu thuẫn, nhưng rất nhanh lại bị sự kiên nghị thay thế, “Con có quyền biết con là ai.”

“Con là Thủy Vô Ngân, là đại công tử, chủ nhân tương lai của Thanh Nghiên đài, là lãnh tụ chính đạo giang hồ.”

“Nhưng con cũng là n Tang, một người có thân thể bí mật, sống trong bóng tối, đúng hay không?” Một câu đúng hay không cuối cùng kia, rất hùng hồn. Nhất thời, giọng của chàng như vang vọng cả căn phòng –

Đúng hay không? Đúng hay không? Đúng hay không?

Lão giả thờ dãi thật sâu. Thôi được, cái gì nên đến rồi cũng sẽ đến, tránh thế nào cũng không được. Giấu hấn nhất thời, chứ không thể được giấu hấn cả đời, “n Tang cũng không phải là n Tang.”

Công tử sững sờ.

“Tên lúc sinh của hấn là Dục Lưu, là con thứ mười của đương kim hoàng đế.”

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng sét đánh, mây đen cuộn cuộn, đất trời một mảnh rét buốt, mưa vẫn cứ to như trút nước.

Công tử trăm triệu vẫn không ngờ được mình lại có một thân phận như vậy, không khỏi lão đảo lui về phía sau một bước.

“Mẹ hân khi trước là n Quý phi được Hoàng thượng vô cùng sủng ái vô cùng, một nhà n thị, bởi vậy cũng nhận được hoàng ân, thăng tiến rất nhanh. Nhưng mà, khi người sắp ra đời, chợt có mật báo tố cáo n gia có lòng mưu phản, lúc ấy Dương quốc cửu suốt đem dẫn binh truy xét, lại thật sự tìm thấy long bào dưới giường ông ngoại hân. Có người vội vàng thông báo cho n phi, nàng bị kinh sợ, nên dẫn đến con bị sinh non. Nàng biết khó lòng thoát khỏi cái chết, liền mang con phó thác cho thái giám tâm phúc đưa ra khỏi hoàng cung, bản thân lấy cái chết tạ tội. Đêm đó, Đằng Lan điện cháy lớn, cháy cả hai canh giờ, dộc sức thế nào cũng dập không được, thị vệ trong cung bận cứu hỏa, đứa bé ấy mới may mắn đào thoát được.”

Lại là một đạo sét đánh, tầng tầng lớp lớp xẹt qua, mà Công tử cũng cảm thấy đầu mình như bị tia sét kia bổ trúng, rất nhiều ký ức trào đến, nhanh đến nỗi chẳng kịp tiếp nhận từng cái một.

“Tất cả dư đảng n gia, đều bị giết chết trong ba tháng, chỉ có đứa bé ấy, không biết tung tích ở đâu. Mười sáu năm sau, lại có một tổ chức sát thủ thần bí nổi lên, không chỉ hành động trong giang hồ, lại còn giống trống tạo phản, mưu nghịch thiên hạ. Thủ lĩnh đại ca của tổ chức ấy, chính là đứa bé năm đó, tự lấy tên là, n Tang.” Lão giả nói đến đây, liền dừng lại nhìn Công tử. Công tử ôm lấy đầu, cả người run rẩy kịch liệt, thân thể vừa nóng vừa lạnh, giống như đang bị giày vò trong nước và lửa.

“Ta đã từng nói, người thông minh sẽ không hỏi đến vấn đề đó, bởi vì, nhớ lại đối với con sẽ chẳng có bất kỳ lợi ích gì cả.”

Công tử vươn tay vịn chặt vào tường, cật lực khiến bản thân trấn tĩnh lại, nhưng mà tứ chi giống như không còn thuộc về chàng nữa, run rẩy, thế nào cũng không dừng lại được.

Thấy chàng thống khổ như vậy, bi ai trong mắt lão giả lại nhiều thêm mấy phần, ông khẽ nói: “Vô Ngân, ta con sáu năm tình thầy trò, vì sư sẽ không hại con, vì sao con lại không chịu tin ta?”

Công tử bỗng nhiên bò qua, bắt lấy tay ông, hô: “Lão sư...lão sư...”

Ông là sư phụ của chàng, là người thân nhất trong sáu năm nay của chàng, dạy chàng tuân thủ lễ nghi minh đức, dạy chàng bày mưu nghĩ kế, dạy chàng tất cả tất cả, sớm đã thân hơn cả cha con ruột. Nhưng –

Ông cũng giấu chàng sáu năm nay! Ông thao túng cuộc đời chàng, thay đổi tính tình chàng, không cho chàng nhớ lại bản thân mình!

“Lão sư, vì sao?!” Công tử lạc giọng hỏi, “Vì sao nhất định phải làm như vậy?”

Lão giả gằn từng chữ: “Bởi vì, ta không nỡ để con chết.”

Đúng vậy, ông không nỡ. Đứa trẻ này là mỹ ngọc lương tài trăm năm khó gặp, ông không nỡ để hân bị hủy đi như vậy, rơi vào kết cục như vậy. Ông cho hân cuộc sống mới và khởi đầu mới. Nhưng, trời không nguyện ý người, cái gì nên xảy đến, cũng đã xảy đến, cái gì từng xảy ra, vĩnh viễn không thể lau đi.

Ông chậm rãi xoa lưng Công tử, giống như đang an ủi một loài vật bị thương, tràn ngập từ bi.

Công tử ngẩng đầu lên. Một đôi mắt tối đen, chứa đựng tất cả nỗi lòng muốn nói, không muốn nói, có thể nói, và cả không thể nói ra.

“Nghe ta nói, Vô Ngân, sự tình không tuyệt vọng đến vậy, con vẫn còn có thể lựa chọn.” Lão giả nhẹ nhàng nói, “Con vẫn còn có thể lựa chọn một lần nữa. Làm Thủy Vô Ngân, hay là làm n Tang, lần này, là do chính con quyết định.”

Công tử chấn động.

Lão giả lại nói: “Lần trước ta dùng Niết Bàn thần công, trong lúc ma tính phát tác trong cơ thể con thì thành công tẩy đi ký ức của con, sau đó cho con một ký ức, thân phận mới. Mà bây giờ, nội lực của ta đã mất, không thể thực hiện lần nữa. Cho nên, lần này, phải dựa vào chính con. Nếu con đồng ý làm Vô Ngân, con phải đồng ý với ta, để cho Dục Lưu hoặc n Tang hoàn toàn chết đi. Con là người nối nghiệp của Thanh Nghiên đài, là hôn phu của Cố Minh Yên, là Công tử mà mỗi người trên giang hồ đều ngưỡng mộ, sau này làm mọi chuyện con đều phải nghĩ cho vô lâm, phải làm cho đúng lý lẽ, con tồn tại chính là để bảo vệ chính nghĩa, xây dựng thái bình thịnh thế.”

Công tử bỗng nhiên mở miệng: “Nếu như con chọn n Tang thì sao?”

Lần này đến phiên lão giả run lên, trầm mặc hồi lâu mới nói: “Như vậy kể từ hôm nay khi con bước ra khỏi cánh cửa này, tình thầy trò của chúng ta liền một đạo chặt đứt, từ nay con đi cầu độc mộc của mình, không còn liên quan đến ta nữa. Nếu như con còn nảy sinh lòng tạo phản giết người, Thanh Nghiên đài tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình!”

Mưa rơi càng lớn, gió thổi ngoài cửa sổ, nước đọng khắp nơi, mà hương trà xông vào mũi, giờ phút này cũng trở nên ảm đạm hơn rất nhiều.

Một bên là huyết hải thâm cù, một bên là sáu năm sư ân; một bên từng là tri kỷ, một bên là giai nhân sắp cưới...Mà chàng vốn dĩ cũng không phải là n Tang thật sự.

Nếu như là n Tang, có lẽ sẽ là một chường lên tường, sau đó vẽ mặt khinh thường rồi đi? Cái gì mà chính nghĩa hòa bình, tất cả đều là chó m*! Nhưng

năm trong năm này, chàng đã được thay da đổi thịt, nhân nghĩa đạo đức cứ như mầm mống, đã cắm sâu trong lòng chàng, không thể vứt bỏ mà không để ý đến được.

Công tử ngồi trên mặt đất, để mặc nước mưa làm ướt nhẹp lưng mình, trong mắt tràn đầy mờ mịt.

Biểu tình trên mặt lão già chợt trở nên nhu hòa, ông đi tới nâng chàng dậy nói: “Vô Ngân, có những chuyện đã qua, thì trở về không được. Khi con đã có một cuộc sống mới, vì sao lại không để cho chuyện cũ, cứ như nước chảy không lưu dấu[29] đi?”

[29] thủy quá vô ngân = nước chảy không lưu dấu: thì ra HV lão nhân đặt cho T cái tên là TVN với ý nghĩa như vậy.

Công tử thấp giọng nói: “Lão sư...” Chàng ngừng một chút: “Thật xin lỗi, lão sư, con...con không thể...”

Sắc mặt lão già nhất thời trắng bệch.

Công tử chậm rãi nói: “Con biết khổ tâm của lão sư, nhưng mà, dù sao con cũng không phải Thủy Vô Ngân chân chính, mà con cũng không là n Tang ngày xưa, nếu là n Tang ngày xưa, gặp cơ hội như vậy, nhất định sẽ đáp ứng, sau đó mượn sức giang hồ lập uy vọng, sau khi nhất thống giang hồ, sẽ phân lại triều đình, đến lúc đó, cho dù là lão sư, cũng ngăn con không được. Cho nên dù có lựa chọn lại lần nữa, cũng chỉ là đem thời gian sai lầm kéo dài ra mà thôi, không có bất kỳ ý nghĩa gì cả.”

Sắc mặt lão già lại trắng thêm mấy phần.

“Con là người ích kỷ, vô luận lão sư đã thay đổi con thế nào, về lý thuyết mà nói, con vẫn là một người ích kỷ. Người trong thiên hạ có quan hệ gì với con đâu? Từ trước giờ con vẫn không đem người ngoài đặt ở trong lòng, cho đến khi... con gặp được nàng...”

Lão già biết chàng chỉ ai, sắc mặt chuyển từ trắng sang thất vọng.

“Từ sáu năm trước, con đã buông tha cho việc báo thù, đem quãng đời còn lại của mình và toàn bộ tâm tư tình cảm dành cả cho nàng.” Công tử đứng thẳng, nhìn về phía lão già nói, “Mà sáu năm sau khi con gặp lại nàng, lại nhìn thấy dáng vẻ tiêu tụy của nàng, chứng kiến thống khổ của nàng, lão sư, con thà rằng lúc trước người đừng có cứu con! Nàng chỉ là một nữ tử nhu nhược, vì sao lại muốn để một mình nàng đối mặt với bất hạnh như vậy?”

Lão già không nói chuyện, trong ánh mắt lại thêm phần bi ai.

Công tử đi tới trước cửa, chàng vươn tay kéo cửa, bàn tay dừng trên nắm cửa rất lâu. Lão già thở dài một tiếng, thân nhiên hỏi: “Con thật sự không suy xét lại dù chỉ là một chút thôi sao?”

“Con sẽ không lựa chọn làm n Tang, cũng sẽ không lựa chọn là Vô Ngân, con chọn làm Mộc tiên sinh.” Công tử cười, nụ cười toát lên vẻ tang thương khó nói thành lời, “Bởi vì, Mộc tiên sinh có Ngọc phu nhân.”

[Tang là gỗ, từ hôm nay trở đi, chàng gọi là Mộc tiên sinh, mà ta là Ngọc phu nhân. Mộc tiên sinh cùng Ngọc phu nhân, chúng ta vĩnh viễn ở bên nhau, được không?]]

Công tử từ từ bước đi, bên ngoài mưa rơi, rơi lên người chàng, thân thể lạnh buốt càng làm nổi bật sự quyết liệt trong lòng.

Chàng có thể phụ cả người trong thiên hạ, nhưng duy nhất lại không thể phụ được nàng. Chàng có thể không nhớ chính mình, lại duy độc quên không được nàng.

Ngọc phu nhân...Ngọc phu nhân...

“Đây là Thái Tang Tử.” Nữ tử mặc áo bào đen đứng trong chỗ tối, lặng lẽ nói với chàng.

“Bộ châm này cũng có tên.” Nàng nói, “Gọi là Kim Lũ Khúc.”

[Nếu như có một ngày, chàng quên ta, nhưng lại gặp một nữ tử cứ thích đặt tên cho những thứ bên cạnh mình, thì sẽ nhớ đến ta sao?]

“Công tử, người vui vẻ không?” Người thích cuộc sống bây giờ sao?”

Nàng đột nhiên bắt lấy tay chàng, tuyệt vọng hỏi: “Nói cho ta biết, thân là người nối nghiệp của Thanh Nghiên đài, một trong ba thánh địa lớn trong võ lâm, được người đời ngưỡng mộ xưng là Công tử, có được gia thế hiển hách và hôn thê mềm mại như hoa, chàng sẽ yêu ta sao?”

[n Tang, đừng bỏ ta lại lần nữa có được không? Ta không có đường lui, ta chỉ còn mỗi chàng thôi. n Tang, ta chỉ có chàng...]

Công tử cười khoái mã chạy nhanh về Phi Thúy sơn trang, trên mặt đã không thể rõ là nước mắt hay là nước mưa. Chàng từng nói, trừ phi chết, nếu không tuyệt đối sẽ không lại rời khỏi nàng, nhưng sau đó, vẫn hy sinh nàng để đổi lấy tánh mạng và tiền đồ của bản thân...

Vì sao lại ngốc như vậy? Vì sao? Tuy Ngọc, thà rằng lúc trước ta và nàng cùng nhau chết đi, cũng không đành lòng để nàng cô đơn chịu sáu năm dày vò như vậy!

Công tử giương giọng hét dài, tiếng hét xuyên qua màn mưa tối tăm, lên thẳng tận trời.

Nàng ở trong mộng, lơ mơ nghe thấy có tiếng người đang khóc.

Khóc không thành tiếng, nhưng nàng vẫn cảm giác được đau đớn đến tan nát cõi lòng, có người đang gọi tên nàng, thanh âm ấy rất quen thuộc, nàng không thể không tỉnh lại.

Cổ hết sức mở to mắt ra, tầm nhìn mơ hồ, đầu giường như có bóng người, trong phút chốc nàng cứ tưởng đó là Bảo Nhi, nhưng lại lập tức phủ nhận, trên thân người này có hơi thở nàng đã quá quen thuộc.

Rốt cục dáng hình người ấy cũng chậm rãi hiển hiện, nàng nhìn gương mặt dưới ánh đèn mờ nhạt, từng là dáng dấp khắc sâu đến trăm ngàn lần trong ký ức, lại một lần xa lạ đến nỗi căn bản không thể tới gần, nhưng mà giờ khắc này, lại gần đến nỗi vươn tay lên là có thể chạm vào.

Tiền Tụy Ngọc nhìn Công tử lệ rơi đầy mặt, bỗng nhiên cười.

“Yên tâm, ta sẽ không chết.” Nàng nói.

Lại là câu nói này. Bảy năm trước, sau khi gặp phải lăng nhục không thể chịu nổi trong con ngõ sâu ấy, nàng nói -- ta sẽ không chết. Sáu năm trước, chàng một kiếm đâm thấu tim nàng, nàng cũng nói -- ta sẽ không chết.

Công tử nhìn nữ tử có sinh mệnh như kỳ tích này, nửa chữ cũng không thể nói thành lời, chỉ có thể nhìn nàng, một mực nhìn, thấy sâu trong linh hồn, là máu thịt hòa một.

Tiền Tụy Ngọc thấy chàng không nói chuyện, liền cười không nổi, nàng khẽ thở dài một tiếng nói: “Làm sao đây? Mỗi lần đều để cho chàng nhìn thấy ta rơi vào mấy cảnh bết bát thế này...” Nàng còn chưa nói xong, Công tử đã ôm lấy nàng, ôm chặt vào trong lòng.

Nàng gầy như vậy, gầy đến nỗi chỉ còn lại xương cốt. Sáu năm này, rốt cuộc là làm thế nào mà nàng sống được? Công tử không dám nghĩ, bất cứ thống khổ nào xảy ra với nàng, đều như gia tăng gấp trăm lần trên người chàng, đau đến nỗi chỉ có thể run rẩy, chỉ có thể rơi lệ...

Tiền Tụy Ngọc đưa tay giúp chàng lau nước mắt, thỏa mãn thở dài một hơi: “Thật tốt, chàng đã trở về.”

“Ừ, ta đã trở về.” Công tử khàn giọng báo, “Lần này, ta sẽ không đi nữa.”

Tiền tụy Ngọc lại lắc đầu, khẽ cười nói: “Không cần hứa hẹn, không phải ta không tin, mà là ông trời sẽ đổ kị.”

Mỗi Công tử run rẩy, dường như có thiên ngôn vạn ngữ, lại không biết bắt đầu từ đâu.

Tiền Tụy Ngọc nói: “Ta sợ, ta thật sự sợ... Ta lại không dám tranh với ông trời nữa... Nhưng mà ta vẫn cảm ơn ông ta, để ta sáu năm sau vẫn có thể tái kiến chàng, thấy chàng sống bình an như vậy... thật tốt...” Giọng nàng càng nói càng thấp, đợi đến khi Công tử ý thức được sự bất thường, thì phát hiện sắc mặt nàng đã chuyển sang xám tro.

“Tụy Ngọc! Tụy Ngọc!” Công tử vội gọi, ngay lúc này, cửa mở toang ra, Tiền Bảo Nhi kéo một người đi vào, phía sau là huynh muội Cổ thị.

Tiền Bảo Nhi thúc giục: “Sư phụ, mau mau!”

Lão giả mặc y phục màu đen vươn tay bắt mạch cho Tiền Tụy Ngọc, sắc mặt ông trầm xuống nói: “Các người ra ngoài trước đi.”

“Tụy Ngọc!” Công tử ôm chặt lấy nàng, nói gì cũng không chịu buông tay, Tiền Bảo Nhi tát chàng ‘chát’ một cái, quát: “Người muốn Nhị tỷ chết thật sao? Còn không mau buông tay, để sư phụ ta chữa cho Nhị tỷ!” Nói xong cũng không để ý đến sự kinh ngạc của mọi người, cường ép lời Công tử ra ngoài.

Công tử bị nàng lôi ra khỏi phòng, đứng bên ngoài phòng khách, thất hồn lạc phách.

Tiền Bảo Nhi liếc mắt nhìn chàng, có phần không đành lòng nói: “Thực xin lỗi, ta không cố ý đánh người... người... đồ của người bị ướt mưa rồi, mau về thay đi.”

Dường như Công tử không nghe thấy, tầm mắt vẫn không có tiêu cự rơi về phía xa, sắc mặt vô cùng tái nhợt.

Cổ Minh Yên cắn môi, gọi thị tỷ mang áo choàng đến, đi tới định tự mình khoác lên cho chàng, lại thấy chàng động người một cái, né ra. Tay nàng ta nhất thời ngừng giữa không trung, vô cùng lúng túng.

Đó là ánh mắt hoàn toàn xa lạ, lạnh lùng, chết lặng, không mang theo chút tình cảm nào. Đây chính là nam nhân mà mấy hôm trước còn nói sẽ lấy nàng đó sao? Đây chính là Công tử mà nàng vẫn ái mộ đó sao? Không, chàng không phải, chàng không phải là Công tử!

Cổ Minh Yên bỗng khóc ‘hu hu’ thành tiếng, ôm mặt chạy đi. Cổ Vũ Thành lo lắng cho muội muội, cũng đuổi theo. Mà lúc này, Diệp Mộ Phong nghe tin cũng vội vàng chạy đến, hỏi: “Nghe nói u tiên bối đã đến?”

Tiền Bảo Nhi gật đầu. Diệp Mộ Phong nhìn bốn phía một phen, có chút kỳ quái hỏi: “Thế nào lại không thấy Già huynh đâu cả?”

“Sư phụ đến trước, Già Lạc chàng ấy đi lấy thuốc, đến muộn mấy canh giờ.”

Diệp Mộ Phong nhìn Công tử, lại phát giác sự bất thường của chàng, liền dùng ánh mắt hỏi Tiền Bảo Nhi, Tiền Bảo Nhi lắc đầu, tỏ vẻ mình cũng không biết gì cả.

Qua thời gian một chum trà, cửa phòng mở ra, Tiền Bảo Nhi là người đầu tiên nghênh đón hỏi: “Sư phụ sư phụ, Nhị tỷ con sao rồi?”

Công tử bồng xoay người, cũng vịn phần khăn trương nhìn u Phi.

u Phi đáp: “Còn cứu được, nhưng cần thời gian rất dài, hơn nữa...”

Công tử vội vàng hỏi: “Hơn nữa cái gì?”

Ánh mắt u Phi nhìn Công tử có phần đắm chiêu suy nghĩ, ông trầm ngâm hỏi lại: “Người là Công tử Vô Song?”

Công tử giật mình, lại không biết trả lời vấn đề này ra sao cả. Chàng rõ ràng là, lại cũng không phải, chàng không phải, nhưng cũng là. Sáu năm trước Tiền Tụy Ngọc thay chàng lựa chọn sinh tử, sợ rằng không có nghĩ đến, sẽ có một ngày chàng phải đối mặt với vấn đề khó khăn như vậy.

u Phi nói tiếp: “Ta cần một phương thuốc, những mặt dược liệu khác của phương thuốc có thể tìm được, chỉ riêng thuốc dẫn, sợ rằng khó mà có được.”

Tiền Bảo Nhi nhíu mày nói: “Sư phụ hãy nói đi, vô luận là Thiên Sơn tuyết liên hay là ngàn năm lão sâm, Bảo Nhi nhất định sẽ nghĩ cách tìm được.”

u Phi sùng nịch vỗ vỗ vai nàng, nói: “Ta muốn ba giọt máu.”

“Cái gì?” Tiền Bảo Nhi mở to hai mắt.

Diệp Mộ Phong cũng lộ ra vẻ kinh ngạc – từng nghe qua chuyện hiếu tử cắt thịt sắc thuốc cứu mẹ, nhưng máu cũng có thể làm thuốc dẫn sao?

“Đúng, là ba giọt máu.” u Phi chuyển mắt về phía Công tử, chậm rãi nói, “Một giọt máu của người nàng yêu nhất; Một giọt máu của người nàng hận nhất; Một giọt máu của người nàng vừa yêu vừa hận.”

Tiền Bảo Nhi nói ngay: “Người yêu nhất là hần.” Nàng chỉ ngón tay vào Công tử, “Vừa yêu vừa hận, nhất định là bà nội. Nhưng người hận nhất... Thì là ai? Tuy rằng bản tính Nhị tỷ cực đoan, nếu muốn hận người nào, chỉ sợ sẽ không...”

Ngay trong lúc nàng nói chuyện, sắc mặt Công tử đã thay đổi đến ba lần, chàng thấp giọng nói: “Nàng hận nhất là ông trời...”

Tiền Bảo Nhi tròn trắng mắt, “Không lẽ người định sẽ lấy máu ông trời xuống để làm thuốc dẫn cho Nhị tỷ ta đấy chứ?”

Công tử lắc đầu, đi về phía cửa sổ, “Ta biết là ai.”

Tiền Bảo Nhi vội vàng truy vấn: “Là ai?”

Công tử nhìn màn mưa tối tăm ngoài cửa sổ, có vẻ bi ai và thê lương khó nói ra lời, qua một hồi mới trầm giọng nói: “Một kiếm kia của nàng là do ta đâm, ba giọt máu này cũng phải do ta tự mình đi lấy... Xin hỏi u tiên bối, nàng có thể kéo dài được mấy ngày? Để cho vân bối đi lấy thuốc dẫn.”

u Phi nói: “Lấy năng lực của ta, có thể giữ nàng được bảy ngày, nhưng sau bảy ngày đó, nếu người còn chưa lấy được ba giọt máu, vậy thì rất khó nói.”

“Được, xin hãy chờ vân bối bảy ngày!” Công tử nói xong thân ảnh chợt lóe, trực tiếp nhảy ra ngoài cửa sổ. Đợi đến khi Tiền Bảo Nhi đuổi tới gần cửa sổ, đã không thấy bóng dáng người nọ đâu cả.

Lại một đạo tiếng sét, màn đêm càng đậm, trời mưa lại càng lớn.

Đèn đuốc chiếu sáng hoàng cung, đương kim hoàng đế đang phê duyệt tấu chương, ánh đèn ánh lên gương mặt đã gần lão của ông ta.

Nhớ đến lúc ông ta còn trẻ, cũng từng là một vị hoàng đế phong lưu, vì Thánh nữ Thủy Dung Dung của Thanh Nghiên đài, mà muốn buông tha cho ngôi vị hoàng đế, sau nhiều lần cân nhắc hoàng tộc mới nhượng bộ, đồng ý để Thủy thị vào cung làm phi, mới chịu bỏ qua. Đáng tiếc vị mỹ nhân tuyệt thế ấy lại bạc mệnh, vào cung chưa bao lâu liền bị điên, sau cùng lại bệnh mà chết.

Bên ngoài tiếng trống canh vang lên, đã gần đến giờ tỵ. Hoàng đế xoa nhẹ mi tâm, một con mọt mồi quết tới, ngay cả chữ trên tấu chương cũng không còn thấy rõ ràng.

Lúc này một con gió thoảng qua, tắt cả đèn trong thư phòng đồng loạt tối sầm xuống.

Ngay lúc ấy, một người như quỷ mị xuất hiện trước mặt ông ta. Hoàng đế giật nảy mình, đang định gọi người, lại thấy cung nữ đứng cạnh rèm vài lần lượt

ngã xuống. Trong không khí tràn ngập mùi hương ngọt ngào dễ chịu, người vào toàn thân liền mềm nhũn lại, như muốn ngủ đi.

Trong lòng hoàng đế hoảng hốt, nhìn hắc y nhân trước mắt, lại gặp hắc y nhân ấy lạnh lùng tháo khăn che mặt xuống, dưới khăn che mặt là một dung nhan văn tú nhưng tái nhợt.

Ông cảm thấy người này giống như đã từng quen biết, rồi lại không nhớ ra đã gặp khi nào, đang lúc suy tư, người đó nói: “Ông không cần sợ, ta không phải thích khách.”

Hoàng đế nhú mày, dù sao cũng là thiên tử của một triều, tuy rằng tình hình có vẻ quỷ dị, nhưng vẫn còn rất trấn định.

Người đó lại nói: “Hôm nay ta đến, chỉ là muốn hỏi xin hoàng thượng...” nói xong hai chữ này thì chàng tạm dừng một lát, trong mắt thoáng hiện lên nét cay đắng “Một món đồ mà thôi.”

“Người... người muốn cái gì?” Hoàng đế chột vật lên tiếng, mùi hương trong không khí tuy rằng không khiến ông ta ngã xuống như cung nữ, nhưng khiến thân thể trở nên chết lặng, chẳng những không thể nhúc nhích, mà ngay cả lớn tiếng nói chuyện cũng không làm được.

“Ta muốn một giọt máu của hoàng thượng, chỉ cần một giọt.”

Nhất thời hoàng đế biến sắc, trơ mắt nhìn chàng đến gần, muốn kêu cứu mạng, nhưng mà chỉ có thể phát ra những tiếng rên tựa như thờ ơ.

Người ấy đi đến cạnh ông ta, nắm lấy ngón út của ông, hoàng đế chỉ cảm thấy ngón tay chột lạnh, như có cái gì đó xẹt qua, một giọt huyết châu đã rơi vào chiếc bình mà người kia đã chuẩn bị sẵn. Người kia đẩy nắp bình lại rồi cất vào trong ngực, lấy một cái bình khác, mở ra, thì ra đó là thuốc mỡ.

Chàng bắt đầu bôi thuốc giúp ông ta, rất cẩn thận, cũng rất nghiêm túc.

Hoàng đế nhìn hắn, càng nhìn trong lòng càng kỳ lạ, càng nhìn lại càng thấy quen thuộc, trong não như có linh quang hiện lên, nhất thời kinh ngạc, “Người... bộ dạng của người...”

Người kia bôi thuốc cho ông ta xong, lui ra, cũng chưa rời đi, chỉ lạnh lùng nhìn.

Hoàng đế nói: “Người... người là...”

Người kia xoay người nói: “Hoàng thượng hãy bảo trọng.” Nói xong định cất bước rời đi.

Trong lòng hoàng đế quặn lên, thân thể nghiêng tới trước, nhất thời ngồi không vững, ngã cắm đầu xuống. Khi ông ta tưởng mình sắp ngã xuống, lại có một đôi tay đột nhiên đỡ lấy, đưa ông ta trở lại trên ghế ngồi, lại ngẩng đầu lên, vẫn là gương mặt tuấn mỹ ấy, trên đó chảy xuôi biểu tình cực kỳ phức tạp, có để ý, có không cam lòng, có tức giận, cũng có cả tang thương.

Hoàng đế cảm thấy hô hấp mình trở nên căng thẳng.

Người ấy khép hờ mắt, cúi đầu thờ dài, lần nữa quay đi, hoàng đế dùng hết sức lực bắt được tay áo chàng, “Người là --”

“Ta là ai không quan trọng.”

“n...Lan...” Hoàng đế khẽ run nói ra cái tên này, thì thấy bờ vai người kia run lên, quay người lại.

Chàng như rồng mây hỏi: “Ông vẫn còn nhớ?”

“Thật sự là con...” Hoàng đế càng nói càng kích động, thân thể bị thuốc không chế, giọng nói không thể lên cao, nghe giống như là đang nghẹn ngào, “Dực Lư? Là con sao?”

Người kia lạnh lùng nhìn ông, qua thật lâu mới lắc đầu.

Hoàng đế vội vàng nói: “Không, ta biết con phải! Con rất giống với n phi! n phi... n phi...”

“Trí nhớ của hoàng thượng cũng thật tốt, dĩ nhiên vẫn còn nhớ được n phi.” Khi nói chuyện, giọng chàng rất bình tĩnh, nhưng khóe miệng lại dậy lên một nụ cười lạnh.

“Nói cho ta biết, con có phải Dực Lư không? Phải hay không?”

“Nếu như ta phải, có phải hoàng thượng liền sẽ gọi thị vệ vào giết ta không?”

Cả người hoàng đế chấn động.

Người kia lại người, “Hoàng thượng, ông không phải là một hoàng thượng tốt, cũng không phải là một người cha tốt. Cho nên, vô luận ta có phải Dực Lư hay không đều không có ý nghĩa gì cả. Ta đi đây, ông hãy bảo trọng.”

“Đợi đã!” Hoàng đế lại sắp ngã từ trên ghế xuống lần thứ hai, quả nhiên, người kia vẫn không nhả tâm để mặc ông ta, liền đỡ ông ta lại. Một lần này,

ông bắt lấy tay chàng, nắm chặt, run giọng hỏi: “Dực Lưu. . .Dực Lưu. . .Ta là phụ hoàng con mà, con oán ta, cho nên không chịu nhận ta?”

Chàng lắc đầu, “Không, ta không oán ông.”

Hoàng đế quỳnh lên, mới vừa định nói chuyện, chàng lại nói tiếp: “Ta đã từng rất hận ông, ta hận ông tin lời gièm pha của gian thần, chém một nhà n thị; Ta hận ông bức mẹ ta tự sát, khiến ta vừa ra đời liền không có mẹ; Ta hận không phải người đười đười tận diệt tuyệt, vì truy cứu nơi ẩn thân của ta mà huyết tẩy sinh mệnh trăm người. . .”

Hoàng đế xen lời: “Không, ta không bức n phi, khi ta đến nơi thì nàng đã tự sát! Sao ta có thể bức chết mẹ con được, khi đó nàng là phi tử mà ta sủng ái nhất, cho dù muốn truy cứu cả nhà n thị, cũng không bỏ được nàng, càng huống chi nàng đang mang cốt nhục của ta nữa! Ta cũng không phải người giết con, ta là phải người đi tìm con mà thôi, sao ta có thể để long huyết lưu lạc dân gian, tung tích không rõ cho được?”

Người kia gạt mình, thỉnh thoảng cười nói: “Phải không? Không quan trọng, thực không quan trọng nữa. . .ân oán thị phi khi xưa, vô luận là ta hiểu lầm, hay là ông tàn nhẫn, đều đã qua, ta không hận ông. . . trải qua sinh ly tử biệt như thế, ta đã không còn là ta lúc trước. Nếu không, hôm nay thử đối mặt với ông, tuyệt đối sẽ là một thanh kiếm.”

Thì ra thật sự không phải là n Tang.

Khi còn là n Tang thì chàng đã từng vô số lần huyền tưởng, nếu như có một ngày, khi chàng đứng trước mặt phụ hoàng mình, sẽ là quang cảnh như thế nào.

Chàng đã từng vô số lần nghĩ đến cảnh tượng như thế, muốn dùng kiếm của mình đâm chết ông ta, lấy lại công bằng cho mẹ, cho chính mình, cho một nhà n thị, sau đó lớn tiếng cười ha hả.

Nhưng hiện tại chàng đã không thể nữa. n Tang của bảy năm trước, khi gặp phải Tiền Tỵ Ngọc, khó phụ tình thâm của mỹ nhân, chàng buông tha cho việc báo thù. Nhưng lúc ấy, chỉ là buông tha cho mà thôi, chứ trong lòng, vẫn còn hận. Kết quả có ai ngờ khi ông trời sắp đặt cho chàng mất đi ký ức, sắp đặt cho chàng trở thành một người khác, một người cơ hồ là hoàn mỹ.

Sau khi làm một con người hoàn mỹ sáu năm, thứ thay đổi đầu chỉ có thói quen chơi cờ, thói quen không ăn cay? Mà còn có sự thấu hiểu đời người, hiểu rõ thế sự.

Lão sư, kỳ thật người đã dạy cho con rất nhiều thứ. . .Chỉ là, con không thể tiếp tục làm Thủy Vô Ngân được.

Công tử lại nhìn hoàng đế lần nữa, không còn lưu luyến, nhún người bay ra cửa cung. Phía sau làn mờ truyền đến tiếng gọi của hoàng đế, lẫn trong tiếng gió, mờ mịt khôn cùng.

Chàng đã từng hận phụ thân của mình nhất, bởi vì chàng hận phụ thân nhất, cho nên khi Tiền Tỵ Ngọc yêu chàng, cũng hận hoàng đế.

Tiền Tỵ Ngọc từng vuốt mặt chàng nói: “Ta hận phụ thân chàng, vì sao ông ta lại đối xử với chàng như vậy, vì sao chết sống cũng không chịu buông tha cho con trai mình. . . Chẳng lẽ hoàng tộc đều máu lạnh như vậy, vì quyền thế thể diện, ngay cả cốt nhục thân tình đều không để tâm hay sao? Nếu không phải vì ông ta, chàng sẽ không trở thành như hiện tại, chàng sẽ không chịu khổ sở nhiều năm như vậy, chàng cũng sẽ không cô độc như vậy. Ông ta có lỗi với chàng, ông ta không xứng là phụ thân của chàng!”

Cho nên, người Tiền Tỵ Ngọc hận nhất, chính là đương kim thiên tử.

Bạn đang đọc truyện *Mộc Ngọc Thành Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Nếu xem tiền tài trong thiên hạ là một thạch[30], thì Tiền gia đã độc chiếm tám phần.

[30] thạch: đơn vị dung tích, 1 thạch = 100 lít.

Câu thành ngữ bị bóp méo này, vừa vận là ví dụ minh họa cho thiên hạ đệ nhất thù phủ Tiền gia.

Một con phố dài này, đều địa bàn của Tiền gia, hai bên trái phải san sát đầy gánh rong cửa hàng, cũng thuộc về Tiền gia, mà cuối phố, cửa son lớn cao hơn một trượng[31], trước cửa là sư tử bằng đá bạch ngọc, mà tấm biển bằng gỗ trầm hương, cho dù trời tối, ánh vàng từ hai chữ được khảm vàng vẫn chiếu sáng ngời.

[31 trượng]: 1 trượng = 3, 33 mét.

n Tang đi tới đây, liền dừng bước.

Đây là nhà của nàng.

Là nơi sinh ra nàng, nuôi dưỡng nàng suốt mười bảy năm trời.

Nếu thay bằng những người khác, có mấy ai bỏ được vinh hoa phú quý như vậy?

Nhưng người con gái danh xưng thiên hạ đệ nhất tài nữ kia, lại có thể dứt bỏ không chút suy nghĩ.

Trước khi gặp Tiền Tụ Ngọc, tuy chàng đã từng nghe thấy kỳ danh của nàng, nhưng trong lòng vẫn luôn nhận định nàng chẳng qua là một thiếu nữ ngu ngốc được người ta đồn thổi mà thôi, ngoại trừ chút hiểu biết về thi họa âm luật, bàn chuyện phong hoa tuyết nguyệt ra, thì chẳng có chút thú vị này. Ai ngờ sau khi gặp mới biết được, suy nghĩ này thật quá sai lầm.

Nàng tuy chưa trải nghiệm chuyện đời, lại hiểu kham khổ nhân gian; tính cách mặc dù cao ngạo, lại không đồng đánh, học gì cũng rất nhanh, chỉ cần được dạy qua một lần là biết; tìm kế sinh nhai không dễ, nàng lại biết cách làm sao có thể kiếm tiền dễ dàng nhất, lại không phải là loại thiên kim chỉ biết nói mà không biết làm...Nhưng mà, tất cả những điều này đều không quan trọng.

Quan trọng nhất là, nàng có tính cách kiên nghị như thế, có thể có mối tình thâm cô chấp không hối hận như thế. Thâm tình ấy như sóng biển, quét đến không cho chàng đào thoát, cũng không thể ngăn cản.

Nhà thương nhân, lại bồi dưỡng ra ba cô con gái với ba tính cách đặc biệt khác xa nhau như vậy, đương gia chủ mẫu của nó, lại là người như thế nào?

n Tang đứng ngoài cửa rất lâu, mới đi lên trước, gia đình thủ vệ khom mình hành lễ, rõ ràng đã được huấn luyện rất nghiêm chỉnh.

“Tại hạ muốn cầu kiến Tiền lão phu nhân?”

“Không biết Công tử xưng hô ra sao?”

n Tang trầm mặc một lúc, mới đáp: “n Tang.”

Gia đình vừa nghe thấy, nhất thời hai mắt trừng lớn. Gã làm bộc tại Tiền gia đã hơn mười năm, tự nhiên sẽ biết được tên của vị Nhị nữ tể[32] không được thừa nhận kia, chỉ là chưa từng gặp qua, chỉ nghe nói hần là một gã thư sinh nghèo túng, không nghĩ đến lại là người này. Lại nhìn hần, mày như núi xa, mắt như ánh sao, khí chất cao quý, lại có bộ dạng đẹp như vậy!

[32] nữ tể: con rể.

Lại nhìn hần vài lần, mới xoay người vào bẩm báo.

n Tang đứng ngoài cử đứng thời gian một chum trà, người kia mới quay lại, sắc mặt cổ quái nói: “Lão phu nhân nói bà không muốn gặp cậu, mời công tử trở về đi.”

n Tang trầm ngâm, nói: “Ta có chuyện quan trọng cầu kiến, liên quan đến sống chết của Tụ Ngọc, xin lão phu nhân bỏ qua hiềm khích lúc trước, gặp ta một lát.”

Gia đình thấy chàng nói năng khấn thiết, trong lòng không đành, liền vào bẩm báo lần nữa, lần này rất nhanh đã trở ra, lắc đầu nói: “Lão phu nhân nói Nhị...nói Tiền Tụ Ngọc đã từ bỏ quan hệ với Tiền gia, sống hay chết không liên quan đến bà ấy. Bà ấy sẽ không gặp, cậu chết tâm đi.”

“Thật sự không thể thương lượng sao?”

“Lão phu nhân luôn nói một không nói hai, bà ấy nói không gặp thì tức là không gặp, cậu đi đi!” Gia đình đang phát tay vội vàng đuổi người, ai ngờ bóng người trước mắt thoáng lên một chút, n Tang đã xông thẳng vào trong.

“Á trời, có người xông vào!” Gia đình vội vàng hô to, bên trong nhất thời xuất hiện rất nhiều hộ vệ, Tiền gia hào phú đã lâu, vì phòng có người dò mắt ngấp nghé, gây ra chuyện bất lợi, cho nên đã huấn luyện riêng một đội thủ hộ tinh anh, võ công bất phàm. Tiếng kêu nhất thời của gia đình liền gọi bọn họ hiện thân.

Chỉ thấy n Tang không chút hoang mang, như đi dạo trong sân vắng, ngón tay điểm nhẹ, ống tay áo khẽ phát, những người tới đều lần lượt bị điểm huyết, đứng ngây tại chỗ. Sau đó chàng nhẹ nhàng thoải mái đi vào phòng khách.

Một thiếu nữ mặc áo xanh hát tung mảnh nói: “Thật là một nam tử ngông cuồng, Tiền gia há là nơi để cho người lão xược?” Nói xong trong tay xuất hiện một cây roi, hướng đầu chàng quát tới, rõ ràng đã đánh trúng đối phương, nhưng không biết vì sao, trên roi xuất hiện một sức mạnh cực lớn, khiến cả người nàng không tự chủ được mà ngã sang một bên.

Một bàn tay nhẹ nhàng đỡ nàng ta lên, giọng nói ôn hòa vang lên bên tai: “Đã đắc tội rồi.” Nói xong một bàn tay khác vươn đến trước mặt nàng ta, thứ

cầm trong tay chẳng phải là roi của nàng đấy sao? Roi nàng roi vào tay đối phương lúc nào chứ?

Thiếu nữ mặc áo xanh lập tức hiểu được võ công mình thua xa người kia, lập tức đỏ bừng mặt lui ra sau mấy bước: “Ngươi chó có đặc ý, đợi Thất ca trở về, ngươi sẽ đẹp mặt!”

Lúc này trong nội đường truyền ra một giọng nói uy nghiêm: “Tứ Nhi, lui xuống.”

Thiếu nữ mặc áo xanh dậm chân, tuy không cam lòng, nhưng không dám chống đối, vội vàng lui ra sau. Cứ như thế, trong phòng khách chỉ còn thừa lại một mình n Tang.

Thanh âm trong nội đường ấy lại vang lên: “Ta đã nói ta không muốn gặp ngươi, ngươi lại xông vào. Chẳng lẽ ngươi thật sự không đem Tiên gia để vào mắt sao?”

n Tang đem roi trong tay để trên chiếc bàn bên cạnh, cung kính đáp: “Không dám, tình thế bất đắc dĩ, xin lão phu nhân thứ tội.”

“Thứ tội?” Tiên lão phu nhân cười lạnh một tiếng, “Lão thân sao dám trị tội đại ca thủ lĩnh của Hoàng Kim Nhân chứ.”

Sắc mặt n Tang đột biến, thấp giọng nói: “Vãn bối không còn là đại ca Hoàng Kim Nhân từ rất lâu rồi.”

Trong nội đường trầm mặc trong một lát, sau đó: “Ngươi tới tìm ta có chuyện gì?”

“Tụ Ngọc sinh mệnh đang bị đe dọa, u tiên bối chân trị cho nàng xong, khai một phương thuốc cần ba thứ, trong đó có một là một máu của lão phu nhân.”

Tiên lão phu nhân nghe xong lại cười lạnh, “Hắn cũng thật hảo tâm, cứu này cứu kia, thực xem mình là Tiết Thẳng cơ đấy.”

Hai hàng chân mày của n Tang hơi nhíu lên, đối với phản ứng máu lạnh của Tiên lão phu nhân, dự cảm bất an dần nảy lên trong lòng. Bà ta là bà nội của Tụ Ngọc, cho dù lúc trước Tụ Ngọc không nghe theo lời khuyên của bà mà bỏ nhà ra đi, gây ra hủ thẹn cho Tiên gia, nhưng còn có gì quan trọng hơn quan hệ huyết thống? Vì sao bà ta nghe tin dữ của cháu gái mình thì vẫn cứ châm chọc khiêu khích, không chút đếm xỉa?

Trong đầu óc không khỏi hiện lên tình cảnh lúc mới quen Tụ Ngọc, nàng nói với chàng: “Chúng ta đều là người giống nhau.”

Quả thực giống nhau, cô độc giống nhau, không được người yêu thương, quật cường giống nhau, cũng giống nhau ở chỗ toàn thân đều là vết thương. . .

Tụ Ngọc... Trong lòng n Tang thầm gọi một tiếng, khi nâng đầu lên, trong mắt lại là một mảnh trong veo. Chàng cất cao giọng nói: “Lão phu nhân, xin bà nể tình dù sao Tụ Ngọc cũng là cốt nhục Tiên gia, cứu nàng một mạng. Những chuyện đã qua, đều là sai lầm của vãn bối, xin bà hãy cứu nàng một mạng!” Nói xong, nhẹ nhàng nhấc vạt áo lên, chậm rãi quỳ xuống.

Chàng vừa quỳ xuống, trong nội đường nhất thời dâng lên những tiếng kinh hô, mấy người nữ tử che miệng lại, ngơ ngác nhìn nhau. Mà lão phu nhân mặc cảm y cũng ngẩn ra, trăm triệu không ngờ đến việc chàng sẽ làm như vậy.

Bà đứng lên, dùng long đầu trượng chậm rãi nhắc mình lên, đi đến trước mặt n Tang, nhìn chàng, không nói một lời.

n Tang không ngẩng đầu, chỉ quỳ thẳng ở đó.

Tiên lão phu nhân nhướn mày hỏi: “n Tang, đây là lần thứ mấy ngươi quỳ xuống trước mặt người ta?”

“Lần đầu tiên.”

“Ngươi không thấy nhục nhả sao?”

“Thay thế tử xin thuốc, sao lại nói nhục nhả?” n Tang cay đắng cười, “Trên thế gian này, có gì còn quan trọng hơn nàng chứ?”

Tiên lão phu nhân nhìn chàng chằm chằm, “Cho dù là dùng tự tôn của ngươi, hoặc là mạng sống của ngươi để đổi?”

Rốt cục n Tang cũng ngẩng đầu lên, nhìn thấy một đôi mắt tinh quang bắn ra bốn phía, nơi đó có cái gì? Tính toán? Cảm động? Chần chờ? Điều có cả. Chỉ không có mỗi thương tiếc.

Người sắp chết là cháu gái ruột của bà ta, vì sao nửa điểm đau lòng bà ta đều không có?!

Chàng trầm giọng đáp: “Phải.”

Tiên lão phu nhân bỗng nhiên cười, nụ cười rất phức tạp, cũng tràn ngập hoài niệm: “Tốt. Ta là thương nhân, nói theo cách thương nhân, tuy rằng một giọt máu của ta chẳng tính là cái gì, nhưng nếu lấy đi cứu mạng, giá trị tự nhiên bất đồng. Ngươi muốn máu của ta, thì mạng thứ có giá trị ngang bằng tới trao đổi đi.”

n Tang trầm mặc rất lâu, mới mở miệng hỏi: “Bà muốn thứ gì?”

Tiền lão phu nhân nói từng chữ từng chữ: “Ta muốn chiếc nhẫn Thất Bảo của Hoàng Kim Nhân.”

Sắc mặt n Tang nhất thời thay đổi, lại ngẩng đầu nhìn lên, đèn đuốc sáng rực phòng khách, bóng dáng Tiền lão phu nhân lại như rơi vào bóng đêm, duy chỉ có đôi mắt, là sáng đến bức người.

Tốt, tốt lắm Tiền lão phu nhân! Thật hay cho người cầm quyền một tòa thủ phủ! Thật hay cho một nữ nhân uy phong mấy chục năm thương hải cũng không ngả!

Nếu vào bảy trước khi gặp phải một nhân vật như vậy, chàng sẽ tràn ngập ý chí chiến đấu, quyết thắng thua đến cùng, nhưng bảy năm sau, bà ta chẳng qua cũng chỉ là bóng dáng khi xưa của chính chàng, cũng không từ thủ đoạn nào như vậy, thông minh nhưng bạc tình như vậy.

n Tang chậm rãi đứng lên nói: “Áy có gì khó.”

Tiền lão phu nhân nhướn mày nói: “Người đã suy xét kỹ chưa? Người biết chiếc nhẫn Thất Bảo đối với Hoàng Kim Nhân và hắc đạo giang hồ có ý nghĩa là gì rồi.”

n Tang đáp, “Ta biết đối với người khác nó đại diện cho tổ chức ám sát nguy hiểm và thần bí nhất giang hồ, ai có được nó, tương đương với việc có được một vương quốc dưới lòng đất, có được thế lực đối kháng với triều đình. Nhưng mà, ta cũng biết nó đối với ta mà nói, không có bất kỳ ý nghĩa gì cả.”

Tiền lão phu nhân lộ ra vẻ động dung.

n Tang thở dài, không chút dao động nói, “Ta là Mộc tiên sinh, Mi Sơn Mộc tiên sinh.”

Chiếc nhẫn Thất Bảo, dưới ánh đèn trông thật lộng lẫy chói mắt, khi đeo trên ngón tay cái, lại quyền quý bức người.

Thiếu nữ mặc áo xanh ở bên cạnh chăm chú nhìn nói, hỏi: “Đây chính là tín vật hiệu lệnh Hoàng Kim Nhân ă?”

“Đúng vậy.” Tiền lão phu nhân khẽ mỉm cười, “Tuy rằng Liễu Thư Mi đã chết, n Tang lại không rõ tung tích, Hoàng Kim Nhân bây giờ đã nằm bè bảy mảng, nhưng mà chỉ cần chiếc nhẫn này xuất hiện, bọn hắc rất nhanh lại có thể tập hợp lại. Những người này đều là tội phạm chạy trốn, lại có một thân bản lĩnh rất tốt, có thể lợi dụng được, sẽ là con át chủ bài bí mật nhất bảo mệnh cho Tiền gia.”

“Tiền gia còn cần cái này sao? Đã có Đông cung Thái tử...”

Thiếu nữ áo xanh còn chưa nói xong, đã bị Tiền lão phu nhân thần nhiên cắt ngang: “Tứ Nhi con phải nhớ kỹ, vô luận lúc nào, quá ý lại người khác đều rất ngu xuẩn. Thỏ khôn có ba hang, còn huống chi là Tiền gia?”

Tứ nhi lập tức lộ ra thần sắc thụ giáo, rồi lại nhẹn không được nói: “Cái gã... n Tang kia, lại dễ dàng vì Nhị biểu tỷ mà đưa nó cho bà, có thể thấy được, hẳn đối với Nhị biểu tỷ thật sự rất tốt!”

Tiền lão phu nhân nghe xong lời này lại không nói gì một hồi lâu, giữa hàng lông mày cũng hiện lên vẻ nghi hoặc, cuối cùng nói: “Thật ra cũng đáng tiếc. Người này nếu kiếp này không gặp Tụy Ngọc, tất có thể trở thành một đời kiều hùng, cho dù có muốn thay đổi triều đại của hoàng tộc, cũng không phải không có khả năng. Mà Tụy Ngọc kiếp này nếu không gặp hắn, cũng có thể an nhàn sống hết đời, không phải chịu nhiều khổ như vậy...Đáng tiếc ông trời lại càng muốn hai người gặp nhau, đúng thực là oan nghiệt.”

Tứ Nhi cẩn thận dè dặt hỏi: “Chẳng lẽ bà nội vẫn chưa tha thứ cho Nhị biểu tỷ sao?”

Tiền lão phu nhân cười: “Cái gì mà tha thứ hay không chứ, con bé cũng không làm sai gì cả. Chỉ là, nó gả cho một người như thế, lúc trước ta thừa nhận là bất đắc dĩ, cho nên mặt ngoài đành phải giả vờ giả vịt, phân rõ giới tuyến với nó. Ta thừa nhận, trong ba đứa cháu gái ta thiên vị nhất, cũng thương nhất là Bảo Nhi, nhưng không có nghĩa là ta không thích Minh Châu và Tụy Ngọc. Chờ con đến tuổi ta thì sẽ hiểu được, rất nhiều chuyện không cần nói ra miệng...”

Tứ Nhi cười nói, “Con biết thật ra bà nội miệng cứng lòng mềm, khi Nhị biểu tỷ ẩn cư trên Mi Sơn, đều là bà nội phái người âm thầm đi mua thư họa và hàng thù của tỷ ấy cả mà.”

Tiền lão phu nhân khẽ thở dài: “Nha đầu ấy, vẫn tự cho là mình giỏi lắm, lại không nghĩ xem, mấy năm nay còn ai chịu bỏ tiền ra mua mấy thứ không thể ăn cũng không thể dùng đồ nữa chứ. Trên đời này người học đòi văn vẻ, dù sao cũng còn quá ít.”

Tứ Nhi định nói thêm, Tiền lão phu nhân đã khua tay: “Ta mệt, gọi Phù Dung vào hầu hạ, con cũng sớm trở về nghỉ ngơi chút đi.”

“Dạ.” Tứ nhi khom người lui ra.

Tiền lão phu nhân dùng bàn tay mang chiếc nhẫn Thất Bảo kéo ngăn kéo dưới bàn, từ trong lấy ra mấy bức họa được cuộn tròn, mở ra, không ngoại lệ, lạc khoản bên dưới đều là ‘Mi Sơn Ngọc phu nhân’.

Ngọc phu nhân...Ngọc phu nhân...

Trong lòng bà lặp đi lặp lại cái tên này mấy lần, lộ ra một nụ cười khổ, “Con cháu có phúc của con cháu, lời này quả thực không sai. Lúc trước ta biết con đi theo hần nhất định sẽ chịu khổ, cho nên mới nhẫn tâm không cho phép con tiếp tục như thế, không nghĩ đến con lại bỏ trốn... Con lớn rồi, ta không quản được nữa, hy vọng qua được cửa ải này, thực là khổ tận cam lai... Khó cho hần cũng tri tâm với con như vậy, cũng tốt, cũng tốt...”

Ba giọt máu lần lượt rơi vào chén sứ men xanh, lại đem thuốc đã sắc đỏ vào, màu đỏ nháy mắt đã biến mất không thấy.

Tiền Bảo Nhi bụng nó đi về phía giường, n Tang lại nói: “Đề ta.” Nói xong mặc nàng có chịu hay không, cũng lấy chén thuốc trên tay nàng đi.

Tiền Bảo Nhi mất ngọc lưu chuyển, quyết định chừa gian phòng này lại cho đôi uyên ương mệnh khổ. Mới vừa ra cửa, liền thấy u Phi đứng dưới một thân cây. Nàng cười hi hi gọi một tiếng sư phụ, đi qua hỏi: “Sư phụ đang nhìn gì vậy ạ?”

u Phi đưa một phong thư cho nàng, Tiền Bảo Nhi cầm lấy đọc vài lần, liền bật cười ‘khì khì’, đang cười lại nhìn thấy sư phụ dờ khóc dờ cười nhìn mình, liền nháy mắt mấy cái nói: “Như vậy không tốt sao ạ?”

“Con làm vợ người ta đã có hơn sáu năm, sao tính tình vẫn giống như trẻ nít như vậy chứ?”

“Sư phụ là nắng xiên nắng xỏ con càn quấy sao ạ? Nhưng mà con càn quấy như vậy, chẳng phải người cũng phối hợp với con hay sao?” Tiền Bảo Nhi le lưỡi, “Con chỉ là quá giận mà thôi, Nhị tỷ một mình lẻ loi hiu quạnh ở Mi Sơn, ngược lại, hần lại biến thành Công tử được người đời tán thưởng, đặt trong tay sợ ngã, ngậm trong miệng sợ tan... Cho hần đi ăn chút khổ cũng là xứng đáng. Hơn nữa con làm vậy, cũng là tốt cho hai người về sau mà thôi.”

“Là là là, con thông minh nhất.” Trong ngữ khí của u Phi không hề che giấu sự sùng nịch.

Tiền Bảo Nhi khẽ mỉm cười nói: “Năm đó Dương Quốc cứu sợ n Phi quá được sủng ái mà uy hiếp đến địa vị hoàng hậu, lại cộng thêm xưa nay vốn không hợp với n gia, liền gài bẫy vu cáo n gia tạo phản, lão già hoàng đế kia cũng hồ đồ, gây ra sai lầm lớn như vậy. Còn hại cả phi tử mình yêu thương nuốt hận tự sát. Những năm gần đây Quốc cứu vẫn bí mật truy giết tiểu hoàng tử đã chạy trốn năm đó, hoàng đế cũng chẳng hay biết gì, n Tang đi một chuyến vào hoàng cung này, tuy rằng không nhận tổ quy tông, nhưng để cho hoàng đế nhìn thấy hần, nhất định sẽ truy cứu chuyện hần bị đuổi giết bấy lâu, xem ra Quốc cứu nhất định sẽ gặp xui xẻo, nhục điểm sẽ rơi vào tay thái tử tỷ phụ. Về phần bà nội, con biết bà sẽ không buông tha cho cơ hội tốt như vậy, vừa có được át chủ bài, lại triệt để làm tan rã thế lực n Tang, lần này hần thật sự sẽ hai bàn tay trắng, không còn đường lui. Ba giọt máu này, làm thuốc dẫn là giả, nhưng làm thuốc cứu mạng là thật.”

u Phi như có như không nhìn về sau lưng nàng, thấp giọng nói: “Chỉ sợ sự tình còn chưa kết thúc đâu.” Nói xong liền xoay người rời đi.

Tiền Bảo Nhi quay đầu, thì nhìn thấy Cố Minh Yên đi về phía nàng.

“Cố đại tiểu thư, thức dậy sớm thật nha.”

Cố Minh Yên đi thẳng đến trước mặt nàng, trên gương mặt tái nhợt không có nụ cười, “Tỷ tỷ người tỉnh lại chưa?”

“Nếu tỷ tỷ ta tỉnh, có phải người có chuyện muốn nói với tỷ ấy không?”

“Không phải với nàng ấy, mà là cùng Công tử.”

“Hần là người nên biết, hần không phải Công tử.”

“Người không thấy, bất kể như thế nào, chàng đều mắc nợ ta một câu trả lời thỏa đáng sao?”

Tiền Bảo Nhi cười nói: “Trên đời này ai mắc nợ ai, ai phụ ai, nếu muốn tính toán, thì làm sao kẻ hết ra được?”

“Nhưng ta không cam lòng!” Cố Minh Yên mỉm chặt môi, u ám nói, “Ta không cam lòng mất đi như thế. Chàng nói sẽ thành thân cùng ta, chính miệng chàng đã đồng ý!”

Tiền Bảo Nhi nhún vai, vô cùng nhảm chán nói: “Cũng có lý. Vậy người hãy đi tìm Công tử mà lý luận, chẳng quan ngàn vạn lần đừng một khúc hai nháo ba thất cổ, thường thì nói, chỉ có nữ nhân ngốc mới làm những chuyện như vậy mà thôi.”

Cố Minh Yên oán hận trừng nàng vài lần, đi vào phòng Tiền Tuy Ngọc, Tiền Bảo Nhi nhìn bóng lưng nàng ta, có chút đắm chiêu suy nghĩ, lúc này trên vai lại bị vỗ nhẹ một cái, một người cười hỏi: “Đang nghĩ gì đấy?”

Mắt nàng sáng lên, quay đầu, khi nhìn thấy nam tử đứng bên cạnh mái hiên vắng lặng, nhất thời cười duyên một tiếng, bỏ nhào vào câu lấy cổ hần, “Chàng có thể biết được à!”

“Ta thấy mắt nàng không ngừng xoay chuyển, liền biết nàng nhất định đang nuôi ý xấu gì đấy, nói đi, lần này lại tính gì đấy?”

“Được rồi, ta biết chẳng có chuyện gì giấu được chàng cả. Ta cảm thấy cái cô Cố đại tiểu thư này cũng thật đáng thương, đang nghĩ giúp nàng một phen.....”

Lời nàng còn chưa nói xong, nam tử đã lấy một cây quạt từ trong tay áo nàng ra, ký nàng một cái, “Đừng lo chuyện không đâu!”

“Nhưng --”

“Không nhưng gì cả. Sơn Tây Toại Tử môn bên kia xảy ra phiền toái, nếu nàng cảm thấy nhàm chán, có thể đi quản cũng được.” Nam tử nói xong liền kéo tay nàng bảo, “Đi đi.”

Tiền Bảo Nhi mở to hai mắt nói: “Cái gì? Đi bây giờ? Nhị tỷ tỷ ấy...”

Đầu lại bị cây quạt khẽ ký một cái nữa, “Nàng ấy đã có Nhị tỷ phu nhà nàng lo, nàng ở đây chỉ càng thêm loạn, đi đi.”

Hai bóng người nhoáng lên, gió thổi qua cây ngô đồng, lá rơi lác đác, mà trong đất trời, đã không còn thấy tung tích hai người đâu cả.

Uống xong hết một chén thuốc, Tiền Tuy Ngọc vẫn chưa thấy tỉnh. n Tang cầm lấy tay nàng, tầm mắt dừng lại thật lâu trên mặt nàng, những ký ức đã từng một lần đánh mất lại được nhặt trở về, cho đến giờ khắc khi tái kiến gương mặt này, từng hình từng ảnh mới hiện lên cụ thể.

“Bính túy duyên thâm thiên, chăm kham bị mực từ?” n Tang nhẹ nhàng cười, “Thực không nghĩ đến, sau khi kết thúc cuộc thi ở Hồng lâu nàng lại tới tìm ta, hơn nữa nguyên do tìm ta lại quang minh chính đại như vậy – bảo ta bình luận tác phẩm mới của nàng. Nếu người trong thiên hạ biết chỉ vì một câu không được của ta, mà một tâm huyết khác của tác giả Phượng Hoàng đài bị bỏ mặc, không mắng chết thì cũng ghen tị chết ta...”

Cổ Minh Yên ở ngoài cửa đang muốn đi vào chợt dừng bước, cắn môi dưới, lẳng lặng nghe.

“Sau đó không biết làm sao Phi Ứng thần bộ lại biết được chốn trú thân của ta, bởi vì bận tâm đến nàng, ta bị Đoạn Mệnh tác của hắc móc phải, khi được nàng băng bó vết thương cho thì ta thấy tay nàng run lên, ta bỗng nhiên ý thức được chúng ta vốn là người của hai thế giới khác nhau. Nàng là thiên kim tiểu thư nhà hào phú, từ nhỏ cảm y ngọc thực, không biết mưa gió bên ngoài. Mà ta, là một kẻ lang bạt chân trời, lưng đeo huyết hải thâm cừ, nàng ở cạnh ta, sẽ chỉ càng cuốn sâu vào thị thị phi phi, nói ta ích kỷ cũng được, yếu đuối cũng được, cách duy nhất ta có thể làm lúc ấy chính là trốn tránh mà thôi.”

n Tang thờ dài, ánh mắt lướt qua gương mặt mái tóc nàng, lại đến tay nàng, “Ngày ấy, nàng liền chứng minh với ta nàng không phải kẻ vô dụng, nàng vào một nhà cầm hành, đánh đàn, gảy từ khúc này sang khúc khác, ta nhìn thấy ngón tay nàng chảy máu, mà xung quanh lại rất nhiều người nghe chân nghe. Trong mắt ta lúc ấy chỉ nhìn thấy tay nàng đỏ máu, nhưng máu này như đỏ trong lòng ta, thế là ta biết, ta trốn không thoát.”

Chàng vươn tay, chậm rãi vuốt ve mặt nàng, “Ngày đó là ngày mà ta thống hận nhất từ trước đến nay, sau này ta có từng nói với nàng chưa nhỉ? Chúng ta đều cẩn thận dè dặt, không đề cập đến chuyện xảy ra đêm hôm ấy, nhưng mà nó vẫn như một cây gai cắm trong lòng ta, mỗi lần nghĩ đến là lại đau nhức. Đó là ông trời trả thù ta, trả thù sự nhất gan cũng như tự phụ của ta, cho nên để cho người mà ta yêu thương nhất nhận lấy thương tổn như thế! Tuy Ngọc, thật xin lỗi... Ta vẫn muốn nói với nàng, thật xin lỗi...”

Giọng của n Tang càng trở nên nghẹn ngào, Cổ Minh Yên đứng ngoài cửa cố sống cố chết bắt lấy khung cửa, hiện giờ nàng không biết trong lòng mình là cảm giác gì nữa.

“Thế là ta triệt để thần phục, ta không dám do dự nữa, bởi vì nếu cứ giãy dụa nữa, có thể nàng sẽ phải càng chịu tổn thương lớn hơn. Thiên hạ tính cái gì? Giang sơn thù hận, sao có thể vượt qua được một tri kỷ hiểu ta thích ta thương ta được? Tuy Ngọc, ta có từng nói với nàng chưa, gặp nàng là may mắn duy nhất trong cuộc đời này của ta, những ngày sống cùng nàng tại Mi Sơn là quãng thời gian vui vẻ nhất. Không có thù hận, không có hỗn loạn, không có tất cả tất cả, chỉ có hai chúng ta.” Chàng nắm tay nàng đặt lên bờ môi, vô hạn thê lương nói, “Ai ngờ trời không toại lòng người, chuyện gì đến cũng đến, nàng vì cứu ta, lại lựa chọn để ta quên nàng. Tuy Ngọc, sao nàng nhẫn tâm như vậy? Sao nàng lại nhẫn tâm với ta như vậy, cũng nhẫn tâm với chính mình như vậy? Nếu cả đời ta không nhớ ra nàng thì làm sao bây giờ? Nếu cả đời này ta không có cơ hội tái kiến nàng thì làm sao đây? Chẳng lẽ nàng muốn ở tại Mi Sơn ấy cả đời sao? Tuy Ngọc... Tuy Ngọc...”

Chàng gọi tên nàng, như gọi thứ quý báu nhất trong sinh mệnh mình, cẩn thận, dè dặt, tràn ngập tình cảm, rồi lại vô hạn bi thương. Bọn họ là vậy, lúc trước là nàng một mực theo đuổi chàng, chàng thì một mực trốn chạy, không dễ dàng lắm mới được ở bên nhau, tai họa bất ngờ ập đến, bị đẩy dọa, từ nay về sau trời nam đất bắc, chàng quên nàng, còn nàng lại một mình lưu giữ ký ức ấy, thật quá tàn nhẫn.

Ông trời, quá tàn nhẫn!

“Trên Mi Sơn, khi ta tái kiến nàng, nàng nói ta cho biết tên thanh kiếm ấy, ta nhìn vào mắt nàng, cảm thấy giống như đã từng quen biết. Sau đó lại điền khuyết bài thơ kia, rồi mang nàng về Phi Thúy sơn trang. Tuy Ngọc, sao nàng có thể trở mặt nhìn ta đứng trước mặt mình mà không nói lấy nửa lời? Sao nàng có thể làm thế? Ta cô phụ nàng, cho dù không phải là ta cam tâm tình nguyện, nhưng vẫn cô phụ nàng a!” Ngữ khí n Tang chợt kích động lên, chàng cầm chặt tay nàng nói: “Cho nên, nếu lần này nàng không qua được, ta tuyệt đối sẽ không sống, ta sẽ đi cùng nàng, cái gì mà an nhàn, vui vẻ, hạnh phúc, gặp quỷ, ta không có nàng lấy đâu ra hạnh phúc đây? Nàng chính là hạnh phúc của ta!”

Ngoài cửa vang lên tiếng nước nở, cả người n Tang chấn động, sau đó chậm rãi bình tĩnh lại, quay đầu hỏi: “Là Minh Yên sao?”

Cổ Minh Yên lệ rơi đầy mặt bước vào.

n Tang thờ dài, lau mặt nói: “Nàng ở bên ngoài đều nghe thấy cả rồi?”

“Ừ.”

“Vậy nên...”

n Tang còn chưa nói xong, Cố Minh Yên liền xông tới ôm chặt cổ chàng nói: “Không cần, không cần nói xin lỗi với ta, ta không cần chàng xin lỗi! Ta biết chàng và tỷ ấy từng là phu thê, giữa các người có tình cảm, nhưng mà, giữa chúng ta cũng có mà, đúng không, Công tử? Đừng vứt bỏ ta, ta... ta đồng ý làm tiểu! Chỉ cần chàng đừng vứt bỏ ta...”

n Tang cười khò lắc đầu, nhẹ nhàng gỡ tay nàng ra nói: “Minh Yên, nàng ngồi xuống, nghe ta nói.”

Cố Minh Yên theo lời ngồi xuống cạnh mép giường.

n Tang chăm chú nhìn nàng, qua một hồi lâu, mới mở miệng nói: “Minh Yên, nàng nghe ta nói, Vô Song Công tử mà nàng ngưỡng mộ, hẳn không phải ta.”

“Sao chàng lại không phải là chàng được chứ, đó căn bản là chàng!”

n Tang lắc đầu nói: “Không, hẳn không phải. Nhân vật Vô Song Công tử mà Hiên Viên lão nhân một tay đắp nặn, tất cả được tạo ra theo sở thích của ông ấy. Vô Ngân thích chơi

{Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại www.gacsach.com - gác nhỏ cho người yêu sách.}

cờ, nhưng bình sinh ta ghét nhất chính là chơi cờ; Vô Ngân không biết thổi tiêu, nhưng ta biết; Vô Ngân không thích ăn ớt với tỏi, nhưng ta thích; Vô Ngân dịu dàng hòa nhã, sẽ nghĩ cho người khác, mà ta sẽ không... Những điều này không quan trọng, điều quan trọng nhất là, Vô Ngân không nhớ được Tụy Ngọc, nhưng ta nhớ được.”

Cố Minh Yên há hốc mồm, lại không nói ra lời.

“Nàng vĩnh viễn sẽ không biết đến tột cùng ta và Tụy Ngọc đã trải qua những chuyện gì, duyên phận chính là như thế, chỉ có người nào trải qua những chuyện đó với nàng, mới có thể đi vào và chiếm giữ lấy sinh mệnh nàng, từ nay về sau vô luận có bao nhiêu người nữa, bỏ qua người ấy, liền bỏ lỡ cả một đời. Sau khi ta trở thành Thủy Vô Ngân, ta gặp được nàng, nàng có biết vì sao ta sẽ dung túng nàng, thích nhìn nàng nổi giận, đập bình hoa, đánh đàn, hay đứng dưới tàng cây như thế không? Bởi vì đó, đều là thói quen của Tụy Ngọc, trên nàng có bóng dáng của nàng ấy, ta nhìn thấy bóng dáng như thế, cho nên mới cho rằng đó là thứ mà mình mơ tưởng, nhưng mà, bóng dáng mãi chỉ là bóng dáng, nó không phải thật sự, cũng sẽ không trở thành loại ảm áp mà ta cần. Cho dù không có Tụy Ngọc, cho dù ta không khôi phục ký ức, sự kết hợp của chúng ta vẫn mãi là bi kịch. Câu này nói ra thật hết sức tàn nhẫn, cũng rất ích kỷ, nhưng mà, ta nhất định phải nói.” n Tang hơi ngừng lại, “Minh Yên, ta không yêu nàng. Thật xin lỗi.”

‘Chát’ một tiếng, Cố Minh Yên cho chàng một tát, sau đó ôm mặt rời đi.

n Tang nhìn bóng lưng nàng, mãi cho đến khi không còn thấy gì nữa mới xoay người, vừa xoay lại, lại phát hiện Tiền Tụy Ngọc nằm trên giường đã mở một đôi mắt đen thẳm nhìn mình không chớp mắt. Lúc này chàng vừa mừng lại vừa sợ: “Tụy Ngọc, nàng đã tỉnh rồi!”

“Chàng tồn thương nàng ấy...” Câu đầu tiên Tiền Tụy Ngọc mở miệng lại là câu này.

n Tang không khỏi cười khò, “Ta biết... Nhưng, ta không còn cách nào khác cả.”

“Có lẽ ta cũng không ngại chuyện chàng tam thê tứ thiếp.”

n Tang thấp giọng nói: “Nhưng ta để ý.”

Tiền Tụy Ngọc sững sờ nhìn chàng, khóe môi gợi nên một nụ cười, chậm rãi gọi: “n Tang...”

“Ta đây.” Chàng vươn tay ôm lấy nàng.

“Chàng thật hay đối xử lạnh lùng với người khác như vậy, hừ quá.” Ý cười trên mặt Tiền Tụy Ngọc càng sâu, “Nhưng, đây mới là n Tang của ta, Một tiên sinh của ta. Thật tốt, rốt cuộc chàng cũng đã trở về...”

“Đúng vậy, ta đã trở về.....”

n Tang cúi đầu xuống, hôn lên môi nàng, ní non: “Ngày trước ta lạc đường, mê man sáu năm, may mắn, rốt cuộc ta cũng đã trở về, cũng thật may mắn, nàng vẫn còn chờ ta...”

“Thế nhưng, thật giống đang nằm mơ... Sáu năm này, ta vẫn thường mơ thấy chàng trở về, nhưng sau khi tỉnh dậy, lại chỉ có một mình ta...”

“Lần này nàng không nằm mơ, là thực.....”

Là thực, ánh mặt trời len qua song cửa sổ đi vào, nhuộm vàng mái tóc chàng, rõ ràng như vậy, ảm áp như vậy – là n Tang của nàng, là thực.

Cảm ơn trời xanh, rốt cuộc cũng cho nàng hạnh phúc, trọn vẹn.

Từ nay trở đi, chàng là Mộc tiên sinh, ta là Ngọc phu nhân. Mộc tiên sinh cùng Ngọc phu nhân, chúng ta vĩnh viễn không xa rời nhau, có được không?

Bạn đang đọc truyện *Mộc Ngọc Thành Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Vĩ thanh

Hai người thất ý[33] ngồi đối diện nhau, cùng uống rượu.

[33] thất ý: không được như ý mình.

Một người lẩm bẩm “Hết rồi, hết rồi...Muội đã mất chàng, muội thật sự đã mất chàng...”

Người còn lại than thở: “Muội muội, muội cũng nên biết đủ đi,... ít nhất... mấy năm qua, Công tử đều ở đây cùng muội, tốt xấu gì các người cũng đã từng có nhau, mà ta thì sao...ngay cả một cơ hội đều không có...”

Người kia mở to hai mắt ra hỏi: “Ý của huynh là sao?”

“Ý gì nữa? Không có ý gì cả...Nữ nhân kia, ta chỉ biết nàng là kẻ chuyên gây tai họa mà! Đại họa thủy! Đi sớm thì tốt, từ sau khi nàng đến Phi Thúy sơn trang này, đều làm mọi thứ đảo loạn lên cả!”

“Muội ghét Tiền Tụy Ngọc!”

“Ta cũng ghét!”

“Muội hận Công tử!”

“Ta cũng hận...”

“Cạn chén!”

“Cạn chén!”

Hai người thất ý, đối ẩm với nhau, nhân sinh bao lâu.

Duyên phận một khi đã lỡ làng, có thấy cũng sẽ không đuổi kịp.

Bạn đang đọc truyện *Mộc Ngọc Thành Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.